

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

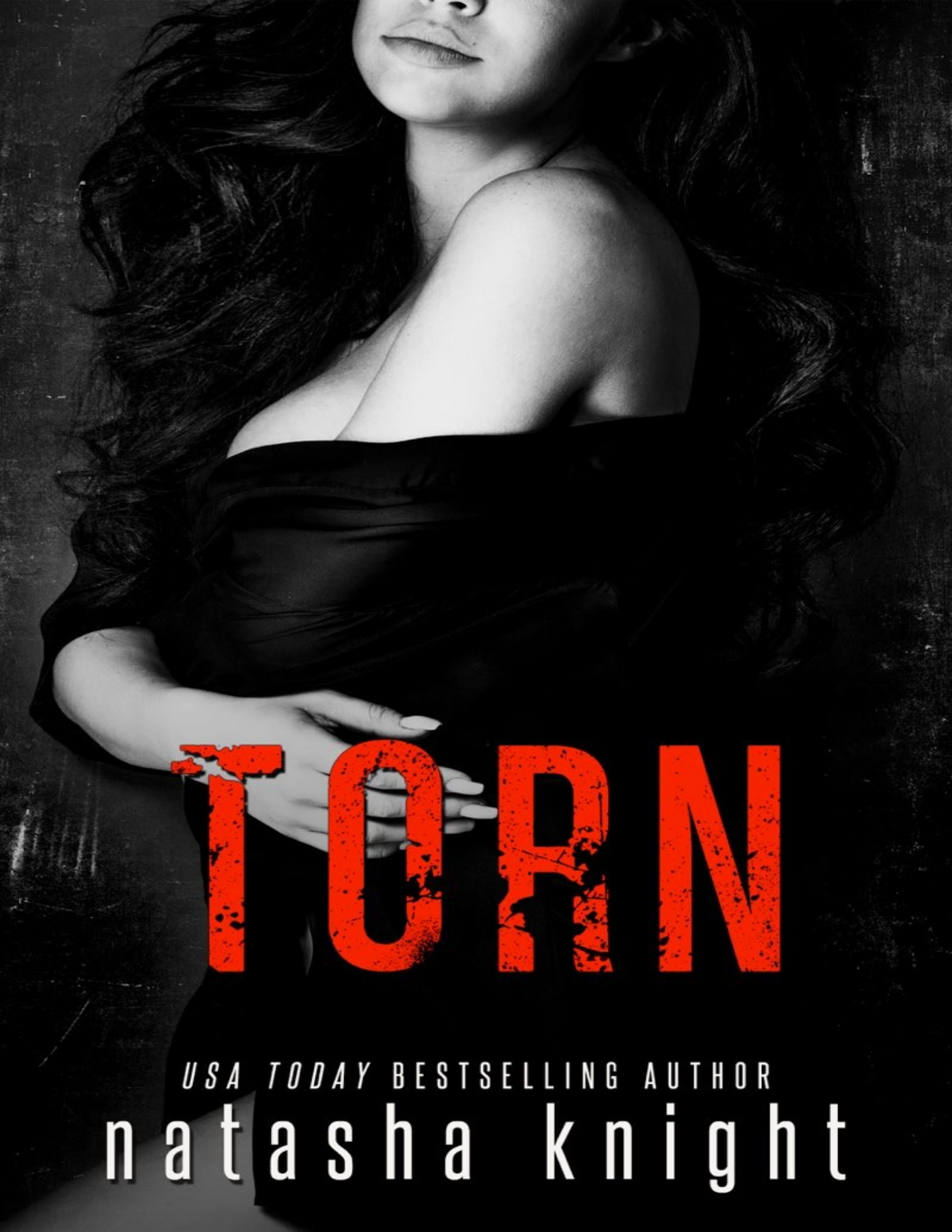
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TORN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

natasha knight

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YIRTIK

KARANLIK MİRAS DÜETİ, KİTAP 2

NATASHA KNIGHT

Telif Hakkı © 2018 Natasha Knight

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

BU KİTAP HAKKINDA

Onu almak benim hakkım.
Onu kırmak, benim
görevim.

Her zaman Helena'yı seçecektim. Onu gördüğüm anda anlamıştım.

O diğerlerinden farklı. Onda bir karanlık var. İçinde vahşi bir şey var. Ve içimdeki canavarı çağırıyor.

Ama o beklediğim gibi biri değil. Her kelimesi ve her dokunuşuyla beni zorluyor, derimin derinliklerine iniyor, kurallara meydan okuyor, tarihi altüst ediyor.

Ve tüm bunlar olurken, ağabeyimin onu nasıl izlediğini görüyorum. Onu istiyor ve kurallara göre bir yıl içinde onun olacak.

Ama ondan vazgeçmeye hiç niyetim yok.

Yırtık, Karanlık Miras Düetinin 2. Kitabıdır. Eğer henüz Taken'ı okumadıysanız, önce bunu yapmanız gerekecek. Şimdi tüm mağazalarda bulabilirsiniz. Bağlantılar için buraya tıklayın.

İÇİNDEKİLER

İlham kaynağı

Önsöz

1. Helena
2. Helena
3. Sebastian
4. Helena
5. Sebastian
6. Sebastian
7. Helena
8. Helena
9. Sebastian
10. Helena
11. Sebastian
12. Helena
13. Sebastian
14. Helena
15. Helena
16. Sebastian
17. Helena
18. Sebastian
19. Helena
20. Sebastian
21. Sebastian
22. Helena
23. Helena
24. Sebastian
25. Helena

26. [Sebastian](#)

27. [Helena](#)

28. [Sebastian](#)

29. [Helena](#)

30. [Sebastian](#)

[Epilog 1](#)

[Epilog 2](#)

[Teşekkür ederim](#)

[Natasha Knight'in Salvatore: a Dark Mafia](#)

[Romance kitabından alıntı](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

*"Sadece gözlerini kapat, güneş batıyor. İyi
olacaksın, artık kimse sana zarar veremez.
Sabah olduğunda, sen ve ben güvende ve sağlam olacağız."*

*"Güvenli ve Sağlam"
~ Taylor Swift*

PROLOGUE

Helena

GÖZLERİMİ AÇAMIYORUM.

Uyanmak, kaçmak için kendinizi zorladığınız bir rüya gibi, ama uyanamıyorsunuz ve kaçış yok.

Yakınlarda bir yerden su damlıyor, belki arkamdan. Ses duvarlarda yankılanıyor.

Çürümenin mide bulandırıcı kokusu buraya sinmiş durumda ve tek düşünebildiğim adaya geri dönmüş olduğum. Öyle olmalıyım. Ve o anıt mezarda.

Beni o anıt mezara diri diri gömdüler.

Sonra sahne değişiyor, beni kütüphaneye, kız kardeşlerimle bloklarımızın üzerinde durduğumuz yere geri götürüyor. Bizi incelemek için zaman ayırdığı yere. Karar vermek için acele etmedi.

Gözlerini hatırlıyorum, içlerindeki karanlığı. Ve dokunuşunu hissediyorum, parmaklarını üzerimde, seksimin üzerinde. Ve tahrik olduğumu hatırlıyorum.

Hafızama karşı mücadeleye ediyorum ve tekrar değişiyor ve ailemi görüyorum.

Annem.

Tıpkı düşmanlarımız gibi, biz Willowlar da yalanlar ve aldatmacalarla boğuşan bir aileyiz.

İlk olarak, bana ihanet eden ailemdi. Beni ödüllü bir domuz gibi sattılar. Sebastian'ın sözleri, benim değil. Ama kimin söylediğinin pek önemi yok.

O zaman Sebastian'dı.

Bana ona güvenmemi söyledi, ben de güvendim. Bana bir çıkış yolu olduğunu söyledi ve ben de ona inandım.

Ama başından beri yalan söylüyormuş. Ve ben de başından beri aptalmışım.

HELENA

I O gece teyzemi rüyamda gördüm.
Her zaman öldüğünde bileceğimi düşünmüştüm.
Hissedeceğimi sanırdım. Ama gideli haftalar oldu ve
ben
bir şey hissettim.

Ama rüyamda genç ve güzel. Yüzümü ellerinin arasında tutuyor ve elleri yumuşak, teni artık eski değil, benimki gibi. Onun yüzüne bakmak aynaya bakmak gibi.

Yetmiş yıl önceki bendim. Willow Girl'dü. Bizi birbirimizle değiştirebilirsin, kimse bilmez.

Teyzemin birebir kopyasıyım.

Gülümseyerek beni izliyor ve ben anlamaya çalışırken tek yapabildiğim ağlamak. Bunu anlamaya.

"Artık güçlü olmalısın, çocuğum."

"Sen gitmişsin ve benim haberim bile yok."

"Sana bunu vermek için bu kadar uzun kaldım Helena." Yüzüğe dokunuyor, parmağımda çeviriyor. Kemik pürüzsüz ve tenime karşı serin.

"Onu sen mi öldürdün?" Ben sordum. "Söyledikleri doğru mu?"

"Yalan söylüyorlar," diyor, başını biraz çevirip ötesindeki karanlığa bakıyor ve boynunun kıvrımında bir şeyin kenarını görüyorum, daha önce hiç görmediğim bir yara izi. "Bunu asla unutma."

"Bu da ne?" Siyah, bol, kılıf gibi elbiseyi iterek başlıyorum.

Beni durdurmak için elimi tuttu.

"Dolaba bak Helena. Döşeme tahtalarına."

"Ne?"

"Söğüt Kız'ın odasındaki dolap. Bak. Anlayacaksın." Yüzüğüme dokunuyor. "Unutma, bizde onlardan bir parça var. Bırak bu bilgi senin gücün olsun. Sana güç versin. Buna bir son vereceksin. Son Söğüt Kız olacaksın."

"Ölecek miyim?"

Beni kucaklıyor, başımın arkasını okşuyor ve yeniden yaşılanıyor, yeniden tanıdık geliyor.

Gürültü bizi ürkütüyor ve o benim öteme, karanlığa bakıyor.

Acaba içini görebiliyor mu? Ben göremiyorum.

"Zamanımız doldu, çocuğum. Seninle olduğumu ve tüm Söğüt Kızlarının hayaletinin seninle olduğunu unutma. Buna bir son vereceksin."

"Hayalet olmak istemiyorum. Hayalet olmak istemiyorum."

Ve ben daha veda bile edemedim, onu bir kez daha sıkamadan, o gitti. Yok oldu. Aniden çıkan gürültü başımı zonklattı.

Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama sanki yapışmış gibi hissediyorum.

"Ayağa kalk," diyor bir kadın.

Yatağımı tekmeliyor olmalı çünkü sarsıldım.

Hayalet olmak istemiyorum. Hayalet olmak istemiyorum.

"Ethan, kaldır onu."

Bu Lucinda. Sesini tanıdım.

Ve bir an sonra, gözlerimi açamadan bir an önce, buz gibi bir su sıçraması beni sırlıslıklam ediyor, nefesimi çalıyor ve beni soluk soluğa bırakıyor.

Yüzümü ovuşturarak gözlerimi açıyorum. Başım zonkluyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

Ayağa kalktığımda, bir mide bulantısı dalgası neredeyse düşmeme neden oluyor.

Bir odanın ya da bir zamanlar odanın olan bir yerin ortasında bir yataktayım, daha çok bir karyolaya benziyorum, rutubet ve küf kokusu, çok uzun süre kapalı kalmış bir yer gibi. Sudan zarar görmüş, eski ve unutulmuş bir yer.

Gözlerim loş ışığa alışırken ve iki figür netleşirken sürekli su damlalarını sayıyorum.

Lucinda odanın karşısında duruyor. Boynundan neredeyse ayak bileğine kadar kapalı, uzun siyah bir elbise giyiyor.

Bana daha yakın, elinde artık boş olan kovayı tutan Ethan duruyor. Işığın loş olmasına şükrediyorum çünkü gözlerindeki bakışı görmek istemiyorum.

"Şimdi gülmüyorsun, değil mi?" diye soruyor ve Sebastian'ın ona zarar veren kaza hakkında söylediklerini unutuyorum çünkü şu anda Ethan Scafoni beni çok korkutuyor.

"Neredeyim ben?" Etrafıma bakarak soruyorum.

Dört duvardan biri boyunca tahtayla kapatılmış bir pencere var ve ya gece ya da yer altındayız çünkü en ufak bir çatlak bile yok. En loş ışığı bile içeri alan tek bir çatlak bile yok. Bir diğerinde ise kocaman, ağır bir ahşap kapı var.

Kokusundan bir çeşit bodrumda olduğumuzu anladım. Karanlık ve rutubetli, bunaltıcı bir koku.

"Bana ne yaptın?" Başım zonkluyor ve ona dokunmak için uzandığımda çıplak olduğumu fark ediyorum. "Sebastian nerede?"

"Sana yaptıklarından sonra hâlâ onu istiyor musun? Sana nasıl yalan söyledi?"

"Nerede o?" "Ne aptal bir kız."

"Neredeyim ben, Lucinda?"

Kollarımı kendime sarıyorum, paniğimi belli etmemeye çalışıyorum, titriyorum. Burası o kadar soğuk ki, adadaki güneşin sıcaklığının tam tersi.

"Adadan çok uzakta değilsiniz, merak etmeyin. Üvey oğlumun seni bulması ne kadar süreceğiz."

"Bana tuzak kurdun. Bana yalan söyledin." "Sana kendime yardım ettiğimi söyledim." "Benden ne istiyorsun?"

"İstediğim bu değil. Sebastian'la bir anlaşma yaptım. Ama şartlarını beğenmedim, o yüzden değiştiriyorum."

"Ne demek istiyorsun? Ne anlaşması?"

"Ethan, git bana bastonumu getir," diyor gözlerini benden ayırmadan.

Kovayı yere bırakıp odadan çıkarken hınzırca sırıtıyor, ağır kapı arkasından gıcırđıyor.

Lucinda bana doğru adım atıyor.

"Sebastian kardeşini korumak istediğini iddia ediyor ama onun yerine seni seçiyor, bu yüzden Sebastian'ın şartlarına uymadan önce oğlumun hak ettiğini aldığından emin olacağım."

"Ne hakkında konuşuyorsunuz? Hangi şartlardan?" "Ethan'ı götürüyorum, onun istediği gibi." "Ne?"

"Ama önce onun sırası gelecek. Beni yenemeyeceksin, Söğüt Kız."

Ethan geri döner. Bastonu Lucinda'ya uzatır.

"Bunun Sebastian'ı terbiye etmek için kullandığım sopalardan biri olduğunu biliyor musun?"

Cevap vermiyorum ama karyolanın etrafında bir daire çizerken onu izliyorum.

"Küçükken daha kolaydı ama büyüdükçe daha da meydan okur oldu. Yine de babası buna izin veriyordu ve eğer bana boyun eğmezse, Joshua onu zorluyordu."

Ethan onun arkasından, "Onu alacaksın, Willow Kız," diye sesleniyor.

Gözlerimi sadece bir anlığına ona çeviriyorum, Lucinda bastonun uzunluğunu avucunun içinde gezdirirken onu takip etmeye devam ediyorum.

"Babası ölene kadar bana saldırmadı." "Sana saldırdı mı? Sen onu dövdün."

Durdu, bana doğru eğildi. "Disiplinli kızım. Disiplinli. Teyzene yaptığım gibi." "İğrençsin."

Dudakları kıvrılıyor. "İğrençliği görmek ister misin?" diye soruyor.

Cevap vermeden önce elbisesinin üst düğmelerini çözmeye başlıyor ve sırtı bana dönük olacak şekilde dönüyor. Elbiseyi bir omzundan itiyor ve oradaki derin yara izlerine bakıp nefesim kesiliyor. Teyzeminki gibi.

"Scafoni erkekleri kadınlarına böyle yapar. Ve sen hala seni kurtarması için onu arıyorsun."

"Bunu sana Sebastian yapmadı."

"Hayır, yapmadı. Ama bir dönüş yaptı." Tekrar yüzüme dönüp elbisesinin düğmelerini ilikledi. "Şimdi ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, Willow Girl."

Başımı iki yana sallayıp bastondan Ethan'a bakıyorum. "Eğer bana zarar verirsen, Sebastian seni öldürür."

"Ethan," diye
sesleniyor. Ethan bize
doğru adım attı. "Yap
onu."

Ama at Bu, o tereddüt ediyor,
görünüyor at Ben, sonra at Kafası
karışmıştı.

"Ona bir daha dokunamayacağımı
söyledi." Sebastian.
Sebastian'dan bahsediyor.

Lucinda ona bakar, gözlerinde öfke vardır. "Yap onu, Ethan."

Başını sallıyor, gözlerinde korku var. "Hayır dedi. Ona dokunamayacağımı söyledi."

"Ben de yapabilirsin diyorum. O senin de kızın. Buna hakkın var.
Senin olanı al."

"Yapma Ethan. Sana çok kızacak," diyorum zaman kazanmak için çaresizce.

Ama bunu yaptığım anda, sopanın keskin acısını orta yerimde hissediyorum. Karnımı tutarak iki büklüm oluyorum, çizgi dokunulamayacak kadar sıcak.

"Seni aptal fahişe. Oğlumu bana düşman edeceğini mi sanıyorsun?" Tekrar saldırdı, yan tarafıma bir darbe indirdi. Yüzümü, karnımı korumaya çalışarak ona sırtımı

dönüyorum ve o

Bunu kendi avantajına kullanıyor, omuzlarıma üç vuruş yapıyor ve beni çığlık attırıyor.

Saçlarımı avuçluyor ve başımı geriye doğru çekiyor. Emrini tükürdüğünde yüzü benimkinden bir santim uzaktaydı.

"Uzan ve al yoksa yemin ederim belini kırarım."

Beni ileri doğru itiyor ve dediğini yapacağından hiç şüphem yok. Acıdan bayılacağımdan emin olana kadar sırtıma, kışırma ve kalçalarıma her biri bir öncekinden daha sert darbeler indirirken, eskimiş yatağa uzanıp karyolanın kenarlarına tutunuyorum.

Bacaklarımın arasında çişin sıcaklığını hissediyorum. Mesanemin kontrolünü kaybettim ve o hala beni dövüyor ve öleceğimi düşünüyorum.

Tanrım, ölmek istiyorum.

O durduğunda ben gevşemiştim. Kollarım karyolanın kenarlarından sarkıyor. Zemin parmak eklemlerimin arkasına yapışıyor ve mozolenin üzerindeki meleği hatırlıyorum.

Gözcü.

Ellerinin taşa nasıl oyulduğunu hatırlıyorum, yere doğru kıvrılmış, tutunmuyor bile, yenilmiş ama yine de dikkatli.

Ama ben taştan oyulmadım.

Ve ben sadece yenildim.

Hiçbir şeyim kalmadı.

Odanın içinde yürürken ayakkabıları tıkırıyor ve Ethan'a bir emir verirken fısıldadığını duyuyorum. Bana doğru geliyor ve ben geri çekiliyorum ama zorlukla hareket edebiliyorum ve nereye gidebilirim ki? Yatağın kenarında duruyor ve gözlerini hissedebiliyorum.

ve yepyeni bir korku dalgası damarlarımdaki kanı buza çeviriyor.

Hayır.

Lütfen bu

olmasın. Bu

olmasın.

Dayağı kaldırabilirim, ama

bunu? Pantolonunun

fermuarını açtığını duydum.

Tanrım. Bu değil oluyor. Bu yapamam
olmak oluyor.

Lütfen Tanrım, bunu yapmasına izin verme.

Bana tecavüz etmesine

izin verme. Lütfen.

Lütfen.

Lütfen.

Sonra yarı karyolada, yarı karyolanın dışında perişan oluyorum. Ellerini üzerimde hissetmeyi bekliyorum, beni ayırmasını bekliyorum.

Ve sonra onu duyuyorum. Homurtularını duyuyorum. Dizinin ağırlığını yatakta hissediyorum.

"Sana dokunmuyorum," diyor.

Kendimi uzaklaştırmaya

çalışıyorum.

"Sebastian sana dokunmamam

gerektiğini söylüyor." Onu

izlemiyorum.

Yüzümü gömüyorum ve birkaç dakika sonra sırtımda ilk döl fışkırmasını hissediyorum. Eliyle aletini pompalarken çıkardığı sesleri duyuyorum, beni, saçlarımı, sırtımı, kıçımı örtüyor, bana dokunmamaya dikkat ediyor, diziyle değil, herhangi bir parçasıyla değil.

İşi bittiğinde geriye doğru sendeliyor. Gözlerimi

açıyorum ve bana bakıp yaptığı işi incelediğini görüyorum.

Pantolonunun fermuarını çekip kapıdan çıkıyor ve bu sefer kilidin döndüğünü duyuyorum ve orada, kendi kusmuğumun içinde yatıyorum. Kendi kusmuğumun içinde.

Kendi işini. Dölle kaplanmış.

HELENA

I Orada ne kadar yattığımı bilmiyorum. Uykuya dalıyorum ve uyandığımda ağrım var ve soğuktan donuyorum. Başımı çevirip yüzümü sildim.

Kusmuk ve sidik kokuyorum ve

Bu unutulmuş yere bayat su kokusu sinmiş ve tek duyduğum sürekli damlayan, damlayan, damlayan.

Bu beni delirtecek.

Ağzım kurudu. Çok susadım.

Ayağa kalkmam uzun zaman alıyor ve kapıya doğru güçlkle yürüyorum. Açmak için paslı halkayı çekiyorum ama kilitli olduğunu biliyorum. Kilitlediklerini duydum.

Bir, iki kez sesleniyorum, sesim kısık ve çatlak, ama hiçbir cevap duymuyorum. Etrafımda sudan başka bir şey yok.

Ampul yanıp sönüyor ve beni yeni bir panik kaplıyor. Burada karanlıkta, zifiri karanlıkta olmak, yapamam. Bunu düşünemem.

Tahtayla kaplanmış pencereye doğru yürüyorum ve tahtaya dokunmak için uzanıyorum, tırnaklarımı kenarlarından geçirmeye çalışıyorum, ama sağlam bir şekilde yerinde duruyor ve yeraltında olduğumu biliyorum. Eğer burası bir pencere idiye, şimdi toprağın

altında.

Kilidi açmak için etrafa bakındım. Herhangi bir şey için. Ama hiçbir şey bulamadım. Kapıyı açmak için kullanabileceğim hiçbir şey.

Burada mı öleceğim? Bu unutulmuş yerde canlı canlı gömüleceğim?

Soğuktan kollarımı kendime sardım. Susadım. O kadar susadım ki, köşede duvardaki bir çatlaktan sızan küçük bir kirli su birikintisinden içmeyi düşünüyorum ama eğilip dokunduğumda sümüksü olduğunu görüyorum. Elimi duvara siliyorum ve karyolaya dönüp oturuyorum. Hala onun ya da benim yüzümden ıslak. Üzerimde onun eşyalarını hissedebiliyorum, topaklanmış, kurumuş ve iğrenç.

Ama en azından bana dokunmadı. En azından Sebastian'dan bana dokunamayacak kadar korkuyordu.

Yan yatıp gözlerimi kapatıyorum, karnımdaki kabarık çizgileri izliyorum, sırtımdakilere dokunmaya cesaret edemiyorum. Kollarımı kendime sarmak bile acı veriyor.

Sebastian'ın söylediklerini düşünüyorum. Beni uyurken nasıl izlediğini. Bir koluyla beni sarıp sarmaladığında en rahat uyuduğumu söylediğini.

Keşke şimdi burada olsaydı. Keşke beni şimdi bulsaydı. Kapıyı kırıp beni adaya geri götürmesini. Beni temizlesin ve yatırsın. Beni yatağına yatırıp kollarıyla sarıp sarmalasa ve güvende tutsa.

Gözyaşları beni uyutuyor. Bir dahaki sefere beni uyandıran şey susuzluğum. O kadar güçlü ki, acıtıyor.

Açlıktan karnım ağrıyor ve ne kadar zamandır burada olduğumu merak ediyorum. Sebastian beni bulmadan önce burada ölüp ölmeyeceğimi merak ediyorum, eğer beni arıyorsa bile. Doğrulamaya çalışıyorum ama çok acıyor.

En azından ışık hala yanıyor.

Uyumaya çalışıyorum, rüyalarımnda Helena Teyzemin bana gelmesini istiyorum. Buradan çıkmama yardım etmesi için.

Parmağımdaki yüzük yanıyor.

Scafoni kemiği.

Üzerimden çıkmasını istiyorum. Gitmesini istiyorum.

Garip bir panik içinde, acıdan irkilerek doğruluyorum ve çekiştiriyorum, çekiştiriyorum, çekiştiriyorum. Ama sıkışmıştı ve yerinden oynamıyordu. Diğer her şeyi aldıklarında neden bunu üzerimde bıraktılar?

Tekrar uzandım ve bir sonraki uyanışımnda ortalık zifiri karanlıktı. Işık artık yanıp sönmüyor. Artık sönmüştü.

Yüz tonluk toprağın ağırlığı beni gömecek gibi görünüyor ve eğer dikkatli olmazsam boğulacağım. Kollarımı kendime sarıyorum ve uyumak istiyorum çünkü bu karanlıkta delireceğim. Uykuya dalıp çıkıyorum ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Burada ne kadar süre böyle yattığımı bilmiyorum, gittikçe zayıflıyorum, boğazım yanıyor, gözlerimin açık mı kapalı mı olduğundan emin değilim çünkü çok karanlık ve korkuyorum. Çok korkuyorum.

Burada öleceğim. Beni canlı canlı gömdüler. Helena Teyze bu soruyu sorduğumda cevap vermedi. Belki o biliyordur.

Gözlerim yanıyor ama yaş akıyor. Hiç kalmadı ve tekrar uyudum. Uykuya girip çıkıyorum, asla tam olarak uyanmıyorum ve onu duyduğumda rüya gördüğümünden emin oluyorum. Onu duyuyorum.

"Buraya!"

Göz kırpmaya çalışıyorum. Su damlıyor. Tanrım, sürekli su damlıyor. Sona doğru geri sayan bir saatin tik takları gibi.

"Helena?" Derin bir ses çağırıyor.

Karnımdan yan tarafıma yuvarlanıyorum. Gözlerim huysuz ve kuru. Dudaklarıma dokunuyorum, çatlamışlar.

"Helena?" Bu sefer daha acil ve gözlerimi açmak, burada olduğumu haykırmak istiyorum.

Ama sonra kapı kırıldı, tahta parçalandı. İrkildim ve yapabilseydim çılgılık atardım. Bir el feneri yüzümü aydınlatırken çılgılık atıyorum ve gözlerimi açamıyorum. Bunca karanlıktan sonra, çok aydınlık.

"O burada!" Bu Sebastian. "Helena mı?"

Başımı kaldıramıyorum ve gözlerimi açık tutamıyorum. Ağlamak istiyorum ama içimde hiçbir şey kalmadı. Kurumuş gibi hissediyorum.

"Siktir." Gregory ve zihnim tekneye, adamın beni teknenin zeminine bıraktıktan sonra nasıl sigara yaktığına geri dönüyor. Beni ayakkabısının burnuyla bir çöp parçasına, dokunmak istemediğin bir şeye iter gibi kenara ittikten sonra.

Ama o değildi. Gregory değildi. Ellerin nasıl hissettirdiğini biliyorum. Kokusunu biliyorum.

Ve biliyorum ki o bana bunu yapmazdı. Biliyorum. Değil mi?

"Vay anasını," diyor Sebastian.

Tü kadar hafif bir şey sırtıma, yanıma dokunuyor.

"Helena, beni duyabiliyor musun?" Yakınıma çömeliyor. yüzüme dokunuyor. Parmaklarını boynumda hissediyorum. Nabzımı kontrol ediyor. O kadar ileri gitmişim.

"Onu buradan çıkarmalıyız. Onu bir doktora götürmeliyiz."

O zaman onu hissediyorum. Beni kaldırdığını hissediyorum. Kollarını etrafımda hissediyorum ve başım göğsüne yaslanıyor ve ona sarılıyorum.

Son gücümle ona sarılacağım.

Gözlerimi en küçük aralığa kadar açtığımda Gregory'nin bizi izlediğini görüyorum.

Beni izliyorsun.

SEBASTIAN

HElena üç gündür uyuyor. Adada bir doktorem ve bir hemşirem var ve onun başında nöbet tutuyorum. O kadar susuz kalmıştı ki.

saatler sonra bile başaramazdı.

Onu aşağıda, binamızın o unutulmuş katında bırakmışlar.

Üst katlar ne kadar güzel restore edilmişse, bu alan da tam tersi. Yaşanmaz.

Lucinda'nın Helena'yı kilitlediği odanın anahtarı olduğunu bile bilmiyordum.

Vücudu buz gibiydi ve gözlerini zar zor açabiliyordu. Kusmuk, sidik ve düşünmek istemediğim bir şeyle kaplıydı ve dört gün boyunca orada aç ve susuz bırakılmıştı.

Acımadan dövüldü ve o zifiri karanlık deliğe bırakıldı ve bunu her düşündüğümde Lucinda'yı öldürmek istiyorum. Ellerimi boğazına dolamak ve gözleri yuvalarından fırlayana kadar sıkmak istiyorum. Onu boğmak ve hayatının tükenişini izlemek istiyorum.

Pencerenin önünde durmuş suya, bir teknenin kayıp olduğu rıhtıma bakıyorum.

Güneş ufku yarıyor ama ben onun güzelliğinin tadını çıkaramıyorum. Hâlâ endişeliyim. Ve orada yatan Helena'nın görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Kollarını bana sarmış, bana yapışmış, beni pençeliyor hissini aklımdan çıkaramıyorum.

"El ve ayak parmakları sayıldı."

Bu konuda şaka yapmıştı. Pek şaka sayılmaz.

Dönüp ona bakıyorum. Yatağında yatıyor, eskisinden daha küçük görünüyor, kalın yorganın altında kaybolmuş ve tek düşünebildiğim ölebileceği.

Lucinda'nın nefretinin boyutunu göremediğim için aptalın tekiyim.

Ona teklifimle gitmek, Ethan'ı sandığı kişi olmadığını öğrenmenin açısından ve kafa karışıklığından kurtarmak istemek, geri tepti. Ve Helena'nın hayatına mal olabilirdi.

Ağır battaniyelerin altındaki bir hareket nefesimi tutmama neden oluyor.

Küçük bir inilti çıkarırken yanına gidiyorum. Şu ana kadar ona su verirken, tüple beslerken ve yaralarını sararken ağır bir şekilde sakinleştirici verilmişti. O odada çektiği acıyı hissetmesi için uyanık olmasını istemedim.

Bu izlerin iyileşmesi zaman alacak ve yara izleri kalacağını biliyorum. Lucinda bu sefer deriyi kırdı. Hem de çok fazla. Bu dayakla karşılaştırıldığında, ilk seferinde nazık davranmıştı.

Helena gözlerini kırıştıtararak açıyor ve ben nefes veriyorum. Tavana bakıyor ve tanıma anının geri geldiğini görüyorum ve

irkiliyor, gözleri irileşiyor, oturduğu yere doğru sıçrıyor, yüzünü buruşturuyor ve yorganı tutuyor.

Bir an bana bakıyor, sanki beni tanımamış gibi.

Sanki benden korkuyor.

Sessizlik aramızda ağır bir şekilde asılı duruyor ve ben nefesimi tutuyorum. Sanırım o da öyle. Gözleri kolumun üst kısmındaki bandaja takılıyor ve şaşkınlığını görüyorum.

"Sebastian?" diye soruyor. Omuzları çöküyor ve alnı kırışıyor.

"Güvendesin Helena."

Bana inanmıyor gibi görünüyor. Titriyor, dizlerini yukarı çekiyor ve battaniyeye daha sıkı sarılıyor.

"Neredeler?"

"Burada değiller," diyorum, Lucinda ve Ethan'ı kastettiğini biliyorum ve ona bir şey sormam gerekiyor ama sormak istemiyorum. Cevabı kaldırabilir miyim bilmiyorum.

"Lucinda ve Ethan adada değiller. Sen güvendesin."

Ona doğru bir adım atıyorum ama gözleri tekrar büyüdüğünde duruyorum.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum ellerimi kaldırarak, omzumdaki acıdan irilmeyi reddederek.

"Biliyorum," diyor. Odanın etrafına bakıyor. Benim odama. "Orada ne kadar kaldım?"

"Dört gün."

Battaniyeyi sıkıca kavrarken parmak eklemlerinin beyazlaştığını görüyorum.

"Adaya döneli üç gün oldu." "Toplamda yedi gün mü?"

Başımı salladım. "Doktordan seni sakinleştirmesini istedim."

"Neden?"

Yanına gidip yatağın kenarına oturdum.

"Sana su vermemiz ve beslememiz gerekiyordu. Ve sana yaptıkları yüzünden Helena... Canının yanmasını istemedim. Özür dilerim."

Uzun bir süre beni izliyor ve ben kendi sözlerimi duyuyorum.

"Neden üzgünsün?" diye soruyor, sesi artık farklı. "Bu garip bir soru."

"Öyle mi?"

"Bunun olmasına izin verdiğim için üzgünüm. Seni ondan korumak için orada olmadığım için üzgünüm. Onlardan."

"Teyzem öldü. Başından beri biliyordun."

Derin bir nefes aldım. Başımı salladım.

"Neden benden sakladın? Neden devam etmeme izin verdin ve onunla konuşmama izin vereceğine dair bana umut verdin?"

Hiçbir mazeretim
yok. "Neden,
Sebastian?"

"İlk öğrendiğimde, başlangıçtaydı. Sen buraya ilk geldiğinde." Duraklıyorum, bakışlarımı onunkilerde tutmak için kendimi zorluyorum çünkü suçluyum. Burada suçluyum. "Ve umursamadım, Helena. Umursamadım."

Ellerinin topuklarını gözlerine bastırıyor, sonra ovuşturuyor ve ellerini çektiğinde gözlerinin etrafındaki deri ıslak.

"Artık umurumda," diyorum. "Ve özür dilerim. Sana söylememekle hata ettim."

Beni inceliyor, başını sonsuz küçüklükte sallıyor ve dikkatini hala parmağında olan o garip yüzüğe çeviriyor.

"Bu kemik," o diyor ki ne zaman o
görünüyor yukarı için bulmak Onu
çevirirken izledim.

"Kemik mi?" Ben soruyorum.

"İnsan kemiği. Scafoni kemiği."

Daha yakından bakıyorum, kafatasının boş göz
çukurlarıyla karşılaşıyorum, omurgam boyunca soğuk bir
ürperti hissediyorum.

"Kayıp parmak," diyor.

Yüzü okunmuyor, başı hafifçe yana eğilmiş, beni
inceliyor.

"Nereden biliyorsun?" diye
sordum. "Bana o söyledi."

"Sana söyledi
mi?" Başını
sallıyor.

"Kim söyledi sana?"

"Şu anda bunun bir önemi yok. Lucinda bana da bir şeyler
anlattı."

"Eminim öyledir."

"O dedi sen seçti Bu. O dedi sen olabilir
istediğin zaman durdurabilirdin. Hâlâ
yapabilirsin."

Bu soruya cevap vermek istemiyorum, onun yerine başka
bir soru soruyorum. "Bir şeyi bilmem gerek Helena."

Kollarını göğsünde kavuşturur ve bekler.

"Ethan'ın... sana zarar verip vermediğini
bilmem gerek."

"Bana elini bile sürmedi. Dediğiniz gibi. Bunu yaparsa
kızacağını biliyordu, onun yerine..." Yüzü buruşuyor ve yine
gözyaşlarını siliyor ve ağlamamak için kendini zor tuttuğunu
biliyorum. "Tanrım, bir duşa ihtiyacım var."

Battaniyeleri itiyor ama yataktan çıkmaya çalışmadan

önce onu durduruyorum.

"Sorun yok," diyorum. "Temizsin. Seni temizledim. Sorun yok Helena."

Benden uzaklaşıyor.

"Bu iyi değil, Sebastian. Beni dövdü ve bana tecavüz etmesini emretti ve onu bunu yapmaktan alıkoyan tek şey senden korkmasıydı. Senin gazabından. Bunun için ne kadar minnettar olsam da, senden neden bu kadar korktuğunu anlamıyorum. Sen ona ne yaptın? Daha ne yapabilirsin?"

Ayağa kalkıyorum, birkaç adım uzaklaşıyorum, ona dönmeden önce bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Neden senden bu kadar korkuyor?"

"Bu önemli değil. Sana dokunmaması önemli." "Çünkü bana kimin dokunacağına sadece sen karar verebilirsin, değil mi?"

"Helena-"

"Değil mi?"

O öfkelenirken ben sessiz kalıyorum.

"Söyledikleri doğru mu? Bunu hemen şimdi durdurabileceğin doğru mu?"

Gözlerimin kısıldığını, yüzümün gerildiğini hissediyorum. "O kadar basit değil."

Başını sallar. "Evet ya da hayır. Bana oldukça basit geliyor."

"Lucinda bir yalancı." "Peki sen değil misin?"

Başımı sallayıp arkamı dönüyorum.

"Sana güvenmemi söylemiştin. Ben de güvendim," diye başlıyor. "Beni parça parça beslediğini söylediğinde ona inanmadım ve buna kandım. Hepsine." Durdu, dudağını ısırdı. "Sana aşık oldum."

Yanına gittim, kollarından tuttum. "Helena-"

Beni itti. "Dokunma bana."

"Lucinda bana zarar vermek için her şeyi yapar. Seni incitmek için. Bize zarar vermek için."

"Ne *bizi*?"

"Kazanmasına izin
verme." "O yalan
söylemedi-"

"Anlamıyorsun Helena. Bilmediğin şeyler var."

"Ne gibi şeyler? Seni kurtarmak için bilmem gereken şeyler neler? Seni affetmemi sağlayacak? Teyzemin ölüm sebebi sensin. Burada olmamın sebebi sensin. Her hareket ettiğimde, her yerimin acımasının sebebi sensin. Neredeyse ölüyor olmamın sebebi sensin. Sen. Hepsi senin yüzünden!"

"Teyzen yaşlıydı." Söylenecek aptalca bir şey. Ben de duyuyorum.

"Oh!" Yorganı itiyor, bacaklarını yatağın kenarından aşağı sallıyor. Duruyor. Gözlerini sıkarak kapatıyor ve komodinin kenarına tutunuyor.

"Yatakta kal, çok zayıfsın."

Bir dakika sürüyor ama gözlerini açıyor ve kendini ayakta durmaya zorluyor. Yanına gidip kollarından tutuyorum ve dizleri bükülürken onu yakalıyorum.

"Yatağa geri dön, Helena." "Bana
ilaç mı verdin? Uyuşturuldum
mu?" "Vücudun iyileşebilsin diye."

Yatağın kenarındaki koltuğa çöküyor ve ellerimi silkiyor.
"Dokunma bana. Ellerini üzerimde istemiyorum."

Sözlerini duyuyorum ama hissetmeme izin vermiyorum.

Yüzünü kapatıyor, gözlerini ovuşturuyor. Bana baktığında, suçlama içimi yakıyor.

"Haklısın. O yaşlıydı. Ve bu hasada kadar dayanıyordu çünkü bir şekilde onun ben olacağımı biliyordu. Ve sonra o zaman geldi ve ben bir veda bile edemedim ve sen bana tekrar tekrar yalan söylemeye devam ettin."

Tekrar ayağa kalkıyor, bir adım atıyor, tökezliyor. "Yatağa geri dön, Helena."

"Senin yatağında olmak istemiyorum."

Bir adım daha atıyor ve bu sefer bacakları tutmuyor. Dizleri haliya çarpmadan hemen önce onu yakaladım. "Lanet yatağa geri dön."

Onu içine koyuyorum ve k a l k m a y a çalıştığında onu tutuyorum.

"Yatakta kal yoksa seni yatırırım," diye uyarıyorum.

"Yapacağından şüphem yok. Başka ne hakkında yalan söylüyorsun?"

Başka ne var?"

"Seni neredeyse kaybediyordum Helena." Kendi sözlerimi duyunca bir adım geri çekildim.

"Bana hiç sahip olamadın, Sebastian."

Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. Onu izliyorum, çenemi ovuyorum, hıçkırıklarını geri çektiğini görüyorum.

"Sen Yorgunum. Sen ihtiyaç içinuyku Yani sen olabilirnet düşün" diyorum.

Kapıya doğru yürüdüm. "Eve gitmek istiyorum."

"Hayır."

"Bırakın eve gideyim. Eve gitmek istiyorum!"

Ona dönüyorum, ona doğru bir adım atıyorum. "Eve mi?" Bağıriyorum. Sesimin öyle çıkmasını istememiştim. "Neyin evi?"

Ona vurmuşum gibi irkildi.

Anlamasını sağlamak için onu sarsmadan önce kendimi durmaya, ondan uzak durmaya zorluyorum.

"Buna bir son ver. Buna bir son verebilirsin!"

diye bağırır. "Lucinda bir yalancı, Helena."

"Yalancı olan sensin,

Sebastian!" "O kadar basit

değil." "Bırak beni

gideyim!"

Yumruğumu duvara vurdum. "Hayır!"

Helena irkildi, gözleri büyüdü. İçlerindeki korkuyu görüyorum.

Benden korkuyor.

"Neden? Neden gitmeme izin vermiyorsun? Senin olmak istemediğim halde neden beni elinde tutmak istiyorsun?"

Çenemin gerildiğini hissediyorum. Bağırsaklarımda çimentonun ağırlığını hissediyorum.

"Bunu kastetmiyorsun."

"Oh, ciddiylim."

"Yorgunsun. Dinlenmeye ihtiyacın var. Sana sakinleştirici vermesi için hemşireyi göndereceğim."

"Sakinleştiriciye ihtiyacım yok."

Battaniyeleri tekrar itiyor ve bu sefer yataktan kalktığı anda, bir kolumu ortasına dolayarak onu arkaya yatmaya zorluyorum.

"Hemşire," diye sesleniyorum, sesim

yine aynı seviyede. "Bırakın beni!"

"Beni zorlama Helena. Şimdi olmaz."

"Şu an senin için iyi bir zaman değil mi?"
Mücadele ediyor ve onu incitmemek için dikkatli olmak zorundayım. "Dinlenmen gerek. Daha iyi olmalısın. Sonra konuşuruz."
"Konuşmam bitti. Çıkmak istiyorum." "Çıkamazsın."
"Lütfen!"
"Seni bağlamak zorunda bırakma beni." "Bu konuda iyisin, değil mi?"
"Anlamadığın şeyler var. Bana güvenmek zorundasın-"
"Sana güvenmek mi?" diye güler ve dövüşmeyi bırakır.
"Sana güvenmiyorum. Sana bir daha asla güvenmeyeceğim."
Hemşire odaya girer ve şifonyerin üzerindeki tıbbi tepsiden bir iğne alır.
Helena ona bakar, iğneyi hazırlamasını izler.
Bana döndü. "Sadece eve gitmek istiyorum," diyor bana, sesi daha yumuşak, yalvaran, gözleri yaşlarla dolu.
Yatağın kenarına oturuyorum ve onu kucağıma çekip sıkıca sarılıyorum.
Ağlamaya, hıçkırmaya başlar.
"Üzgünüm Helena. Başına bunlar geldiği için üzgünüm." Hemşire bize doğru adım attı.
Helena şırıngaya bakarak, "Bunu istemiyorum," diyor.
"Hiçbir şey istemiyorum."
Kucağımda kıvranıyor, kendini kurtarmaya çalışıyor. Kollarım onu bana kilitliyor, yakınımnda tutuyor.
Helena'nın gözler vardır geniş ve O sallamak onu Hemşireye başımı sallarken çılgınca başımı sallıyorum.
"Hiçbir şey istemiyorum. Lütfen!"
"Şimdi sakın ol. Bu sadece uyumana yardımcı olmak için."

"Uyumak istemiyorum."

Ama artık çok geç. Hemşire iğneyi batırırken kolunu sabit tutuyorum ve ilaç hızla etki ediyor. Helena daha şırınganın namlusu tamamen boşalmadan gevşemeye başlamıştı bile.

"Uyumak istemiyorum," diye tekrar deniyor.

Ayağa kalkıyorum, onu kaldırıyorum ve yatırıyorum. Hemşire gidiyor, kapıyı arkasından kapatıyor.

"Uyandığında daha iyi hissedeceksin."

"Hissetmeyeceğim."

"Yapacaksın. Sadece kısa bir süre daha," diyorum, gözlerini açık tutmakta zorlanırken saçlarını yüzünden çekiyorum. "Sadece kısa bir süre."

Kapıya doğru yürüyorum.

"Sebastian?" diye seslenerek beni durdurdu. Döndüm, elim kapı kolundaydı.

"Ben hâlâ Söğüt Kız mıyım?" yan yatmış, gözleri yarı açık.

"Başka ne olabilirsin ki?"

HELENA

M Ağzım pamuk gibi. Çok sıcak ve battaniyeleri üstümden itip yüzümü çeviriyorum ama bunu yaptığımda onun kokusunu alıyorum. Sebastian'ın kokusunu alıyorum.

Yastık. Çarşaflarda.

Ve hatırlıyorum.

Gözlerimi açtığımda karanlıktı. Yeraltındaki odada olduğu gibi değil, gece vakti.

Ve ben yalnız değilim.

Ay ışığı pencereden içeri süzülüyor, duvara yaslanmış beni izleyen formu aydınlatıyor.

Gözlerimi tamamen açıp odaklanmam birkaç dakikamı alıyor. Bir koltuğa çekiliyorum ama bu çaba gerektiriyor. Komodine, oradaki fincana baktığımda ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi hissediyorum.

Su. Suya ihtiyacım var.

Ama kolumu olması gerektiği gibi çalıştırmakta zorlanıyorum ve bardağı devirip içindekileri dökmeyi başarıyorum. Komodinden yuvarlanıp halıya sessizce düşüşünü izliyorum.

Hareket ediyor, gölge.

Kendini duvardan sıyrıyor.

Ona bakıyorum ve yaklaştıkça geri çekiliyorum. Yeterince yaklaştığında ve yüzü aydınlandığında Gregory olduğunu görüyorum.

Bardağı alıyor, banyoya gidiyor ve bir süre sonra dolu bardakla geri dönüyor. Yatağın kenarına oturuyor ve bardağı dudaklarıma götürüyor, ben de içiyorum ve gözlerimi ondan hiç ayırmıyorum.

Bardak boşaldığında onu komodinin üzerine koyuyor ama bana bakmaya devam ediyor.

"Sen miydin?" Ben sordum. "Ne ben miydin?"

"Teknede. Sen miydin?"

Sanırım gözlerini kısıyor ama çok karanlık olduğu için emin olamıyorum.

"Bunda benim de payım olduğunu mu düşünüyorsun?" "Öyle mi?"

Homurdanıyor, yataktan kalkıyor ve tekrar duvara yaslanıyor. "Seni kaçırmak isteseydim, yine de kaçırılmış olurdun." Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Çok rahat, çok rahat.

Gibi o parça. Bu bütün şey, ama Değil.

Mesela kenardan izliyor. Bekliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Açıkçası pek emin değilim." "Sebastian nerede?"

Bir elini çenesine koyup sert çizgisini ovuyor. "Onu sana getirmemi ister misin?"

Alaycı olup olmadığını anlayamıyorum ama başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Hm." Bana doğru yürüyor ve ben de battaniyeleri yukarı çekiyorum. "Ona ne söylediğini bilmiyorum ama tavsiyemi dinle ve bir daha söyleme."

"Neden senin tavsiyene uyayım ki?"

"Çünkü işler değişiyor, Willow Girl."

I Yut, ve I düşünmek o duyuyor benim kaygı at onun uyarısı.

"Sen, ben ve Sebastian, artık sadece biz varız. Ve işler değişiyor."

Sözlerinden ürperdim. İnce örtülü tehditten.

"Anlamıyorum."

"Anıt mezarda dikkatini veriyor muydun?" "Sen neden bahsediyorsun?"

Homurdanıyor, sırtıyor.

"Kısa bir hafızan var." Duvarı itti ve kapıya doğru yürüdü. "İyi geceler, Söğüt Kız. İyi uykular."

SEBASTIAN

I Hemşireyi iki hafta daha tut ve bu süre içinde Helena'yı ara sıra kontrol et, onu rahat bırak. Benimle konuşmayacak. Bana bakmıyor bile. En azından Artık düzenli olarak yemek yiyor ve yardım almadan yürüyebiliyor, giyinebiliyor ve duş alabiliyor.

Gregory verandada karşımda oturuyor. Viski içiyoruz ve o karanlık geceye bakarken ben onu, küçük üvey kardeşimi inceliyorum, o gece çalışma odamda söylediği Helena'dan bir parça istediği sözleri hala aklımdan çıkmıyor.

Yüz hatlarımız, koyu renk gözlerimiz, koyu renk saçlarımız, çenemizin kesimi benzerlik gösteriyor. Benimle aynı boyda, aşağı yukarı aynı yapıda. Biz de aynı şekilde düşünüyoruz. İkimiz de hesaplıyız.

Aramızdaki fark Gregory'nin hep sonuncu olması. Ve ben her zaman ilktim.

Acaba Ethan'la olan kaza olmasaydı, Ethan da Gregory gibi olur muydu?

Gregory bana dönerek, "Kafamın yan tarafında bir delik açacaksın kardeşim," diyor.

Gülümsüyorum, viskimi bitiriyorum, bir tane daha dolduruyorum.

Helena söz konusu olduğunda işleri olurlarına bırakmasını beklemiyorum. Söğüt Kız geleneğinden uzaklaşmasını beklemiyorum. Ondan.

Ve onun motivasyonunu anlayabiliyorum.

Bardağını bana doğru itiyor ve ben de onun için dolduruyorum, sonra arkama yaslanıp yanan sıvıdan bir yudum içiyorum.

"Bir çıkış yolu var," diyor bana bakmadan. "Çıkış yolunu biliyorsun."

Neden bahsettiğini biliyorum. Helena için bir çıkış yolu. Geleneklerden kopmadan benim olarak kalması için bir yol. Her şeyin olması gerektiği gibi.

"Hayır," dedim.

Bana baktı. "Sen bilirsin." "O benim."

Bana bakıyor. "Onu götürmek istemiyorum. Sadece bir parça istiyorum."

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan bir yudum daha içiyorum. "Bunu daha önce de yaptık. O kadar da büyük bir mesele değil."

diyor.

"Artık her şey farklı."

"Ben senin düşmanın değilim, Sebastian." Öyle değil mi?

Hava o kadar kalın ki bıçakla kesebilirsiniz.

Dikkatli olmak zorundayım. Ethan'ın gidişiyle Gregory'nin idare edilmesi gerekecek. Onun daha büyük bir sorun olacağını hep biliyordum, değil mi?

"Benim yöntemimle yapacağız,"
diyorum sonunda. Şimdi sessiz kalan o.

"Kuralları ben koyarım. Her şeyi benim yöntemimle yapıyoruz" diyorum.

Bir kez başını sallar. Bardağını kaldırdı. "Sen bilirsin." Bardağımı onunkine dokunduruyorum.

"Neye kadeh kaldırıyorsun?"

İkimiz de dönüp Helena'yı kapı aralığında, çıplak ayaklarının yarısı içeride, yarısı dışarıda dururken buluyoruz. Üzerinde dizlerine kadar uzanan pembe bir elbise var. Yemek yemesine rağmen, buraya geldiğinde olduğundan daha zayıf. Meme uçları gecenin serinliğinde sertleşiyor ve yumuşak pamuğa baskı yapıyor. Elbisenin altında çıplak.

"Kardeşim ve ben bir anlaşmaya vardık," diyorum.

İkimizi de inceliyor, sanki ikimize de güvenmiyormuş gibi. "Acıktım," diyor benim ne yediğimi sormak yerine.

Yorum. "Bu çok iyi."

Yanımdaki sandalyeyi ayağımla itiyorum. Solumda ve Gregory'nin karşısında.

Oturuyor ve ben de yakınlarda bekleyen kıza işaret ediyorum. "Ne yemek istersiniz?" Helena'ya soruyorum.

Başını kaldırıp kıza bakar. "Önemli değil. Her şey yolunda."

Kız bana bakıyor ve ben başımı salladıktan sonra gözden kayboluyor.

"Nefes almak için izin almak zorundalar mı?" Helena soruyor.

Gülümsüyorum. "Formundasın. Bunu gördüğüme sevindim." "Ethan ve Lucinda şimdi neredeler?"

"Sana bir daha zarar vermeyecekler." "Nerede

olduklarını sordum."

Gregory, "Lucinda akıllıysa, derinlerde bir yerde saklanıyor," diyor.

"Onu bulacağız," diyorum.

"Sonra ne olacak?" diye soruyor. "Bırak onu ben düşüneyim."

"Onları buraya geri getirmeyeceksin, değil mi?" diye sorar. "Onlarla ben ilgileneceğim Helena. Endişelenmene gerek yok.

onlar hakkında."

Düşünüyor, başıyla yarım bir selam veriyor ve Gregory'ye dönüyor. "Ona ne düşündüğümü söyledin mi?" diye sorar. "Ne hakkında?" Gregory sorar. Bana bakıyor.

"Lucinda beni eve göndereceğini söyledi. Bana o mektubu verdi ve onu benden sakladığını söyledi. Remy'nin beni gemide beklediğini söyledi. Bana pasaportumu verdi ve gitmemi söyledi, bir uçuş ayarladığını söyledi, tabii ki bu bir yalandı."

"Ah, yalan mı söylüyor?" Ben soruyorum.

"Hepiniz yalan söylüyorsunuz. Bu Scafoni ailesinin bir özelliği," diye yanıtlıyor. "Söğütlerle ortak bir özelliğimiz," diyorum. "Sadece bazı Söğütler."

"Bunu özledim, biliyor musun?"

Soruyorum. "Neyi? Beni kızdırmayı mı?"

Ona sırtıyorum.

"Belli ki Remy tekne de değildi. Ethan'dı. Ama ikinci bir adam vardı. Beni yakalayan oydu. Ağzıma o kloroform bezini tıkadı." Gregory'ye baktı. "Ve ben bayılmadan hemen önce bir sigara yaktığını hatırlıyorum."

Gregory, "Sana daha önce de söyledim Helena, benim bu işle hiçbir ilgim yok," diyor. "Seni kaçırmak isteseydim, kaçırdım. Ve annemin neler yapabileceğini biliyorum. Annemin neler yapabileceğini biliyorum.

sana ne yaptığını. İster inan ister inanma, bunu senin için istemiyorum."

Kardeşıme bakıyorum. Onu izliyor ve ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Eğer ona inanıyorsa.

Eğer yaparsam.

Helena'nın yemeğini getiren kız tarafından bölünüyoruz, taze domates, zeytinyağı ve bir tutam parmesan peyniri içeren basit bir makarna yemeği.

Bıçağını ve çatalını eline alarak "Teşekkür ederim," diyor.

Farklı görünüyor, bir şekilde daha güçlü.

Uzanıp kaşığı alıyorum, bıçağı elinden kaydırıyorum ve kaşığı yerine koyuyorum.

Bakışlarını ellerimize çeviriyor.

Sandalyesinin arkasına geçmek için ayağa kalkıyorum.

Dikkatle bana bakıyor ve ben de diğer elimi onunkinin üzerine kapatıyorum.

Gregory içkisini bitirir, sandalyesini geriye iter. "Affedersiniz."

O evin içine çekilirken ikimiz de kafamızı kaldırmıyoruz. Ellerini hareket ettirip bir çatal dolusu spagetti alıp kaşığa yuvarlarken Helena'nın gözleri tabağında.

"Bunun gibi," diyorum, çeviriyorum, bir çatal dolusu ona uzatıyorum.

Bakışlarını bir an için benimkilerde tutuyor ve bu jest, eğer bunu kabul ederse, o çatal dolusundan daha fazlasını ifade ediyor.

Helena ağzını açıyor ve ben bir rahatlama hissediyorum. Bu garip ve hissetmeyi beklediğim bir şey değil.

Ellerini benimkilerin altından çekmesine izin veriyorum ve onun için bir lokma daha hazırlıyorum.

Verdiğimde açıyor ve bir sonraki ısırığı da alıyor, ondan sonrakini de.

"Bu kadar yeter." Tabağın yarısını yedikten sonra söylüyor. Peçetesini alıyor ve ağzını siliyor. "Teşekkür ederim."

Kapları tabağına çapraz olarak yerleştiriyorum ve ellerimi omuzlarına koyup ovuşturduktan sonra kollarına götürüyorum.

Geri çekilmiyor.

"Verona'dayken söylediklerinde ciddi miydin?" diye soruyor.

Onu ayağa kaldırdım, kendime çevirdim. Yanağına dokunuyorum, yüzünü avuçluyorum. "Her kelimesi."

Onu öperim.

Dudaklarının tadı yumuşak. Sanki ilk seferimizmiş gibi.

Bir kolumu beline dolayıp diğeriyle başının arkasını kavriyorum ve dudaklarını aralayıp öpücüğü derinleştiriyorum, elimi aşağı kaydırıp kıçını avuçluyorum. Orası hâlâ hassas, nefesini içine çekişinden anlayabiliyorum.

Ama geri çekildiğimde başını sallıyor, ellerini boynuma doluyor, tırnaklarını omuzlarıma geçiriyor.

Acıyor, Lucinda'nın beni vurduğu yer hâlâ hassas. Kurşunun gerçek bir hasar vermemesi için hedefini yeterince şaşırtmayı başardım ama yine de iyileşmesi zaman alacak. Beni bayıltan kafama vurduğu lambaydı.

Ama bunların hiçbiri umurumda değil, şu anda değil ve yarısı yenmiş makarna kâsesini bir kenara itip onu masanın üzerine kaldırıyorum ve elbisesini yukarı çekiyorum, teninin hissini, kokusunu özlüyorum. Ona yakın olmaya ihtiyaç duyuyorum. Onun içinde.

Aşağı bakıyor, ellerini kemerime götürüyor ve kemerimi çözüyor, kotumun düğmelerini açmaya çalışırken orada asılı kalmasına izin veriyor. Bir elini içeri kaydırıyor ve tekrar bana bakıyor.

Elini sikime doladığında saçlarını avuçluyorum ve onu öpüyorum, başını geriye doğru çektiğimde sikimi sıkıyor.

"Sert," diyor dudaklarıma karşı, onu geriye doğru iterken bacakları ortama sarılıyor, hala onu öpüyor, bir elimle pantolonumu ve külotumu aşağı itiyorum.

Onu öne doğru çekiyorum, böylece kıcı masanın kenarına geliyor ve ona bakıyorum. Amını tıraş etmiş ve tutup çekiştirmeyi sevdiğim kıl üçgenini özlüyorum ama bu da hoşuma gidiyor. Seksinin dikişini görmek hoşuma gidiyor ve başımı eğip öpüyorum.

Onu özledim. Kahretsin, onu özledim.

"Becer beni, Sebastian. Sert yap. Sert yapmanı istiyorum."

Benim de ihtiyacım var. Şimdi. Bu gece. Bunun gibi.

Bir elim kalçasındayken bacağını açıyorum, bir avuç saçını tutuyorum ve onu izliyorum, tam da istediği gibi sertçe sokuyorum. Canını acıtacak kadar sert.

Ama her ne kadar içine girmek istesem de geri çekiliyorum, parmaklarım kalçasına batıyor.

"Sert. Lütfen!"

Gömleğimin yakasını kavırıyor, tekrar yaptığımda bir çığlık atıyor.

"Helena," diye homurdanıyorum. Şimdi bir eli saçımda ve çekiştiriyor. "Duramayacağım."

Tekrar ittim, ciğerlerindeki havayı zorladım.

"Umurumda değil. Sana ihtiyacım var. Sana böyle ihtiyacım var. Bize böyle ihtiyacım var."

Saçımı çeken elin bileğini tutup masanın üzerinde tutuyorum, ağırlığımı daha fazla ona veriyorum ve ona bakıyorum, onu becerirken yüzüm onunkinden bir santim uzakta. Ve dudağımı öpmek, dudağımı ısırarak için ağzına uzandığında, onu geriye doğru itiyorum çünkü şu anda ona bakmaya, onu altımda böyle görmeye, kimsenin ona zarar veremeyeceği bir yerde tekrar burada olmasına ihtiyacım var.

Benden başka kimse yok.

Bunu fark edince elimi boğazına götürüyorum. "Neden böyle olmasını istiyorsun?" Hala onu beceriyorum, hala derin ve sert bir şekilde itiyor. "Neden?"

"Beni boşalt. Lütfen beni boşalt."

"Neden?"

"Çünkü sen ve ben böyleyiz. Lütfen, Sebastian. Buna ihtiyacım var. Sana. Bu şekilde." Beni kendine çekiyor, yüzünü omzuma gömüyor. "Gerisini unutmam gerek."

Bacaklarını iki elimle kavrayıp açıyorum ve onu daha önce hiç olmadığı kadar derinden sikerken ıslak, sıkı ve inliyor ve etrafımda kasıldığını hissettiğimde, çılgınlık attığını ve geldiğini duyduğumda, ben de geliyorum, vücudum onun içine boşalırken gevşiyor, ona sahip olduğum her şeyi, her onsumu veriyorum.

SEBASTIAN

S Yatağımda kolayca uykuya dalıyor. Onu izliyorum, bana doğru kıvrılmış, küçük, yumuşak ve güvende.

Saate bakıyorum, sabahın ikisi bile olmamış.

Onun karşısında, bu gece uyuyamayacağım. Bu gece hiç uyumam.

Yorganı geriye iterek, onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan çıkıyorum. Kot pantolonumu ve kazağımı giyiyorum. Geceler serinliyor, sonbahar hızla yaklaşıyor. Yatak odamdan çıkıp merdivenlerden iniyorum ve kapının yanında duran ayakkabılarımı alıyorum. Anahtarlarımdan birini alıp evden çıkıyorum ve su kenarına doğru ilerliyorum.

Çıplak ayaklarımın altındaki kum serin ve durup kıyıya vuran suyun sesini dinliyorum.

Ne kadar sakin. Ne kadar rahat tahmin edilebilir. Her zaman aynı, ne olursa olsun. Adadaki ya da kafamdaki kaos ne olursa olsun.

Ve bu gece, kaos var. Onu geri aldım. O güvende.

Lucinda beni vurduktan sonra yatağımda uyandım, kolumda kurşunun sıyırdığı yere dikiş atılmıştı, bir et yarası.

I

Bileğini yakalamasaydım hedefine ulaşır mıydı acaba? Beni öldürür müydü? Acaba niyeti bu muydu yoksa öfke mi kararını gölgeledi?

Joseph Gallo ile olan görüşmelerimi merak ediyorum. David Vitelli ile. Hangisinin bana ihanet ettiğini merak ediyorum. Cezalandırılmaları gerekecek ve ben de bunu yapacağım.

Ama bu gece değil.

Bu gece başka bir şey için.

Ve Helena geri döndü. Yatağında uyuyor. Güvende.

Lucinda ve Ethan gittiler, şimdilik.

Suya doğru yürüyorum, ayak parmaklarımın üzerinden akmasına izin veriyorum. Elimi saçlarımın a r a s ı n d a gezdiriyorum, son bir ayda bana ne oldu acaba? O hayatıma girdiğinden beri.

Hayır. Bu şekilde söylenmez.

Kendi isteğiyle gelmedi.

Onu kendi hayatından çaldım ve kendi hayatıma girmeye zorladım.

Benden nefret etmek için her türlü hakkı var ama etmiyor. Bana tutunuyor. Ve ben onu aklımdan çıkaramıyorum. Derimin altından. Ona dokunmaya doyamıyorum, ona yeterince yaklaşamıyorum, içine gömüldüğümde bile.

Gökyüzüne bakıyorum, bu gece yıldızları görebileceğim kadar karanlık.

Bu yeni bir ay. Ve güne uyuyor.

Siyah.

Bugün benim yirmi dokuzuncu doğum günüm.

Bir sonraki dalga ayak bileklerime ulaştığında kot pantolonumun paçalarını ıslatıyor.

Geriye doğru adım atıyorum. Kum ıslak ayaklarıma yapışıyor.

Gitme zamanı. Adadan ayrılma zamanı. Sadece bir geceliğine.

Gregory Helena'yla ilgilenecek.

İki tekneden birine doğru ilerliyorum, güverteye çıkıyorum ve motoru çalıştırıyorum. Gece daha gürültülü görünüyor ve eve, karanlık pencereme bir göz atıyorum.

İçeride, güvende ve sağlam. Döndüğümde burada olacak.

HELENA

I Ertesi sabah geç saatte yalnız uyanır. Sebastian'ın yattığı taraf soğuktur. Saat 10'u geçti. Genelde geç saatlere kadar uyumam, en azından evde hiç uyumadım, ama burada zaman benim için var.

Yorganı iterek kalkıyorum, duş alıyorum ve giyinmek için odama gidiyorum. Aşağı indiğimde kimseyi göremeyince şaşırıyorum. İki kardeş de çoktan yemek yemiş olmalı.

Kendime bir fincan kahve dolduruyorum, krema ekliyorum ve bir parça tost alıyorum. Parlak güneşin altında yüzlerce elmas gibi parlayan havuza götürüyorum. Kenara oturup tostumu yerken ve kahvemi içerken ayaklarımı serin suya bırakıyorum.

Etrafta kimse yok, ne bir bahçıvan ne de mutfakta çalışan ya da yemek hazırlayan veya temizleyen kızlardan biri. Ada sessiz. Her zamankinden daha sessiz. Neredeyse ürkütücü ve yalnız olup olmadığımı merak ediyorum.

Tostumu ve kahvemi bitirdiğimde kalkıp köşeyi dönüyorum ve kayıklardan birinin eksik olduğunu görüyorum. İçeri girip mutfağa bakıyorum.

Boş, ocakta tek bir tencere bile yok. Pişen bir şey yok. Lavaboda yıkanmayı bekleyen kirli bulaşık yok.

Sebastian'ın çalışma odasına yürüyorum ve kapıyı çalıyorum. Cevap gelmeyince kolu deniyorum ama kilitli.

"Sebastian?"

Hiçbir şey.

Arkamdaki ayak sesleri beni ürkütüyor.

Sebastian olmadığını biliyorum. Bir odaya girdiğinde anlayabiliyorum.

Dönüyorum ve kim olduğunu bilmeme rağmen Gregory'nin dışarıdan yaklaştığını görünce ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Nerede olduğunu merak ediyorum. Kot pantolon ve tişört giymiş ama yalınayak ve saçları dağınık.

"Gitti," diyor, merdivenlere yöneliyor ve bana bakmıyor bile.

"Gitti mi?"

Başını sallıyor. İki basamağı tırmanıyor.

"Nereye?"

Bana döndü. "Yarına kadar dönmeyecek." "Yarın mı?"

Bana hiçbir şey söylemedi."

Gregory omuz silkiyor. "Belki de gecenizin romantik havasını bozmak istememiştir."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. Bizi duydu mu? Bizi gördü mü? Daha önce de izlemişti.

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve benimle sikişmenin çok kolay olduğunu söylercesine kısa bir nefes veriyor.

"Bugün yapmam gereken bazı işler var, o yüzden tek başınasın," diyor ve merdivenlerden yukarı çıkıp sanırım odasına girmeden önce.

Kapalı çalışma odasının kapısına bir kez daha bakıyorum ve üst kattaki kendi odama çıkıp yatağın kenarına oturuyorum.

"Bugün yapmam gereken bazı işler var, o yüzden tek başınasın."

O ne düşünüyordu? Onunla takılmak isteyeceğimi mi?

Sebastian'ın benim için sipariş ettiği düzinelerce bikini arasından bulabildiğim en mütevazı bikiniyi giymem sadece birkaç dakikamı alıyor. Bir havlu alıp aşağı iniyorum.

Birkaç tur yüzüp kafamı boşaltacağım. Buraya geldiğimden beri egzersiz yapmadım ve bu bana iyi gelecek.

Dışarı çıkmadan önce mutfaktaki buzdolabından bir şişe su alıyorum. Havlumu şezlonglardan birine koyuyorum ve saçımı topuz yapıp yoluma çıkmaması için sıkıca tutturuyorum. Sonra suya dalıyorum.

Tamamen suya daldığım o ilk an her zaman en sevdiğim andır; başım suyun altına girdiğinde su serin ve ferahlatıcıdır ve duyduğum tek ses suyun şırıltısıdır.

Uzun adımlar atıyorum, yüzeyin altında olabildiğince uzun süre kalıyorum, hava almak için çıkıp tekrar dalmadan önce diğer tarafa ulaşıyorum.

Bu benim için bir kaçış. Evde de aynıydı, şehre inip havuzlu spor merkezine gidiyordum, kışın kapalı alanda, yaz aylarında ise göle. Acaba burada denize girebilir miyim?

Sayılamayacak kadar çok tur attıktan sonra nefes nefese su yüzeyine çıkıyorum ve derin uçtaki duvara tutunuyorum. Çenemi kollarıma yaslayıp denize bakıyorum.

Venedik kanallarında yüzmeme gerektiğini biliyorum ama burada yüzebilmeliyim. Yeterince uzaktayız.

Kendimi havuzdan çıkarıyorum, bir bacağımı, sonra diğerini sallarken su üzerimden kayıyor. Ayağa kalkıyorum ve havlumu bulmak için dönüyorum ve donuyorum.

Gregory eşyalarımın bulunduğu sandalyenin yanındaki sandalyeye oturmuş, dirseklerini kalçalarına dayamış, parmaklarını birbirine geçirmiş, çenesini oraya dayamış.

Beni izliyor. Saçları ıslak ve kıyafetlerini değiştirmiş, bu yüzden duş aldığını varsayıyorum.

"Sen güçlü bir yüzücüsün."

Havlumu almak için yanından geçmem gerekiyor ve hızlıca geçiyorum ama ben havluya ulaşamadan o havluyu tutup geri çekiyor.

"Havlumu alabilir miyim lütfen?"

Bakışlarının açıkça üzerimde gezinmesine izin veriyor ve ben de aşağı bakıyorum. Takım elbise koyu mercanın güzel bir tonu ve en mütevazı olanı olmasına rağmen, yine de onun önünde iç çamaşırımı giymiş gibiyim.

Havluyu uzatıyor.

Onu alıyorum, açılmasına izin veriyorum ve etrafıma sarıyorum. "Neden buradasın? Yapacak işin olduğunu sanıyordum." Arkasına yaslanıp bana baktı.

"Seni izlemeyi seviyorum."

Bunu beklemiyordum ve ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmediğim için gitmek üzere döndüm. Ama bileğimi tuttu.

"Otur."

"Hayır."

Çekiştiriyor. "Benimle otur."

"Bırak beni," diyorum, beni tuttuğu yere bakarak.

"Ben ısırمام, Helena."

Gözleriyle tanıştım. Karanlık, ama Sebastian'ınki kadar değil.

Onunkilerde turkuaz benekler var.

"Sadece bir dakikalığına," diyor.

Kararlılığımın kaybolduğunu hissetmiş olmalı.

Onun yanındaki sandalyenin kenarına oturuyorum ve havluma sarılıyorum. Sertçe önüme bakıyorum.

Geriye doğru gevşiyor, ellerini başının arkasına koyuyor ve sırtım ona dönük olsa bile beni izlediğini hissedebiliyorum.

"Seni bulduğunda ben de oradaydım, biliyorsun." Ona tekrar baktım. "Biliyorum."

"Kendinde değildin."

"Seni orada gördüm." Bunu çok net hatırlıyorum. Nedenini bilmiyorum. "Neredeydi?" Bilmediğimi fark ederek sordum. Hiç sormadım.

"Bizim binada, Joseph Gallo ile tanıştığın binada, hıyar herif." Avukatın adını duyunca yüzü biraz sertleşiyor ve bu beni meraklandırıyor.

"Ama ben oradaydım. Çok güzel bir yer."

"Yerin üstünde, evet. Seni tuttuğu odayı birçok kez su bastı ve artık depo olarak bile kullanılamıyor. Aslında şanslısın."

"Şanslı mı? Şanslı olduğumu sanmıyorum."

"Şiddetli yağmur yağdığında, o oda bir yüzme havuzuna dönüşüyor."

Ciddi gözleriyle karşılaşıyorum. "Bunu biliyor muydu?" "Elbette biliyordu."

"Boğulabilir miydim?" Su dolarken kapana kısılmış olma düşüncesi beni ürpertiyor.

"Sadece iki kez bu kadar kötü su bastı." Yine de. Tek ihtiyacım olan bir kez.

"İlişkilerinizi anlamıyorum. Yani, o *senin* annen."

Bir anlığına uzaklara baktı. Bana döndüğünde, hala okunamıyordu.

"Annelik Lucinda için bir zorunluluktan başka bir şey değildi. Kendisinden beklendiği gibi babama oğullar verdi. Hepsi bu."

"Ama Ethan, onu seviyor."

"Kontrolü aşkla karıştırma," diyor tekrar bana bakarak. "Ethan kolayca manipüle edilebilir."

"Ona ne oldu?"

"Bu Sebastian'ın anlatacağı bir hikaye."

Ethan'ın Sebastian'dan ne kadar korktuğunu hatırlıyorum. Annesinin gazabına uğrama riskine rağmen bana nasıl dokunmadığını.

"Sebastian ona zarar verdi mi?" Ben sordum.

Gregory beni inceliyor. "Meraklı bir şeysin, Söğüt Kız," diyor ayağa kalkarak.

"Öyle mi?" Ben de ayağa kalktım. "Yoksa bu bir oyun mu Gregory?"

Durdu ve onun adını ilk kez söylediğimi fark ettim.

"Bir manipölasyon mu?" Ekliyorum.

Bana dönüyor, bana doğru bir adım atıyor. Eğiliyorum, yere bakıyorum, havluyu etrafıma sarmaya çalışıyorum.

"Bir manipölasyon mu?" diye soruyor.

Sonunda bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdiğimde başını yana eğmiş, gözlerini sonsuz derecede kısmıştı.

Omuz silkiyorum, boğazımı temizliyorum ve etrafından dolaşıyorum, ama bunu yaptığım da kolumu yakalıyor.

"Cevap ver, Willow Girl."

"Ben *senin* Willow Girl'ün değilim. *Senin* dediklerini yapmak zorunda değilim."

Acaba yanar mı?

Onu incitmek istiyorum. Neden bilmiyorum
ama istiyorum. Sıkıyor.

Sanırım o da beni incitmek istiyor. Öyle olduğunu
saklamaya çalışıyorum ama o bunu görüyor ve sırtıyor.

"Cevap ver, Willow Girl."

"Sen annenin oğlusun."

"Ben öyleyim," diyor kayıtsızca. "Ama sen beni
tanımıyorsun.

Ve sen kardeşimi tanıımıyorsun. Sandığın gibi değil."

Sonra beni serbest bırakıyor ve ben değil, o uzaklaşırken
omurgamda soğuk bir ürperti dolaşıyor.

GREGORY ÖĞLEDEN SONRA GÖZDEN UZAKTA KALIR.

Duş aldım, giyindim ve aşağıya indim.

-Çünkü odamda saklanmayı reddediyorum ve acıkana kadar
bana izin verilen kısımlarda kalarak adanın etrafında
dolaşıyorum.

Yiyecek bir şeyler bulmak için mutfağa gidiyorum ve
yine boş buluyorum. Buraya geldiğimden beri ilk kez kendi
sandviçimi yapıyorum ve mutfaktaki küçük masada
yiyorum. İşim bittiğinde tabağımı yıkıyorum ve Sebastian'ın
çalışma odasının kapısının aralık olduğunu fark ettiğimde
odama çıkıyorum.

Artık burada kardeşiyle yalnız kalmak zorunda
olmadığım için rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum ve
kapıya yöneliyorum ama kapıyı itip açtığımda boş olduğunu
görüyorum.

Burada mıydı? Döndü mü? Beni arardı, bundan eminim.
Ayrıca, Gregory geri dönmeyeceğini söyledi.

Yarına kadar. Ondan hoşlanmasam bile, bu konuda yalan söylemesi için bir neden yok.

İçeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Sebastian'ın kokusunu alabiliyorum, tıraş losyonu deri ve ahşabın üzerinde duruyor.

Masasının üzerinde bir telefon yok ve acaba burada sabit hat var mı yoksa sadece cep telefonlarını mı kullanıyorlar diye merak ediyorum. Masasında bir dizüstü bilgisayar ve köşedeki ürkütücü, kafatası şeklindeki kağıt ağırlığı tarafından tutulan bir yığın kağıt dışında hiçbir şey yok.

Kapıya bir göz attıktan sonra dizüstü bilgisayarın kapağını açıyorum. Aptalca olduğunu biliyorum, eminim erişmek için bir şifreye ihtiyacım olacak ve var da. Tahmin etmeye çalışmakla uğraşmak yerine kapağı kapatıyorum, koltuğa yaslanıp bacaklarımı uzatıyorum, kafatasının beni izliyormuş gibi görünen oyuk gözlerine bakmamaya çalışıyorum.

Dizim sert bir şeye çarpıyor ve onu geri çekiyorum. Masanın altına uzanıp ne olduğunu görmek için eğildim.

Karanlık olmasına rağmen, derme çatma bir raf görebiliyorum. Orada Üzerinde bir şey var ve uzanıyorum, parmaklarım soğuk, pürüzsüz metale dokunuyor. Ne olduğunu anlamam bir dakikamı alıyor, elim namlunun etrafına dolanıncaya kadar anlamam sürüyor.

Nefes nefese geri çekiliyorum, koltuğu biraz geriye doğru yuvarlıyorum. Tekrar kapıya bakıyorum, sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Neden silahı var? Neden bir silaha ihtiyacı var?

Tekrar altına uzanıyorum ve kendimi onu tutmaya, çekip çıkarmaya zorluyorum. Kucağıma koydum. Silahları daha önce sadece

TELEVIZYON. Onu böyle görmek, kucağında ağırlığını hissetmek çok garip. Ne kadar zarar verebileceğini bilmek.

Onu sakladığım yere geri koydum, keşfimden rahatsız oldum ve ayağa kalktım. Artık burada olmak istemiyorum. Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum ve odama geri dönüp gece dokuza kadar orada kalıyorum, açlık ve can sıkıntısı beni dışarı çekiyor.

Verandadan yanan odunların kokusu geliyor ve Gregory'nin başının arkasını görüyorum. Tek başına oturmuş, içkisini yudumlarken ateşin çıtırtısını izliyor. Yanında boş bir sandalye var.

Sessizce mutfığa giriyorum ve kendime günün ikinci sandviçini yapıyorum. Onu odama götürmeyi planlıyorum ama oturma odasına gittiğimde adımı söylüyor.

"Helena."

Arkasını dönmedi ama ne kadar sessiz olmaya çalışsam da beni duymuş olmalı.

Onu görmezden gelip yukarı çıkmayı düşünüyorum ama hayatımın önümüzdeki birkaç yılını odamda geçiremem.

Onunla nasıl birlikte olacağımı öğrenmeliyim. Böylece dışarı çıktım ve onunkinin yanındaki koltuğa oturdum.

Tabağımı kucağıma koyuyorum ve sıkıcı ama sevdiğim peynir ve maruldan oluşan sandviçimi alıp kıtır kıtır bir ısırik alıyorum. Ateşi incelerken çiğniyorum.

Gregory kalktı, ikinci bir bardak aldı ve bana bir viski doldurdu.

Bir ısırik daha alıyorum.

"Adada sadece sen ve ben varız Helena," diyor.

Ona bakıyorum, ağzımdaki lokmayı yutuyorum.

"Bu seni korkutuyor mu?" diye soruyor.

"Öyle mi olmalı?"

Omuz silkiyor, viskisinden bir yudum alıyor ve ateşe geri dönüyor. "Bugün herkes adadan ayrılıyor."

"Neden? Bugün günlerden ne? Ve sen neden buradasın?"

"Sen burada olduğun için ve bugün Sebastian'ın doğum günü olduğu için buradayım."

"Doğum günü mü?" Hangi ay olduğunu bile bilmiyorum, zamanım günlere, sabahlara, öğleden sonralara, akşamlara ve gecelere bölünmüş durumda.

Gregory başını sallıyor, bana dönüyor ve sandviçime bakıyor. "Lezzetli görünüyor," diyor alaycı bir şekilde, kaşlarını kaldırarak.

"Öyle." Kocaman bir ısırık alıp marulları çıkartıyorum ve bugünün neden bu kadar önemli olduğunu düşünüyorum.

Annesinin intihar ettiği gün.

Acaba o günü bilerek mi seçti? Sebastian'ı incitmek için olduğunu düşünemiyorum. Tahminimce kaybettiği oğlunun yasını tutuyordu.

"Neden et yemiyorsun?" Gregory soruyor. "Bir zamanlar evcil bir kuzum vardı."

"Ah." Gülümsüyor ve bu gerçek bir gülümseme. "Sevgili anneciğin onu sana yedirdi mi?"

Gülümsemem kayboluyor ve ağzımdaki lokmayla boğulacağımı düşünüyorum.

"Huh. Haklıyım," diyor.

Ateş çıkartıyor ve bir kütük özenle dizilmiş üçgenden yuvarlanıyor. Demire uzanıyor ve onu tekrar alevlerin içine itiyor.

"Nereden biliyorsun?" diye sordum. "Sadece bir tahmin, düşününce." "Neyi göz önünde bulundurarak?"

"Kendi kızlarından vazgeçmenin Willow ailesinin kadınlarına bağlı olduğunu düşünürsek. Bu anaerkil bir soy."

O haklı.

"Bunu hiç düşünmemiştim." Sandviçimin kalanını bıraktım ve viskiyi aldım. Bir yudum alıyorum. Yakıyor ama yudumlarken hissettiğim duygu hoşuma gidiyor. "Sanırım ikimizin de bir sevgili annesi var."

Bana döndü. "Eğer sensen, yapacak mısın? Kızlarını o blokların üzerine koyar mısın?"

Onu inceliyorum ve sanırım ilk kez kibirli, pislik suretinin ardındaki gerçek adamı görüyorum.

"Eğer sen olsaydın, bunu yapar mıydın? Bizden birini alır mıydın?" Sorusuna karşılık veriyorum.

Bakışlarını başka yöne çeviriyor, cevap vermek için bana dönmeden önce bir dakika düşünüyor. "Bilmiyorum. Evet, muhtemelen. Muhtemelen."

"Hayır, yapmazdım," diyorum tek bir şüphe duymadan.

"Ya bu ya da her şeyi kaybetmek söz konusu olsa bile mi? Aileniz yok olur." "Finansal olarak.

Finansal olarak silinir."

"Elbette, ama bir düşünün. Diyelim ki Ethan'dı. Diyelim ki ilk o doğdu. Eğer annen reddetseydi, sence Lucinda geri çekilip buna izin verir miydi? Ödemeyi yapmaz, Willow evini geri alır ve que sera sera?" Bana doğru eğildi. "Yoksa sence bundan daha acımasız mı olurdu?"

Düşündükçe ürperiyorum.

"Bunu kızlarıma yapmayacağım."

Eğer varsa bile.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

"Sanırım zamanı geldiğinde göreceğiz," diyerek sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bakışlarını tekrar ateşe çeviriyor.

"Neden burada kalıyorsun? Yani, burada kardeşlerinin gölgesindesin. Gençsin, eğitilisin sanırım?"

Başını sallıyor, gözleri hâlâ ateşte.

"Paran var. Neden gitmiyorsun? Bir şeyler yap. Ne istersen yap. Ne istersen yap."

Bana döndü. "İstediğimin bu olmadığını nereden biliyorsun?"

"İsteksiz bir Söğüt Kız ile sıranı savmaktan mı bahsediyorsun?"

"O kadar da isteksiz olduğundan emin değilim."

Yutkunuyorum, karnımda bir şey hissediyorum, rahatsız edici bir şey.

Ve bir sonraki konuşmasında sesi bir zafer tonu taşıyor.

"Bir insana sahip olmanın baş döndürücü bir yanı var Helena. Senin gibi birine."

Gözlerine bakıyorum, onu anlamaya çalışıyorum. Beklediğimden daha açık sözlü. Ama onun da benimle sevişmeyi sevdiğini ve bunun onun için kolay olduğunu biliyorum.

"Seni izliyorum," diye devam ediyor. "Seni onunla birlikte izliyorum. Yüzünü izliyorum. Gardiyanınız olmasına rağmen kardeşime nasıl baktığınızı görüyorum. Onun da seni nasıl tuttuğunu izliyorum." Duraklıyor, nefes alıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ve biliyor musun? Ben de istiyorum."

Sözleri karşısında ürperiyorum ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Kalkıp kaçsam mı, kendimi Sebastian'ın odasına mı kilitlesem bilemiyorum. Ona hasta olduğunu söylemeli miyim bilmiyorum.

Çünkü şu anda benimle dalga geçtiğini sanmıyorum.

"Kardeşini kıskanıyor musun?"

Başını sallar. "Kıskanç değilim. Onu kıskanmıyorum. Sadece bir parçasını istiyorum."

Aklıma Alexa 2.0 ve Sebastian'ın doğum günü pastası benzetmesi geliyor.

"Doğum günü pastası gibi mi?" Bunu neden söylediğimi bilmiyorum.

Gregory kocaman gülümser. "Keşke doğum günü pastası kadar basit olsaydı Helena."

İçkisini bitirir ve ayağa kalkar.

"Ateş kendiliğinden sönecek. İsteddiğiniz kadar oturun. Ben yukarı çıkıyorum."

Bir şey söylememi beklemiyor ve ben de ne söyleyeceğimden emin değilim. Söylemek istediğim şey. Pek çok insan böyle dürüst değildir. Ve daha fazlasını istemek zorunda kaldığımda kendime şaşıyorum.

HELENA

EO karanlık odadaki günlerden beri, yalnız uyuduğumda ışıklar açık uyuyorum. Ve iyi uyuyamıyorum. Sanki her saat başı uyanıyorum.

O yere geri dönmediğimden emin olmak için.

Sebastian'ın yatağında olduğumda biraz daha kolay oluyor ama onun kollarında olmakla aynı şey değil.

"Helena."

Kıpırdıyo
rum.

"Helena, uyan." Biri
beni sarsıyor. "Uyan."

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum, ışığa karşı
gözlerimi kısıyorum. Bu Gregory.

Yatağın üzerinde duruyor.

"Ne oldu?" Doğrudum, battaniyeyi üzerimdeki tişörtün üzerine çekmek için aşağı baktım. Sebastian'ın tişörtü. "Saat kaç?"

"Sabah dört."

Yüzümü ovuşturuyorum, onun yanından pencerelere bakıyorum ama perdeler çekili ve dışarıyı göremiyorum.

"Gitmemiz
gerek." "Ne?

Nereye?"

"Sebastian."

Birden uyandım. "Ne oldu?"

"Durumu kötü. Seni adada yalnız bırakmak istemiyorum.
Bırakmayacağıma söz verdim."

"Söz mü?"

"Kardeşime söz verdim. Giyin hadi. Acele et."

Yorganı itiyor, gözleri üzerimdeki gömleğe ve çıplak
bacaklarıma takılıyor.

Tişörtünü bana giydirdiği zamanı hatırlıyorum.
Sebastian'ın ne dediğini hatırlıyorum. Kardeşinin
kokusunu üzerimde istemediğini.

Ayağa kalkıp tökezleyerek odama gidiyorum ve hâlâ
şezlongun koluna asılı duran kot pantolonumu ve kazağımı
giyiyorum. Dişlerimi hızlıca fırçalıyorum ve saçlarımı
fırçalıyorum; işim bittiğinde Gregory kapıda sabırsızlıkla
beni bekliyor.

Önce benim çıkmama izin veriyor ve merdivenlerden
aşağı iniyoruz. Dışarı çıktığımızda, onun uzun ve aceleci
adımlarına yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyor.

Beni tekneye götürdüğünde, geçen seferi hatırlayarak
duruyorum.

Ona bakıyorum ve ne düşündüğümü anlamış olmalı.

"Sana zarar vermeyeceğim Helena. Bunun alternatifi
burada yalnız kalmak. Bunu yapmana izin veremem."

"Nereye gidiyoruz?"

"Kumarhanelerden biri. Orada bir oda tutuyor, kumar
oynuyor, içki içiyor. Gallo da oradaymış. Beni aradı, gidip
onu almanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor.

"Joseph Gallo?"

Başını salladı. "Hadi gidelim. Yolda sana daha fazlasını anlatırım. Kardeşimi orada öylece bırakmak istemiyorum."

Tekneye binmeme yardım etmesine izin veriyorum ve bir dakika sonra hızla ilerliyoruz ve kollarımı kendime sarıyorum. Hızımızla, hava suyun üzerinde buz gibi.

"Joseph Gallo'yu sevmiyorsun."

"Hayır. O bir yılan kadar sinsidir."

"Sebastian ona neden güveniyor?"

"Güvenmiyor."

"Ama neden bana sahip oldu... neden o saçma kitabı imzalamak için oraya gittik?"

"Söğüt Kız ile işler belli bir şekilde yapılmak zorunda. Kurallar var."

"Kurallar mı?"

"Her şey birbirine bağlı. Mirasla bağlantılı." "Ne demek istiyorsun?"

"Karmaşık bir durum."

Başımı kaşıyorum, anlamaya çalışıyorum. O kadar çok sorum var ki ama cevap vermeyecek.

Venedik'in gerçek ışıkları on beş dakika sonra ortaya çıkıyor. Gecenin bu geç saatinde şehir hâlâ hareketli ve Gregory, Büyük Kanal'daki eski binalardan birine yaklaşırken tekneyi yavaşlatıyor.

Suyun içinde kaybolan merdivenlere ustalıkla yanaşır. Uzun kapılar açık durmaktadır ve ellerinde fenerler tutan resmi giyimli iki adam Gregory'yi tanıdıklarında gülümseyerek onu karşılarlar.

Anahtarları adamlardan birine verir ve iner.

"Dikkatli olun, merdivenler kaygan olabilir," diyor elini uzatarak.

Ona bakıyorum. Avuç içi yukarıda, bana sunuluyor.

Bakışlarını karşılıyorum ve bir süre sonra elimi onun ki ne koyuyorum, o da bana yardım ediyor ve içeri girdiğimiz anda anlıyorum ki Gregory'yi tanıdıkları için bizi içeri aldılar çünkü bizim gibi giyinen sadece ikimiz varız.

Kumarhanenin içi dışarıdan görüldüğünden daha büyük ve bu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Arka planda yumuşak bir müzik çalıyor ve dışarıdaki iki kişi gibi giyinmiş garsonlar etrafta dolaşarak masalardaki şık giyimli kadın ve erkeklere içecek tepsileri taşıyor.

Joseph Gallo'yu Gregory ile aynı anda görüyorum. Bir grubun oyunu izlemek için toplandığı bir poker masasında. Gregory'ye başıyla selam veriyor, bir an için bakışlarımla buluşuyor, sonra Sebastian'ı görmemize izin vermek için kenara çekiliyor.

Sebastian smokin giyiyor. Kalın kol kaslarının üzerine o kadar sıkı gerilmiş ki, onu nasıl içine aldığını, dikişlerin nasıl olup da hemen sökülmediğini merak ediyorum.

Oyuna dalmış durumda ve elinde bir bardak viski var. Krupiyeye bir kart daha vermesi için işaret ederken yanındaki yarısı boş şişeyi buradan görebiliyorum.

Gallo bize doğru geliyor, Gregory'nin kulağına fısıldıyor.

Gregory İtalyanca bir soru soruyor ve Gallo cevap verdikten sonra ona bir anahtar kartı uzatıyor. Gregory koluma giriyor ve Sebastian'a doğru yürüyoruz.

Ben poker oynamam ama başka bir oyuncu kartlarını bıraktığında Sebastian'dan yükselen öfkeli konuşmalardan az önce kaybettiğini anlıyorum.

Gregory elini Sebastian'ın omzuna koyar.

"Kardeşim," der.

Sebastian arkasını dönüyor ama Gregory'yi görmeden önce gözleri bana takılıyor.

Şaşıyor, sonra memnun oluyor, sonra bakışları Gregory'nin bana tutunduğı yere düştüğünde öfkeleniyor.

"Helena." Sesi boğuk çıkıyor ve yarı ayağı kalkıyor ama kendini sabitlemek için masanın kenarına tutunmak zorunda kalıyor.

Gregory omzuna baskı uygular ve Sebastian irkilir, nefesini içine çeker.

İlk uyandığımnda kolunda gördüğüm bandajı hatırlıyorum. Ona bunu hiç sormadım.

Gregory satıcıya "Kardeşimin burada işi bitti," diyor.

Sebastian satıcıya "Daha işim bitmedi," diyor ama gözleri bana kilitlenmiş durumda.

Gregory onu görmezden geliyor ve masadaki fişleri toplamam için beni serbest bırakıyor.

"Gidelim," diyor Gregory.

"İşim bitmedi dedim," diyor Sebastian, bu kez Gregory'nin yüzüne dönerek, tam boyuna yükselirken.

Ne kadar kararsız olsa da, görölmeye değer. İkisi birlikte, burun buruna, görölmeye değer bir şey.

Bir adım geri atıyorum ve Gregory bir çitanın içgüdülerine sahip olmalı çünkü beni tekrar yakalamak için uzanıyor.

Sebastian'ın içgüdüleri alkolün etkisiyle körelmiş olsa da gözleriyle hareketi takip ediyor, sonra gözlerini Gregory'ninkilerle buluşturuyor ve bir an için kavga çıkacağından emin oluyorum. Bu iki Goliath arasında bir savaş.

Gregory bunu biliyor olmalı, çünkü beni öne doğru çekiyor.

"Al onu," diyor.

Sebastian neredeyse homurdanıyor ve Gregory'nin elinin baskısı sol kolumdan kalktığında, Sebastian'ın sağ kolumdaki yerini alıyor. Yine de gözleri kardeşinin gözlerinden hiç ayrılmıyor.

Gregory anahtarı cebinden çıkarır ve iki tarafına da bakar.

"Hangi kat?" diye soruyor, önümüzden asansöre doğru yürüyor ve görevli fırsat bulamadan çağırmak için düğmeye basıyor.

"Neden onu adaya geri götürmüyoruz?" Asansörün kapıları açılırken soruyorum ve arka duvara monte edilmiş aynadaki yansımamızı görüyorum, ben, onların arasında küçük ve yersiz, bu uzun boylu, geniş ve güzel adamlar, yontulmuş çeneleri, siyah saçları ve koyu gözleriyle.

Onlardan gelen saldırganlık o kadar hissedilir ki, neredeyse çatırdıyor.

"Çünkü sarhoş kardeşimi kanaldan çıkarmak istemiyorum, değil mi kardeşim?" diye soruyor Sebastian'ın yüzüne eğilerek.

"Siktir git Greg," diyor Sebastian.

Gregory başını sallar ve asansörün içinde garip bir şekilde gülümseyen adama döner. "Çık lan dışarı," der ve adamı neredeyse çekiştirerek dışarı çıkarır. "Kendi lanet düğmemize basabiliriz," diye mırıldanıyor bu kısmı nefesinin altında. "Kat?" diye soruyor Sebastian.

"Dört." Sebastian içeri girdiğimizde dönüp bana bakıyor, sonra tekrar kardeşine dönüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

soruyor. "O neden burada?"

"Onu adada yalnız bırakmamı istememiştin, hatırladın mı?"

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok-" diye başlıyorum.

"Neden buradasın?" Sebastian Gregory'ye tekrar sorar.

"Çünkü Gallo bahsedilen şeyler vardı kazanılmış dışarı .

el."

"Gallo gidip kendini becerebilir."

"O ne yaptı?" Gregory'ye sordum.

"Ben buradayım," diyor Sebastian, yaklaşıarak. "Bana sor. Ona değil."

Sebastian'a bakıyorum. "Kolumu incitiyorsun."

Bakışlarını koluma kaydırıyor, başını sallıyor ve beni bırakıyor. "Ne yaptın sen?" Ona soruyorum.

Bu kapılar açık ve Sebastian saplar kapalı Bir şeyler mırıldanıyor.

Onu takip ediyoruz ve anahtarı olduğunu tahmin ettiğim şeyi ceplerinde ararken izliyoruz.

"Kavgayı o başlattı. Diğer adam sadece bizi burada tanıdıkları için uzaklaştırıldı."

"Kavga mı? Neden?"

"Çünkü bu gece onunla dalga geçiyor."

Gregory, Sebastian'ın önüne geçer ve anahtar kartını kapıdaki yuvaya kaydırır. Kilit tıklıyor ve yeşil bir ışık yanıp sönüyor. Kapıyı açıyor ve içeri giriyoruz.

Sebastian hemen smokininin ceketini çıkarır ve yatağın üzerine atar. Papyonunu çıkarır, üst düğmelerini ve bileklerindeki çözer, sonra gömleğini başının üzerinden çekip çıkarır. Kolunda Gregory'nin sıkıldığı yeri ovuyor, omzunu bir, iki kez döndürüyor. I

daha yakından bakıp bir düzine kadar kızgın görünümlü dikişi görebilirsiniz.

"Ne oldu?" Birine dokunmak için uzandım.

Bana baktı. "Hiçbir şey olmadı."

Yürüyüp gitti, banyoya girdi. Suyun aktığını duyuyorum.

"Ne oldu?" Gregory'ye sordum.

"Kaçırıldığın gece Lucinda onu vurdu." "Ne?"

"O iyi. Bununla hemen şimdi ilgilenmemiz gerekiyor."

Gregory telefonu alır, odaya kahve gönderilmesini emreder.

Banyoya doğru yürüyorum ama Sebastian ben arkasından girmeden önce çıkıyor. Bir an sonra attığı havluyla yüzünü siliyor.

Durup bana bakıyor ve hâlâ yeterince ayık olmasa da biraz daha ayık görünüyor.

Ona dönüp bakıyorum ve bu gece farklı. Sanki bir şeytanı kovalıyor ve kazandığından emin değilim.

Ben daha konuşmadan Gregory'ye döndü ve ona doğru yürüdü. "Onu neden buraya getirdin?"

"Ona zaten cevap verdim." "Ona da söyledin mi?"

Gregory bana bakmıyor ve bir an için Sebastian'a anıt mezarda olduğumu söyleyip söylemeyeceğini ya da bu sırrı saklayıp saklamayacağını merak ediyorum. Ve söyleyeceğinden biraz korktuğumu fark ediyorum çünkü bu gece öfkeli bir Sebastian'la uğraşmak isteyeceğim bir gece değil.

Yine de kapının çalınması bizi kurtarıyor ve Gregory, Sebastian'ı iterek kapıyı açıyor. Çeki imzaladı ve

gümüş servis kahve tepsisini alır.

Sebastian iki koltuktan birine oturuyor ve Gregory'nin verdiği kahveyi alıyor. İçerken bana bakıyor ve ben de yatağın kenarındaki koltuğa çöküyorum. Gregory'nin bana sunduğu kahveyi reddediyorum.

"Gidebilirsin," diyor Gregory'ye, gözlerini benden hiç ayırmadan, birkaç dakika sonra boş fincanını yere bırakarak.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Sebastian bakışlarını kardeşine çeviriyor, sonra uzun, hesaplı bir dakikadan sonra tekrar bana bakıyor.

"Buraya gel Helena."

Ayağa kalktım, yanına gittim. Dizlerini açıyor ve aralarında durmamı işaret ediyor.

"Soyun."

Kalp atışlarım hızlanıyor ve duvara yaslanmış beni izleyen Gregory'ye dönüp bakıyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışları kardeşinin üzerinde yoğunlaşmış.

Sebastian'a "Hayır," dedim. "Kardeşinin önünde olmaz."

"Kardeşim kendi Willow Girl'ünü istiyor. Biliyor musun? Bu mu?"

Arkasına yaslanıyor, sandalyeyi biraz yatırıyor. "Ve benimkinde gözü var."

Kıpırdamayan Gregory'ye dönüp bakıyorum.

"Şimdi soyun," diyor Sebastian.

Ona geri dönüyorum. "Sebastian-"

Elinin düzünü masaya vurarak beni ve kahve fincanını zıplattı.

"Şimdi, Helena!"

Ellerim kazağımın eteklerine doğru titrerken bir kez daha arkama bakıyorum.

"Gözlerini benden ayırma. Ona bakmana gerek yok."

Yutkunuyorum ve dediğini yapıyorum. Kazağımı başıma geçiriyorum.

Sebastian başını sallıyor ve ben de onu yere atıp kot pantolonumu çıkarırken ayakkabılarımı çıkarıyorum. Onları da aşağı itip dışarı çıkıyorum ve bir kenara koyuyorum, böylece siyah sütyenim ve ona uygun külotumla duruyorum.

"Sanmıyorum-"

"Düşünmek için burada değilsin. Kapalı. Her şey kapalı."

Sütyenimi çıkarmak için arkama uzandığımda Gregory'nin penceredeki yansımısını görmem iki denememi alıyor. Hâlâ hareket etmemiştii. İzliyor. İzlemek istiyor.

Sebastian haklı. Gregory kendi Willow Girl'ünü istiyor. Beni istiyor.

İki parmağımı külotumun kemerine sokuyorum ve aşağı kaydırıp külotumdan çıkıyorum.

Sebastian onaylarcasına başını sallıyor. Bakışlarının üzerimde dolaşmasına izin veriyor. Amımda duruyor ve bir elini uzatıp pürüzsüz tenime dokunuyor.

"Bunu sevdim."

Kalçalarımı kavırıyor ve beni kendine çekiyor, bir bacağımı kaldırıyor, ayağımı kalçasına koyuyor ve başını seksimin dikişini yalamak için eğiyor. Uzun, yavaş, hesaplı bir sahiplenme gösterisi nefesimi kesiyor.

"İslenmişsin," diyor arkasına yaslanarak. "Sanırım kardeşimin izlemesi seni ıslatıyor."

Sebastian ayağa kalkıp kalçalarımı kavradığında yüzümün kızardığını hissediyorum. Bana bakıyor ve gözlerindeki arzuyu görüyorum.

Ellerimi uzatıp göğsüne, sonra da yüzüne dokunduruyorum. Onu öpmek için parmak ucuma geldiğimde saçlarımdan bir avuç alıyor ve yumruğunun etrafına dolamaya başlıyor. Başımı geriye doğru itiyor, böylece onu öpemiyorum ama ona bakmak zorundayım.

"Onu istiyor musun?" diye soruyor.

Gözlerine bakıyorum, başımı hızlıca sallıyorum.

Kıkırdıyor. "Yalancı."

Beni döndürüyor ve iki adım ilerletiyor, kalçalarımı tutarak beni eğiyor.

İç baldırlarıma tokat atarken yatağın kenarına tutunmak için uzanıyorum. Bacaklarımı aralıyorum ve kot pantolonunun fermuarını açtığını duyuyorum ve Gregory'ye bakıyorum, gözleri kararmış ve bizi izliyor.

"Evet. Aynen öyle," diyor Sebastian. "Ben seni becerirken ona bak."

Geri çekiliyorum, ama beni yakalıyor ve tekrar pozisyon almaya zorluyor.

"Dur," diyorum.

Saçlarımı kavırıyor ve başımı geriye çekerek Gregory'ye bakmamı sağlıyor. Diğer elinin parmaklarının beni açtığını hissediyorum.

"Damlatıyorsun, Helena."

Geriye uzanıyorum, kolunu tutuyorum, onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama beni ileri itiyor, yüzümü yatağa bastırıyor ve sikini içime sokuyor.

Bedenim onun için geriliyor, ama o ilk an, her zaman nefesimi kesiyor ve küçük bir ses çıkarıyorum.

Saçlarımı bırakıyor ve iri elleriyle kalçalarımı kavrayıp beni daha geniş açıyor. Ona dönüp bakıyorum ve o da

Çekerken bakışlarını benimkilere dikeyor, sonra itiyor, gücü homurdanmama neden oluyor ve tekrar yaptığında ondan başka yere bakamıyorum, sonra tekrar.

Bir damla gözyaşının gözümnden kayarak burnumun üstünden geçtiğini ve yatağa düştüğünü hissediyorum.

Sebastian da bunu görüyor ve duruyor, çekiliyor, beni sırtüstü çeviriyor. Beni yatağın kenarına çekiyor, içime doğru itiyor ve ben de bacaklarımı ona doluyorum. Üzerime eğiliyor, kollarımı açıyor, öyle tutuyor, yüzü benimkinden bir santim uzakta.

Başımı kaldırıp onu öpüyorum. Bu ilk öpücük yumuşaktı, ama sonraki daha derindi ve içimde hareket ettiğini hissediyorum, yavaş ve derin ve beni tekrar çevirmek için öpmeyi bırakıyor, bu sefer dirseklerim ve dizlerim üzerinde yatakta ve kığımın içine bir parmak taktığında, tek yapabildiğim hissetmek.

Yanağımı yere koyuyorum ve hafifçe göz kırpıyorum ve hava almaya çalışırken ağzım açılıyor ve Gregory hala bizi izliyor. İzliyor, gözleri siyah ve çenesi gergin. Ereksiyonu pantolonunu itiyor ve ben sırtımı eğip Sebastian'a doğru itiyorum, biraz yükseliyorum, kendimi sikilmeye hazırlıyorum, gerçekten sikilmeye.

Onu istemek. Böyle istemek.

Sebastian parmağını kıvrıp beni içimden kavırıyor ve diğer eliyle beni yerimde tutup sertçe beceriyor, her hamlede beni cezalandırıyor, tahrik olduğum için beni cezalandırıyor. Bunu istediğim için.

Kardeşi izlerken gelmek istediği için.

Ve bunu yaptığında, kendimden geçiyorum ve gözlerimi kapatıyorum ve Sebastian'ı arkamda, içimde hissediyorum ve o şişiyor ve onun

O durana kadar kısa ve sert itişler geliyor ve siki içime pompalanıyor, içime boşalıyor ve ben ondan daha fazlasını istiyorum, hepsini, beni doldurmasına ve beni böyle tutmasına ihtiyacım var.

Beni tutması için ona ihtiyacım var.

SEBASTIAN

I Kardeşimin dışarı çıkışını izledim ve kapının arkasından kapanışını dinledim.

Helena yan yatar ve bakışlarını kapıma kadar geldi.

"Bu çok acımasızcaydı."

Ona bakıyorum. "Bizi sevişirken izlemesine izin vermek zalimlik miydi? Bundan zevk alacaktır."

Duş almak için banyoya girmeden önce bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum.

"Buraya gel Helena."

İtaat ediyor. İtaat ettiğinde çok tatlı oluyor.

Duşun kapısını açtım. İki kişi için yeterince büyük ve arkasından içeri giriyorum. Gözlerini kapatıyor, başını akıntının altına daldırıyor. El bezi ve vücut losyonunu almak için bakışlarımı uzaklaştırıyorum.

Çok güzel, zarif ve ıslak, ince ama yumuşak değil, kaslarla zayıf. Onu yıkamaya başladığımda itiraz etmiyor, sikişmek ve su beni biraz ayıltıyor.

Mesele şu ki, o gün sarhoş olmak zor ve sarhoş kalmak daha zor.

Lucinda'nın bıraktığı çürüklerin hepsi soldu, sadece birkaç tane hala hassas, sararmış nokta kaldı.

"Yeni işaretler için neredeyse hazır mısın?" diye alaycı bir şekilde soruyor onu yüzüme çevirdiğimde.

"Onun sana yaptığını yapmayacağım. Seni öyle incitmeyeceğim. Bunu biliyorsun."

"Neden bana bugünden bahsetmedin?"

I ördek benim Kafa altında ve su ve o alır Bezi benden alıp omuzlarımdan başlıyor.

"Neden yapmadı sen söyle Ben hakkında Bu mu?" o sorar, Parmakları yakında çıkması gereken dikişlerin üzerinde nazikçe duruyor.

"Buraya ilk geldiğinde pek konuşkan değildin, hatırladın mı?"

"Yani beni iki hafta boyunca uyuttuktan sonra mı?"

Ona dönüyorum, bezi bir kenara bırakıyorum, kollarını tutuyorum. "Yorulдум, Helena."

Beni incelerken yüzüne su sıçırıyor, başını sallıyor.

Muslukları kapatıyorum ve bir havlu alıp onu havluya sarıyorum, sonra kurulanıp bir havluyu kalçalarımaya sarıyorum.

İkinci bir tane alıyor ve saçındaki nemi biraz ovalıyor.

Yatak odasına girdiğimizde, "Bana bugünü anlat," diyor.

Yatağın örtüsünü çekiyorum ve o da yatağı giriyor. Ben de onu takip edip ışıkları söndürüyorum.

"Kardeşim sana ne söyledi?"

"Doğum günün olduğunu."

Duraklıyor ve ben

bekliyorum. Çünkü hepsinin

bu olmadığını biliyorum.

"İkiz kardeşin olduğunu biliyorum. Öldüğünü de biliyorum. Ve anneni de biliyorum."

Homurdanıyorum, sırt üstü yuvarlanıyorum ve tavana bakıyorum. Bir sürat teknesi geçiyor ve dışarıda biri bağıyor.

"Hiçbir şeyi atlamadı, değil mi?" "Bu benim hatam. Anıt mezara gittim."

Döndüğümde onun beni izlediğini görüyorum, yüzü gölgeler içinde, gözleri parlıyor.

"Acı çektiğin için üzgünüm, Sebastian."

Tekrar tavana dönüyorum. "Bir kuralı çiğnediğin için üzgün değil misin?" "Beni cezalandıracak mısın?"

"Hayır."

Uzun bir süre sessizlik oldu ama ikimiz de uyumuyoruz. "Kilise onun için ayin düzenlemeyi reddetti. İntihar etti." "Tanrı'ya inanıyor musun?"

"Eskiden inanırdım. Şimdi hayaletlere inanıyorum."

"Joseph Gallo'nun ofisine gittiğimiz gün bu yüzden mi kilisenin içinde olmak istemedin?"

"Evet." Tekrar ona dönüyorum, parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Onunla ilgili çok fazla anım yok, daha çok hislerim var. Nazik, kibar ve sevgi dolu biriydi. Bizim olduğumuz her şeyin tam tersiydi. Bir bakıma ailemize, babamın yanına ait değildi. Bunu asla başaramayacaktı. Çok yumuşaktı."

Şimdi Helena'yı düşünüyorum. O da yumuşak. "Kulağa harika geliyor."

"Öyleydi." Yan dönüyorum, onu kendime çekiyorum. Ortalık yine sessiz ve gözlerimi kapatıyorum.

"Sebastian?" diye soruyor, bitirdiğimizi düşündüğümde. "Kardeşin. Nereye gitti?"

"Onu neden önemsiyorsun?"

"Sadece endişeleniyorum."

"Üzülme. O iyi biri. Yerini öğrenmesi gerekiyor."

"Buraya sana yardım etmeye geldi."

"Seni buraya benimle sevişmek için getirdi. Seninle sevişmek için."

"Nasıl yani? Çünkü gördüğüm kadarıyla sen yalnız kalmayasın diye aceleyle buraya gelmiş."

Uzanıp ışığı açıyorum. Helena gözlerini kırptırıyor ve gözlerinin odaklanması bir dakika sürüyor. Ağırlığının çoğunu ön kollarıma vererek üzerine çıkıyorum.

Onun yüzünü, gözlerini görmek istiyorum. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.

"Gregory'nin seni kandırmasına izin verme. Onu tanımıyorsun." "Komik, o da senin hakkında böyle demişti."

"Dikkatli ol Helena."

"Sadece nereye gittiğini düşündüğünüzü bilmek istiyorum. Yaptığın şey çok acımasızcaydı."

"Yaptığımız şey." Dizlerini kendiminkilerle itiyorum.

Tekrar sertleşmeye başladım. "Onun seni izlemesinden hoşlandın. Havuzdaki diğer sefer gibi. Sana dokunmasından hoşlandın."

Başının yanlarını tutuyorum, kollarımı ona sarıyorum, böylece içine doğru iterken hareket edemiyor.

Bir ses çıkarıyor ve çiğ olduğunu biliyorum ama umurumda değil.

"Söyle Helena. Söyle bana."

Tırnaklarını sırtıma geçiriyor ve bu canımı yakıyor. "Seni istiyorum, onu değil" diyor.

"Bu doğru mu?" Sertçe itiyorum ve o homurdanıyor.

"Yoksa ikimizi de mi istiyorsun?"

Gözlerini kırpmıyor, başını çevirmeye çalışıyor ve bir sonraki hamlem onu cezalandırmak oluyor.

"Söyle."

Başını sallıyor ve ben de parmaklarımı ıslak saçlarına geçirip sıkıyorum.

"Söyle."

"Sadece onun için endişeleniyorum."

"Kardeşim iyi. Gregory'yi tanıyorsam, şu anda bir fahişeyi beceriyordur." Bir kolumu aşağı uzatıp bacağını kavriyorum ve daha derine inebilmek için dizini büküyorum.

"Sen benimsin Helena. Onun değil. Başkasının değil."

O kaygan ve ben onun içinde kalınlaştığımı hissediyorum, itişlerim daha hızlı geliyor, nefes nefese nefesine uyuyor.

Tırnaklarını sırtımda gezdiriyor, gözlerini kapatıyor ve derimi yüzüyor.

Sırıtiyorum, gözlerini kapattığında yüzüne hafifçe vuruyorum. "Gözlerini aç. Üzerimde. Geldiğinde hep bana bak,

Anladın mı? Geldiğinde sadece bana bakacaksın."

Başını sallıyor ve şimdi ikimiz de daha sert nefes alıyoruz ve alnımdan yüzüne bir damla ter düşüyor ve daha yakına eğilip onu öpüyorum, alt dudağını emiyorum, gözlerimiz hala açık, hala kilitli.

"Seni böyle seviyorum Helena. Sana böyle sahip olmak hoşuma gidiyor." "Boşalacağım." Fısıltıyla ağlıyor ve ben onu izliyorum

ve onu hissediyorum ve amının duvarları sikimin etrafında titreştiğinde, ben de geliyorum, onun ham amının içine boşalıyorum, onu tohumumla damgalıyorum, onu içeriden işletliyorum ve tüm bu süre boyunca, bir kelime kafamda tekrar tekrar tekrar tekrar ediyor.

Benimkini.

HELENA

T Ertesi sabah odamızın küçük terasında kahvaltı ediyoruz. Saat erken ama şehir çoktan hareketlenmiş.

"Beni oraya götürür müsün? Hep görmek istemişimdir."

"Turistlerle dolup taşıyor. "Seni ne zaman götüreceğim? daha sessiz."

"Turistler umurumda değil." Bir kruvasan ısııyorum.

Sebastian elini hâlâ ıslak olan saçlarında gezdiriyor ve kendine ikinci bir fincan kahve dolduruyor.

"Seni götüreceğim. Ama şimdi değil."

Nedenini sormak istiyorum ama bugün başka sorularım var. "Tamam."

Meyve suyum bitirdim ve bardağı yere bıraktım.

"Lucinda neden böyle bir şey yaptı? Beni kaçırdı? Terk edip gitti? Bunu anlamıyorum. Neden bir yılın dolmasını beklemedi? Bana yapmak istediği şeyi o zaman yapsaydı? Ethan'ın sırası geldiğinde."

"Çünkü Ethan seni asla elde edemeyecekti."

Bir an sessizliğe gömüldüm.

"Anlamıyorum. Kural bu değil mi?" diye sordum.

"Ethan babamın oğlu değil."

"Ne?"

"Ben de öyle dedim. Bu yüzden Verona'ya gittim. O zaman son onayı almıştım. Mecbur kalmadıkça kullanmak istemedim. Ethan sandığınızdan daha kırılgan. Bunu sana zaten söylemiştim."

"Ona ne oldu?" Sebastian'dan ne kadar korktuğunu hatırlıyorum. Ondan korktuğu için bana nasıl dokunmadığını.

"Lucinda'nın disiplin seanslarından sonra tekneyle açılırdım. Eskiden bir kanom vardı. Bununla başa çıkmak için hep tek başıma dışarı çıkardım. Bana ne yaptığını görmesini istemedim. Beni nasıl etkilediğini. Kimseyi görmek istemiyordum ve kimsenin de beni görmesini istemiyordum."

Bir dakikasını alır ve ben beklerim.

"Babam öldükten sonra dayaklar daha da kötüleşti. Hayattayken onları durdurmak için pek bir şey yapmadı ama daha da kötüleştiler. On altı yaşındayken, özellikle kötü bir tane vardı. Ondan kalan yara izleri hâlâ duruyor. Utanmıştım. O zamana kadar da çok kızmıştım. Bu yüzden Ethan'ı tekneye davet ettim."

Başını sallıyor, elini saçlarında gezdiriyor ve sanki tekrar görüyormuş gibi uzaklara bakıyor. Sanki o kanoya geri dönmüş gibi.

"Ethan her zaman boktan biri değildi. Yani çoğu zaman öyleydi ama her zaman değil. Lucinda onu şımarttı, üzerine titredi. Onu bir kral olduğuna inandırdı. Ama değildi. Ve babamın ölümünden sonra, ben reşit olur olmaz, ailenin başına geçeceğimi biliyordu. Saltanatının hızla sona erdiğini biliyordu. I

Bazen beni öldürmek isteyip istemediğini merak ediyorum. Ama bu bambaşka bir hikaye."

Daha uzun bir duraklama daha var.

"Her neyse, Ethan kanoda bana katıldı ve ben de kürek çektim. Niyetimin ne olduğunu düşünmek bile istemiyorum."

Ayağa kalktı, odaya girdi, sırtı bana dönüktü.

Ben de kalktım, yanına gittim. Sanırım bu hikayenin nereye gittiğini biliyorum.

"Sen bir çocuktun, Sebastian."

"Hayır, Helena. O bir çocuktu. Ben on altı yaşındaydım. Daha iyisini bilecek kadar yaşlıydım."

Yatağın kenarına oturur. "Gerisini bana anlatmak zorunda değilsin."

"Anlatmak istiyorum. Aslında bu hikayeyi hiç anlatmadım ve anlatmalıyım. O benim."

Yanına oturup onu izliyorum.

"Ethan güçlü bir yüzücü değildi. Sanırım sudan korkuyordu ama bunu asla itiraf edemezdi. Bu yüzden, adadan kimsenin bizi göremeyeceği kadar uzaktayken kanoyu devirmiştik."

Tekrar bana bakmadan önce bir dakikalığına kucağına bakıyor.

"Onun çırpınışını izledim. Batışını izledim. Bana ulaşmasını izledim." Başını sallar, yere bakar. "Çırpınmayı bıraktığında gözlerinin kapanışını izledim. Onu yukarı çektiğimde oksijensiz çok uzun süre kalmıştı. Hasar geri döndürülemezdi."

"Oh, Tanrım."

Ayağa kalkar, başını sallar. "Hayır Helena, Tanrı diye bir şey yok. Hiçbir tanrı böyle şeylerin olmasına izin vermez. Hiçbir tanrı

Ethan. Sana değil. Anneme değil. Daha önce gelen tüm Willow Kızlarına değil."

Yanına gittim, yüzüne dokundum, bana bakmasını sağladım. "On altı yaşındaydın ve istismara uğradın."

"Ne yaptığımı biliyordum. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Ethan masumdu." Tekrar uzaklara bakıyor. "Artık benden neden bu kadar korktuğunu biliyorsun. Neler yapabileceğimi. Bence onun bir parçası, bilinçaltındaki bir parçası biliyor. Hatırlıyor."

Geri çekilir, doğrulur. Derin bir nefes alıyor ve bir an sonra yine kendisi oluyor. Sanki diğer parçasını bir kutuya tıkmış ve kapağını kapatıp kilitlemiş gibi.

"Ama hâlâ Gregory ile uğraşmamız gerekiyor. O bir kan bağı ve senin üzerinde hakkı var."

ADAYA DöNDüğüMüZDE SEBASTIAN KASVETLİ.

Diğer tekne çoktan yanaştı ve Gregory'nin nerede olduğunu merak ediyorum. Sebastian'ın söylediği doğruysa, dün gece sevişecek birini bulmaya gitmiş. Bu beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum.

Kıyafetlerimi değiştirmek için odama gidiyorum ve Helena Teyzemle ilgili ryamı hatırlıyorum. Aslında bunun bir rüya olup olmadığının bile bilmiyordum ve nasıl unuttuğumu merak ediyordum ama şimdi dolabımda durmuş, döşeme tahtalarına bakıyor ve onun söylediklerini hatırlıyorum.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve uzun bir şans olduğunu bile bile gevşek tahtayı aramaya başladım. Konuşuyoruz.

Yetmiş yıldan fazla bir süre önce.

Onu bulana kadar evin etrafında üç tur atmam gerekiyor. Dolabın en karanlık yerindeydi ve tahtalardan birinin kısa kenarındaki çizikleri görmeden önce tüm giysileri rafın diğer ucuna itmeme gerekiyordu.

Tırnağımı sokmaya çalışıyorum ama sadece geriye doğru büküyorum. Ayağa kalkıp etrafa bakıyorum. Altına girmek için ince ama güçlü bir şeye ihtiyacım var.

Banyoya gidip bir tarak buldum. Elimdeki en yakın şey bu ama yeterince iyi değil. Çakımın nerede olduğunu bilmiyorum.

Odamda kullanabileceğim hiçbir şey yok. Sanırım tüm kesici aletleri uzak tutmuş. Ama Lucinda'nın odasındaiken masasında bir mektup açacağı olduğunu hatırlıyorum. Koridora çıkıyorum ve etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, onun terk edilmiş odasına gizlice giriyorum.

İçime şiddetli bir öfke dalgası hücum ediyor ve kendimi kontrol altına almam bir dakika sürüyor. Ona zarar vermek istiyorum. Bana yaptığı gibi ona da zarar vermek istiyorum. Sebastian'a yaptığı gibi.

Odası darmadağın, sanırım o gittiğinden beri kimse temizlememiş.

Aceleyle masaya gidiyorum ve üstünde mektup açacağını göremeyince, aramak için çekmeceleri açıyorum. Sonuncusunda buluyorum, koridorda biriyle karşılaşırsam diye kolumun altına sıkıştırıyorum ve kendi odama döndüğümde rahat bir nefes alıyorum.

Dolabın içinde dizlerimin üzerinde, mektup açacağını çıtaların arasına sıkıştırıyorum ve biraz dürterek tahtayı kaldırıyorum. Oldukça iyi bir koku alma duyum var ve dışarı yayılan hafif çürüme kokusu midemi bulandırıyor. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

kenara çekip boşluğa bakıyorum ve içeride, dar alana sıkıştırılmış, sıkıca sarılmış küçük bir defter buluyorum.

Çıkarıp başka bir şey olmadığından emin olduktan sonra döşeme tahtasını değiştiriyorum.

Ayağa kalkıyorum, giysileri askıya seriyorum ve yatak odama dönüyorum. Lucinda'nın mektup açacağını komodinın çekmecesine koyduktan sonra yatağıma oturup defteri açıyorum. Göz gezdiriyorum ve bazı sayfaların yırtılmış olduğunu görüyorum. Acaba bunu o mu yapmıştı yoksa başka biri mi? Hızlı bir bakış bana defterdeki yazıların parça parça, düşünce kırıntıları olduğunu söylüyor.

Kış

Cain bana bu defteri üç aylık yıldönümü hediyesi olarak verdi. Sanki bir çiftmişiz gibi. Sanki burada olmak istiyormuşum gibi. Ayrıca, daha sonra bana bunu ödeteceğini biliyorum. Hep öyle yapar.

Sanki üç aydan daha uzun süredir buradaymışım gibi geliyor. Zamanımı kardeşlere bölersem, yolun on ikide birini tamamlamış oluyorum. Cain'in beni kardeşi Jasper'a teslim etmesinden önce dokuz ayım daha var.

0 aylarda nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum çünkü Cain'in acımasız bir yanı var. Bana zarar vermekten zevk alıyor.

Jasper farklı. En küçüğünü henüz bilmiyorum ama Jasper farklı.

Kabil kardeşlerinin kendisine körü körüne itaat edeceğini düşünür. Onlara söyleneni yapacaklar. Jasper'ın bana çoktan sahip olduğunu bilmiyor. Ona izin verdim. Ona izin verdim çünkü

şefkatliydi.

İğrenç, biliyorum. Bunu tekrar okuduğumda, o kelimeyi parçalara ayırmak istiyorum, ama kendi tarzında şefkatliydi. Zamanı yıllar olarak düşünemem. Eğer düşünürsem ölürüm.

Ve onların ellerinde ölmeyi reddediyorum.

Sayfayı çevirip başka kayıtlara göz gezdiriyorum. Hiçbiri tarihli değil, sadece mevsim belirtilmiş, ama burada geçirdiği zaman benimki gibiyse, tarihi, günü, yılı ya da herhangi bir şeyi bilmiyordu. Sabahı, öğleden sonrayı, geceyi biliyordu.

Bir sonraki sayfaya geçiyorum, orada el yazısı daha dalgalı ve pürüzlü, onun güzel yazısı değil.

Kış/neredeyse ilkbahar

Kırbaçlandıktan sonra beni bütün gün o kırbaç direğinin üzerinde bıraktı. Hala soğuktan donuyorum, hala titriyorum. Zar zor yazabiliyorum.

Ve en kötüsü de bunu Jasper'a yaptırmasıydı.

Jasper'ı affedebilir miyim bilmiyorum ama başka ne yapabilirdim ki? Eğer yapmazsa ya da nazik davranırsa, Cain sırtımı parçalamakla tehdit etti.

Ama biz aptaldık. Dikkatsizdik. Benimle Jasper'ın sırası değil. Hâlâ Cain'inim. Bu kırbaçlama ikimize de ders vermek içindi.

O piçi öldüreceğim. Onu öldüreceğim.

Bu sefer çok acıyor ve Jasper'ın buraya soktuğu merhem açık deriyi yakıyor. Ağlamam gerekirdi. Ağlasaydım belki tatmin olurdu ve kırbaçlama daha çabuk biterdi.

Ama bir çıkış yolu var. Jasper bana bir çıkış yolu olduğunu söyledi. Yine de boyun eğmek zorunda

kalacağım şey beni korkutuyor.

Bu bölüm beni merakta bırakarak aniden bitiyor. Daha fazlası olup olmadığını görmek için birkaç sayfa daha ilerliyorum, ancak ayrıntı bulamıyorum ve kitabı birkaç dakikalığına bırakmak zorunda kalıyorum çünkü girişlerin çoğu buna benziyor.

Dayak. Acı.

Nefret.

Göz gezdiriyorum, ta ki bir sayfanın köşesindeki koyu leke dikkatimi çekene kadar.

Bahar

Bu gece yapıyoruz. Demirler Jasper'da ve Scafoni'nin en küçük kardeşi Benjamin şahitlik edecek.

Ve muhtemelen beni tutacak.

Korkuyorum. Canım çok yanacak ama eminim ki alternatifi ölümdür.

Kabil gün geçtikçe daha da öfkeleniyor ve verdiği cezalar artık kalıcı izler bırakıyor.

Bu gece yarısı, Jasper'la anıt mezarda buluşacağım. Tanrım, o yerden nefret ediyorum. Perili, yemin ederim.

Ve hayaletler bana zarar vermek istiyor.

Bana alttaki odaya açılan gizli kapıyı gösterdi. Düşündükçe ürperiyorum. Ama orada beni bekliyor olacak ve bu geceden sonra güvende olacağım. İşaretini taktığımda Cain'in beni Jasper'a vermekten başka çaresi kalmayacak.

Çok korkuyorum.

Altı gün sonra

Altı gün olduğunu biliyorum çünkü yatak başlığının arkasına çetele tutmaya başladım.

İşaretleme törenine katlandım. Benjamin şahit olarak sözleşmeyi imzaladı. Scafoni ailesinin Söğüt Kızları ile ilgili kendi kurallarına göre, artık Jasper'a aitim.

Kurallar.

Bu hasta. Bu aile hasta. Bu kurallar, yemin ederim ki, onların zulmünü ve bizim sufierliğimizi garanti altına almak için konuldu.

Bu sayfanın bir kısmı kayıp, yırtılmış. Ve bir sonraki giriş

sadece birkaç satırdır:

Bu sabah, Jasper'ın adayı terk ettiği haberiyle uyandım.

Benjamin bana hiçbir şey söylemiyor.

Acaba hayatta mı? Eğer Cain ona zarar vermediyse, ya da daha kötüsü, ihanetinden dolayı.

Ve ben kayboldum.

Ne olduğunu anlatmıyor. Ne yaptıklarını hiç söylemiyor ama ben onu rüyamda gördüğümü hatırlıyorum. Boynunun arkasındaki o izin kenarını ve onu nasıl örtmeye çalıştığını hatırlıyorum. Öyle bir şey miydi? Bir sahiplik işareti mi?

İşaretleme törenine katlandım.

Sığırların damgalandığı düşüncesi aklımdan geçiyor.

Willow Kızları böyledir. Mülk. Yaşayan, nefes alan bir mülk.

Sığır.

Yatağın üzerinde diz çöküp ağır ahşap başlığın arkasına dokunuyorum. Çıkıntıları hissedebiliyorum, günleri işaretlemek için tahtaya oyduğu çizgileri.

Yataktan kalkıp onu biraz ileri itiyorum. Bir ton ağırlığında olmalı ama Helena Teyze'nin bıraktığı çizikleri görebiliyorum. Sanki yine buradaymış gibi hissettiriyor. Burada, benimle birlikte. Sanki yalnız değilmişim gibi.

Yatağı yerine iterek yerime oturuyorum ve pasajı tekrar okumak için defteri elime alıyorum.

Anıt mezarın altında gizli bir oda mı var? Oraya gidip araştırmalıyım. Onu Cain'den kurtarmak için ne yaptıklarını öğrenmeliyim.

Birkaç yazı daha okudum, sonra bu yazıya geldim:

Yaz

Bardlar.

Planı buraya yazamazdım çünkü sanırım Cain günlüğümü okuyordu. Bir an için bile olsa okumayacağını nasıl düşünebildim? Bu benim aptallığımdı. Bana vermesinin sebebi de buydu.

Ama onlar yaptı ve bunun bir önemi yok! O öldü. Cain öldü.

Kardeşleri odamdan duydum. Girdiklerini duydum, boğuşmalarını duydum, Kabil'in çığlıklarını duydum. Uzun sürmedi bile.

Onlar gittikten sonra odasına girdim. Sadece uyuyor gibi görünüyordu ama nefesi yoktu ve rengi çoktan grileşmişti.

Bu adaya getirildiğimden beri ilk kez gerçek anlamda gülümsedim.

Ve sonra korkunç bir şey yaptım.

Komodinde sakladığı hançeri aldım. Biliyorum çünkü onu boğazıma defalarca dayadı. Beni yakaladığında bunu severdi. Ödümü koparmayı severdi. Hasta piçin gelmesini sağladı.

Bu gece bıçağını aldım ve elini komodinın üzerine koydum ve parmağını kestim ve üzerimin kanlı olmasını umursamadım bile. Nasıl olsa beni onu öldürmekle suçlayacaklar. Umurumda değildi.

Onu odama götürdüm ve patates soyar gibi kabuğunu soydum ve tuvalete atıp sifonu çektim ve o kanlı, ıslak kemikleri gizli yerime taşıyıp sakladım.

Ve bana ne yaptıkları umurumda bile değil. Umurumda değil çünkü artık onlardan bir parçam var.

Özgür olmasam bile bu benim zaferim, çünkü buradaki zamanım henüz bitmedi. Hem de hiç.

Kitaptaki son bölüm olmasına rağmen üçte biri hala boş sayfalar.

Defteri bıraktım ve yüzümü ovaladım. Kendimi biraz hasta hissediyorum. Bunu yapıp yapamayacağımı merak ediyorum. Sebastian'ın parmağını kesebilir miydim? Ona zarar verebilir miyim?

Yapabileceğimi
sanmıyorum.

Yapmak da
istemiyorum.

Geçmiş nesillerdeki Scafoni'ler bugünkülerden daha mı acımasızdı? Kardeş kardeşe kırdırılıyor, bu da bunu yapıyor. Bir kardeşin hakkının

Bir başkası tarafından meydan okunduğunda, bu tek başına bir ailenin kendi içine dönmesine zemin hazırlar.

Lucinda'yı ve Sebastian'a yaptıklarını, Sebastian'ın Ethan'a yaptıklarını düşünürsem, bu çok acımasızca. Bir de Gregory ve Sebastian arasındaki rekabet var.

Bu aile hasta.

Çürümüşler ve içten içe çürüyorlar.

Ve neden onlardan tiksinimediğimi anlamıyorum.

Onlardan iğreniyorum.

Neden onlara çekildim.

Kitabı döşeme tahtalarının arasına saklamak yerine şilte ile bazanın arasına sıkıştırıp uzanıyorum. Yorgunum. Dün geceki olaylarla bunun arasında, bitkinim.

Bir süre yan yatıp perdeleri usulca savuran esintiyi izliyorum. Ve gözlerimi kapattığımda, rüya görüyorum. Helena Teyzemi görüyorum, ama o mu ben mi emin değilim. Onun gözlerinden görüyorum, benim odamla Sebastian'ın arasındaki kapıyı açıyorum.

Gregory, Sebastian'ın yüzüne yastık tutuşunu izlemek için içeri girdiğimde beni görmüyor.

Yaklaştığımda beni duymuyor. Aslında hiç ses yok, yastığı çektiğinde ve onun Sebastian olmadığını, başka biri olduğunu, onlara benzeyen başka bir adam olduğunu gördüğümde bile.

Cain mi?

Gregory'nin gidişini izlerken kafam karıştı. Ve isteksiz bacaklarımı beni daha yakına, daha yakına taşımaları için zorlamak zorundayım.

Ağzımın geniş bir sırtışa dönüştüğünü hissediyorum ama hastayım. Hasta hissediyorum.

Komodinin çekmecesine uzanan elimin derisi parşömen gibi, benekli ve eski, sararmış tırnaklarım ısırılmış ve sivri.

Çekmeceyi açıyorum ve içinde çakım var. Çıkarıyorum ama sanki kendime direniyorum, sanki kolum kendine karşı mücadele ediyor, ama çekim çok büyük ve ben çok zayıfım ve diğer el, bu benim elim, ölü adamın elini tutup komodine getirdiğinde, parmaklar yayılırken bile o ölü elin üzerine gözyaşları düşüyor.

Sustalı açıldı ve ben ondan uzaklaşıp yataktaki adama döndüm ve onu gördüğümde, Sebastian'ı gördüğümde çığlık attım.

Çığlık atıyorum, çığlık atıyorum ve çığlık atıyorum, ta ki irkilerek uyanıp kendi yatağında doğrulana kadar, oda karanlık, zifiri karanlık. Daha önceki serin esinti şimdi ürpertici, dondurucu.

Lambayı açtım ve yüzümü ovaladım.

Bu bir rüyaydı. Sadece bir rüya.

SEBASTIAN

"M "Bana dün gecenin ne hakkında olduğunu söyler misin?"
Şömineye bir kütük daha atıyorum.

kardeşime cevap vermek için dönmeden önce. Sonbahar hızla yaklaşıyor ve ben bu serin havaları seviyorum.

Doğrudum, ona döndüm. Ona bakmak için zaman ayırıyorum. Gregory'yi bebekliğinden beri tanırım. Onu her zaman Ethan'dan daha çok sevmişimdir ama bunun nedeni muhtemelen Lucinda'nın onu benden bir saç teli kadar daha fazla sevmesidir.

Ama kardeşimi *tanımıyorum*.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diyorum ve dönüp kendime bir viski dolduruyorum.

"Yetmedi mi?" Greg şişeyi kaldırıp bir tane isteyip istemediğini soruyor.

"Asla yetmez kardeşim. Senin için döküyor muyum, dökmüyor muyum?" "Evet."

Ona bardağını uzatıyorum ve içmeye devam ediyoruz, gözlerimiz kilitlenmiş, gerginlik dilimlenecek kadar kalın.

"Dün gece onun benim olduğunu bildiğinden emin olmak istedim."

"Beni de resimden çıkarmaya mı çalışacaksın? Ethan'a yaptığın gibi mi?"

Bu sözün son kısmının altındaki suçlamayı duyuyorum ve gözlerimin daraldığını hissediyorum.

Ethan'la olanları kimseye anlatmadım. Helena'dan başka kimse bilmiyor. Kimse görmedi. Lucinda beni suçladı ama kanıt yoktu.

Ama Gregory? Hiç sormadı.

Ve biliyorum ki o kadar sessiz olmasına rağmen her şeyi görüyor.

Hep öyleydi.

Ateşe dönüp içkimi yudumluyorum. "Onu ona teslim etseydim ne olacağını biliyorsun."

"Yanlış bir şey yaptığını söylemiyorum ama ben Ethan değilim. Ya da Lucinda. Ve sen yanıyorsun." Masadaki yerine oturdu. "Onu istemiyorum," diye bitirdi. "Düşündüğün gibi değil."

"Ona nasıl baktığını görüyorum," diyorum masaya doğru gelirken.

Ben yerime otururken bakışlarını bana çeviriyor. "Evet, peki, onu benim önümde becerirken, ona nasıl bakmamı istiyorsun? Ben insanım Sebastian. Ben de bir erkeğim. Ayrıca, bir anlaşma yaptık. Ve bir dahaki sefere çekip gitmeyeceğim."

"Dün gece aklım başımda değildi," diyorum ne olduğundan emin olmadığım bir şey için özür dilemek amacıyla.

"Şaka yapmıyorum. Ama ben düşman değilim."

Bakışlarıyla buluşmadan önce uzun bir yudum viski içiyorum.

"Onunla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Başını sallıyor. Yine de hala kızgın. Bunu yüzünde görebiliyorum. Ama ikimiz de içeriden gelen ayakkabı

seslerini duyuyoruz.

ve Helena'nın dışarı çıktığını görmek için döndüm. zerinde dar bir kot pantolon ve gri bir kazak vardır ve kollarını avuçlarının içine doğru çekmiştir.

"Hava soğuk," diyor ve sırtını ateşe vererek ayakta duruyor.

Onu izliyorum ve o da gözlerini benden ayırmamaya dikkat ediyor.

Gregory ise doğrudan ona bakıyor ve içkisini yudumluyor. Acaba dn geceyi hatırlıyor mu?

Elleri ve dizleri üzerinde sikiliyor. Geliyor.

"şyorsanız içeride yiyebiliriz," diye teklif ediyorum.

Başını iki yana sallar. "Hayır, böyle iyi. Burayı seviyorum. Sadece birdenbire bu kadar çabuk soğumasına şaşırdım." Yerine oturmak için yürüdü ve Greg'in gözleriyle hızlıca karşılaşmadan ve daha da hızlı bir şekilde gözlerini kırpmadan önce boğazını temizledi.

Gregory koltuğunda geriye yaslanıyor, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor.

"Bir dahaki sefere çekip gitmeyeceğim."

Herkes için şarap doldurmak üzere ayağa kalktım ve yemek servis edildi. Muhtemelen Helena adaya geldiğinden beri yediğimiz en garip ve sessiz yemeklerden biriydi.

İşimiz bittiğinde, çoğu Helena'nın bardağına olmak üzere iki şişe kırmızıyı da boşaltmıştık. Bu gece olması gereken şey için onun rahatlamasını istiyorum.

Kız temizliğe geldiğinde ona tatlı yemeyeceğimizi söyledim. İtalyanca konuşuyorum ve Helena anlamasa da Gregory anlıyor ve bana bir bakış atıyor.

Helena titriyor, kollarını kendine sarıyor.

"Hadi içeri girelim," diyorum, ayağa kalkıp onun koltuğunu çekiyorum. Oturma odasına geçince her birimiz için viski dolduruyorum.

Ona bir bardak uzattığımda Helena ikimizin arasına bakıyor.

"Yatmaya gidebilirim,"
diyor. "Daha erken. Sen kal."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama bardağı ona doğru itiyorum.

"Kalacaksın."

O çalışmalar benim Gözler, temkinli bir şekilde alır ve cam ve bir yudum içer.

Gregory kanepenin bir ucunda oturuyor, arkasına yaslanmış, rahatlamış.

Diğer ucunu ben alıyorum. Helena garip bir şekilde duruyor.

"İşte." Aramızdaki boşluğu işaret ediyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Sana bir koltuk öneriyorum."

O sessiz.

"Otur," dedim.

Oturdu.

"İçkini iç."

"Sevmedim." "Yine de iç."

İçiyor. Hepsini içiyor ve boş bardağını uzatıyor. "Mutlu musun?"

Aldım, bir kenara koydum, omuz silktim.

"Artık gidebilir miyim?" diye soruyor.

"Hayır."

Göz göze geliyoruz ve ne olacağını bildiğini biliyorum.
Ne olmasını istediğimi. Ve o korkuyor.

Uzanıyorum, bir elimle başının arkasını kavriyorum ve beni öpmesi için onu kendime çekiyorum.

Göğsüme bastırıyor ve dudaklarını sıkıca kapalı tutuyor.

Geri çekilip ona bakıyorum, elim hala başının arkasında, onu saçlarından tutuyor. Viskimi içiyorum ve onu çevirip kardeşime doğru itiyorum.

"Onun ağzını
öpmeyeceksin." Gregory
başını sallar.

Keşke yüzünü görebilseydim. Ben onunkini görüyorum. Ve her zamanki gibi okunmaz halde.

Viskisinden uzun bir yudum aldıktan sonra bardağını yere bırakıyor ve elini benimkinin olduğu yere uzatıyor. Onu kendine doğru çekiyor ve o da bana yaptığından daha sert bir şekilde geri itiyor. Adam onun saçlarını yumrukluyor ve diğer eliyle kot pantolonunun üst düğmesini açıyor.

Kadın adamın kolunu yakalıyor ama adam kadının başını geriye doğru çekiyor, ağzını kadının boğazına kapatıyor ve kadın çaresiz bir ses çıkarıyor.

Gregory geri çekiliyor, gözleri karanlık, onu bana geri vermeden önce yüzünü inceliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, ayağa kalkarak.

Ben de ayağa kalkıyorum, bir elimle saçlarını tutuyorum, diğer elimle kot pantolonunun fermuarını açıyorum ve elimi içine sokup amını avuçluyorum.

Yakınına eğilip bir kez ovuyorum. "Sadece ıslak olup olmadığını görmek istiyorum," diye kardeşimin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldıyorum.

Gregory ayağa kalkar, içki arabasına gider ve kendine biraz daha viski doldurduktan sonra oturmaya devam eder, dizlerini iki yana açar, arkasına yaslanır, kolunu kanepenin kenarına sarkıtır ve gözlerini ondan ayırmadan yudumlar.

"Öyle mi?" diye sorar.

Tekrar ovuyorum, gözlerinin açılmasını izliyorum, yanaklarının kızardığını görüyorum. Gülümsüyorum.

"Oh evet. Kendin için hissetmelisin."

Elimi çekiyorum ve onu kardeşime doğru itiyorum.

"Sebastian," diye başladı.

"Sessiz ol, Willow Girl."

Yüzünü bana çevirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Sessiz ol yoksa ağzını tıkarım ve ağzını kullanabilmeyi gerçekten çok isterim."

Gregory onu kot pantolonunun belinden tutarak dikkatini çeker.

Adam onları ve külotunu uyluğunun ortasına kadar çekiştirdiğinde küçük bir çığlık atıyor. Adam ayağa kalkıp ona doğru adım atmadan önce gözleri bir an için çıplak amına kayıyor ve iri elini onun seksinin üzerine kapatıyor.

Nefes alış verişi kısa sürüyor ve diğer elini ensesine doladığında onu bırakıyorum ve içkimi tazelemeden önce bitirmek için kendi bardağımı alıyorum.

Onları izliyorum. Şakağını, yanağını, çenesinin çizgisini, ağzı hariç her yerini öpmesini izliyorum. Onun klitorisini ovmasını izliyorum. Yüzünün değişmesini, ağzının açılmasını, elini itmesini izliyorum.

Bardağımı bir kenara koydum ve kazağımı çıkardım.

Greg onu bana doğru çevirdi ve eğilerek kot pantolonunu ve külotunu çıkardı, sonra da kalkarak kazağını üzerine çekti.

sütyenini çıkarıp onu çıplak bıraktım.

Gregory gömleğini çıkarıp boynunun arkasını, omzunun kıvrımını, sırtını öperken onu kendime çekiyorum, öpüyorum, amını avuçluyorum.

Saçlarını toplayıp yukarı kaldırıyorum, kulağı ağzıma gelecek şekilde başını eğiyorum. "Boşaldığında sadece benimle geleceksin, anladın mı? Ve sadece bana bakacaksın."

Başını sallıyor, gözleri kocaman. "Pantolonumu çıkar," diyorum ona.

Yapar, parmakları biraz beceriksizleşir.

"Şimdi beni dışarı çıkar."

Uzanıyor, sikimi kavırıyor ve aç gözleri benimkilere kilitlenmiş halde dışarı çekiyor.

"Aferin kızıma. Kardeşim için de aynısını yap." Dönüyor, ona karşı biraz daha tereddütlü.

Eğiliyor, saçlarını kulağından itiyor, ensesini kavırıyor. "Isırmam," diye fısıldıyor, kulağının lobunu dişlerinin arasına alıyor, az önce söylediklerine karşılık verirken sırtıtıyor.

Nefes nefese kalıyor, elleri adamın göğsünde, kot pantolonunu çıkarmak için göbeğinin üzerinden aşağı inerken titriyor.

Elimi amını ovmak için dolaştırıyorum, klitorisini baş ve işaret parmakları arasına alıp omzunu öpüyorum.

"İşte bu kadar. İyi gidiyorsun," diyorum.

Gregory'nin yüzünde tek taraflı bir sırıtış vardır ve kadın kotunu indirip hazır olan sikine bakarken sabırla bekler. Onu avuçlar ve dudaklarını yalar.

Bir elimi omzuna koyup onu dizlerinin üzerine itiyorum ve ağzını açıp onu içine alıyor ve

Gregory onu kutsar gibi bir elini başının üstüne koyar.

Gözlerini kapatır ve bir nefes verir.

Kanepeye oturuyorum, viskimi alıyorum, içiyorum, onun sikini emmesini izliyorum, başının arkasını kavrayıp daha derine iterken onu tutmasını izliyorum.

Direniyor, adamın kalçalarını itiyor.

Gregory'nin eli saçlarını yumruklayıp onu yerinde tutar. "Sakin ol, kardeşim. Emdiği ilk penis benimki."

"Yani *neredeyse* bakire sayılır," diyor Gregory, kızın ağzından gevşeyerek, kanepeye oturuyor ve içkisini alıyor.

Helena aramızda diz çökmeye devam ediyor.

"Ben söylemedikçe onu boşaltmayacaksın," diyorum Gregory'ye. "Ve onun ağzını öpmeyeceksin. Asla."

"Anlaşıldı." İçkisini yere bırakır. "Ayağa kalk," diyor ona. Helena bana bakıyor ve ben de ona başımı sallıyorum.

Ayağa kalktı. "Şimdi buraya gel."

İtaatkar bir şekilde onun yanına gider.

Kalçalarını tutuyor ve onu daha yakına çekiyor, ıslak amının dudaklarını açmak için başparmaklarını kullanıyor. Başını eğip yalıyor ve kadın nefesini tutup ayakta kalmak için adamın omuzlarını kavırıyor.

Tek bir çekişle, dizleri kalçalarının her iki yanında olacak şekilde ona sarılıyor. Adam bir meme ucunu ağzına alıyor ve kadın hâlâ adamın omuzlarına tutunmuş, başının üstünü izliyor ve bir an sonra bana bakmak için geri çekiliyor.

"Amını sik. Kıçını istiyorum."

Ayağa kalkıyorum, arkasına geçiyorum ve saçlarını yumruğuma doluyorum, onu bana bakması için çeviriyorum, kardeşim onu aşağı çekerken öpüyorum ve ona kılıfını geçirdiği anda nefesini çalıyorum, yutuyorum.

"Çok sıkı, kardeşim," diyor Greg, sesi boğuk.

"Öyle. Sıkı ve ıslak." Meme ucunu parmaklarımın arasında çevirerek yoğuruyorum. Nefesi kesildiğinde sıkıyorum. "Eğer onun sikine boşalırsan, seni cezalandırırım, anladın mı?"

O başını sallar ve Greg gülümser.

Mutfağa giriyorum, bir süre sonra zeytinyağı şişesiyle geri dönüyorum ve kot pantolonumu ve külotumu çıkarıyorum.

Gregory onun kalçalarını kavrar ve yerde dizlerinin üzerine çöker.

Arkasında diz çökmüş, sikimin her tarafına zeytinyağı sürerken onu dinliyorum ve şu anda boşalmamak için her şeyini verdiğini biliyorum. Nefes alışında, amından gelen ıslak seslerde bunu duyabiliyorum.

"Yakında, Helena," diyorum.

Başını arkaya çeviriyor ve beni öpüyor. "Yapamam.

Lütfen." Başımı iki yana sallıyorum. "Yapsan iyi olur."

Bununla birlikte, ağzımı onunkinin üzerine kapatıyorum ve sıkı zeytinyağını üzerine sürüyorum.

küçük pislik.

Miyavlıyor. Tekrar yalvarıyor.

"Siktir, boşalacak," diyor Greg. "Hissediyorum."

Bir elimle Helena'nın kıçını tokatlarken bir parmağımı da kıçına sokuyorum.

"İkimizi de almaya hazır mısınız?"

Başını sallıyor çünkü çok gergin.

Biraz öne eğiliyor, Greg'in omuzlarını kavrarırken bana kıçını sunuyor.

Yağı içine sürmek için ikinci bir parmağımı bastırıyorum. Kardeşime bakıyorum, başımı sallıyorum ve o çekiliyor ve o çekildiğinde ben içeri itiyorum ve o acı ya da zevkle ya da her ikisiyle birden çığlık atıyor.

Greg onun yüzünü tutuyor, bir an için onu izliyor, sonra çeviriyor, ben daha derine iterken kulağının hemen altından boynunu öpüyor ve o tekrar haykırıyor, sıkı kıçı sikimi sıkıyor.

"Bırak gireyim, Helena. Rahatla."

Etrafına uzanıyorum, sırlıslıkla klitorisini ovuyorum ve bir an sonra ilk orgazmını yaşıyor ve o orgazm olurken ben de içeri itiyorum ve başını omzuma atıyor ve tırnaklarının kardeşimin omuzlarına battığını görüyorum ve gözleri kapalı ve o kadar sert boşalıyor ki, uzun süre dayanamayacağım.

"Siktir."

Sonuna kadar girdim ve bir dakika orada durdum, Greg amına iterken biraz çekmeden önce göt deliğinin sıkı sıkışmasının tadını çıkardım.

Helena parçalanıyor, daha fazlası için yalvarıyor, durmamız için yalvarıyor, Gregory'ye yapışıyor, bana uzanıyor ve onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyoruz ve asla boşalmıyor, ikimiz de içine üfleyene kadar değil, amı ve kıçı gergin, ikimizi de alıyor, Gregory'nin omzunun üzerinden öne doğru yığılana kadar kendi orgazmıyla titriyor, kolları yanlarına düşüyor, gevşek ve işe yaramaz.

HELENA

Gönce Regory çekiliyor ve o çekildiğinde hem onun hem de benim döllерimin içimden akıp gittiğini hissediyorum.

Gözlerimi kırıştıyorum, bakışları çok yoğun, çok fazla.

Geldiğinde çok güzel oluyor. Gözleri yumuşar. Bunu sadece o zaman yaparlar.

Onu izledim, sadece birazcık. Sebastian'ın gözlerini ondan ayırma dediğini biliyorum ama yapmalıydım.

Sebastian içimden kayarak çıkıyor ve ben de Gregory'ye tutunmak zorunda kalıyorum. Şu anda çok hassasım. Her şeyim zonkluyor ve bana bir daha dokunurlarsa parçalanacağımı biliyorum.

Sebastian'ın kollarında dönüyorum, ayağa kalkıp beni kendisiyle birlikte kaldırırken gözleriyle buluşuyorum. Onu okuyamıyorum. Onu asla okuyamam. Yüzümü göğsüne çeviriyorum, sert kasların üzerindeki yumuşak tene. Onun kokusunu içime çekiyorum, tek kelime etmeden merdivenlere doğru yürüyüp tırmanmaya başladığında gücünü hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda, Gregory'nin orada bizi izlediğini görmek için arkama bakıyorum.

Gözleri benimkileri buluyor ve sadece bir an için,

bakışlarımızı kesip dışarı çıkmadan önce onları tutuyor ve
tek yapabildiğim

yalnız olduğunu düşünüyor. Bundan sonra bile, hala yalnız. Sebastian beni odasına götürüp yatağına yatırdı. Kalkmaya başladım. "Duş almam lazım." Başını sallıyor, yanıma kayıyor. "Üzerindeki seks kokusunu seviyorum. Döllerimin hâlâ içinde olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Eğilip onu öpüyorum ama o geri çekiyor. "Biliyorum," diyor.

"Neyi biliyorsun?"

"Arkana baktığını biliyorum. Ona baktın." O her şeyi görür.

"Ve geldiğinde ona baktın."

"Onun boşalmasını izlemek istedim. O çok güzel. Senin gibi." Ve yalnız, sanırım.

Bunu giderek daha fazla düşünüyorum.

Sebastian bir şey söylemiyor ve ben oturup sırtımı yatak başlığına yaslıyorum ve acı bana onun bana nasıl sahip olduğunu hatırlatıyor. İkisinin de bana nasıl sahip olduğunu.

"Ne yapıyoruz biz?" Ona soruyorum. O benim gözlerimi inceliyor, ben de onunkileri.

"Lanet olsun," diyor, sesi daha sert. Ayağı kalkıyor, banyoya gidiyor. Suyun aktığını duyuyorum ve bir süre sonra kendini kurulayarak geri dönüyor. Ayakta kalıyor.

"Bu sadece sikişmek değil." "Nedir o zaman?"

"Bilmiyorum. O yalnız, Sebastian."

"Ona gitmek istiyor musun?"

"Hayır."

"Güzel."

"Ama o yalnız."

"Geldiğinde ona baktın."

Cevap vermiyorum ama gözlerinde gördüğüm şey
benim kafa karışıklığımı yansıtıyor. Sanki bir şekilde
parçalanmış gibi.

"Neden ona baktın?"

"Görmek istedim."

Alnı kırışıyor, anlamaya çalışıyor. "Cezalandır
beni," diyorum.

Uzun süre hareketsiz kaldı.

"Bunun için beni
cezalandır."

Bunu uzun süre düşünmüş gibi görünüyor, sonunda
bana başıyla onay verip yatağın kenarına oturuyor.

"Buraya gel Helena."

Yataktan kayıyorum ve ona gidiyorum, dizlerinin
arasında duruyorum. Ellerimi tutuyor, uzun süre bana
bakıyor ve gözlerimin arkasında yaşlar biriktiğini
hissediyorum. Yine de nedenini bilmiyorum.

Yaptığımız şeyi o istedi. Ben de istedim. Ama bu, bana
böyle bakması, Sebastian en acımasız ve en şefkatli olanıydı.
Ona karşı olan hislerimi anlamıyorum. Bu duygu
karmaşasını, içimdeki bu savaşı anlamıyorum.

"Cezalandır beni," diyorum tekrar, gözyaşlarım yüzümü
ısıtıyor.

Beni kucağına çekiyor, böylece gövdem yatağa
yaslanıyor ve bacaklarım onun kalçalarından sarkıyor.
Bacaklarımı kendi bacaklarının arasına sıkıştırmak için
bacaklarını makaslıyor ve iki bileğimi de sırtımın küçük
kısmındaki ellerinden birinin içine alıyor. Sonra bir
yanağımı, ardından diğerini ovuyor ve elinin düz kısmını
bir yanağımın üzerine vurduğunda nefesim kesiliyor ve
buna ihtiyacım olduğunu düşünüyorum.

Bu bir arınma. Bir çeşit pişmanlık.

Belki onun da buna ihtiyacı vardır.

Elini tekrar tekrar indiriyor, iki tane bir yanağa, sonra iki tane diğerine ve düşündüğümde daha fazla acıtıyor ve mücadele etmek istemesem de, onu almak istesem de, yine de benimkileri hapsedmek için bacaklarını birbirine sıkıştırmak zorunda kalıyor ve bileklerimi kavrayan el sert, sadece morarmaya utangaç.

Şaplak çok gürültülü. Daha çok iniltiden ibaret olan çığlıklarımın daha yüksek.

Dayanmak için dudağımı ısırıyorum ve ağladığımda canım acıdığı için mi yoksa sadece ihtiyacım olduğu için mi içimdeki garip duyguları dışarı çıkarmam gerektiğini bilmiyorum.

Ve beni cezalandırdığında, bunun sadece kardeşini istediğim, onun gelmesini izlediğim ya da beni izlemesine izin verdiğim için olmadığını biliyorum.

Çünkü bunu o da istedi. Çünkü beni ona verdi.

Artık mücadele edemeyecek kadar yorulduğumda, kollarım ve bacaklarım gevşediğinde durur.

"Yeterli

mi?"

Başımı

salladım.

Çok yorgunum ve sadece bana sarılmasını istiyorum ve beni kucağına almak için kaldırdığında yüzümü göğsüne dönüp ağlıyorum. Derin, sessiz hıçkırıklarla ağlıyorum. Sebebini anlamıyorum. Tüm bu karışık duyguları anlamıyorum.

Sonunda bittiğinde, uzanıp oturuyorum ve o hala beni izliyor. Elleri yüzümün iki yanında, beni öpmeden önce gözyaşlarımı silmek için başparmaklarını kullanıyor. Ve başımın arkasını kavradığında, dokunuşu nazik.

"Sen benimsin. Seni becerdiğinde bile, sen benimsin."

Başımı salladım. "Bunu biliyorum. Biliyorum."

Sertleşti, onu bacaklarımın arasında hissediyorum ve kalçalarımı kaldırıp beni üzerine indirdiğinde, tek yapabildiğim ona yapışmak, gözlerimiz kilitli, yakın, çok yakın.

Bu sikiş acil değil. Beni geri alıyor, kardeşinin az önce beni becerdiği yerde beceriyor. Kardeşinin az önce içime boşaldığı yerde. Beni derin ve yavaşça beceriyor ve boşaldığında yüzüne dokunup sadece ona bakıyorum. Başka tarafa bakamıyorum ve boşalmıyorum. Sadece onu izliyorum ve hissettiklerim çarpık. Hiçbir anlamı yok.

O hareketsizken ve bana sarılırken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Çok güzelsin," diyorum.

Küçük bir gülümseme veriyor ve o gece uyuduğumuzda ikimiz de birbirimize sarılmışız, çırılçıplak, oda seks kokuyor, biz kokuyoruz, onun yumuşak kalp atışları beni uyutuyor, yumuşak nefesi başımın üstünde, kolları etrafımda, beni koza gibi sarıyor.

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA SAAT ON BİRE GELİYORDU.

Duştan sonra aşağıya iniyor, dün gecenin anısını kafamdan atmaya çalışıyorum.

Ne hissettiğimi bilmiyorum. Biraz utanıyorum. Şarap ve viskiden biraz akşamdan kalma. Sikişmekten çok ham.

Şaplak, aslında bir ceza değildi. Bir arınmaydı.

Bu sabah kendimi farklı hissediyorum ama hafiflemiş değilim. Beni adaya geri getirdiklerinde Gregory'nin bana ne dediğini hatırlıyorum. Artık sadece biz varız. Her şeyin değiştiğini.

Sebastian'ın beni Gregory'ye vereceği bir zamanı düşünemiyorum. Gregory'ye ait olacağım bir zamanı. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum, Sebastian burada bizimle, ama ben, onunla değil. Onun yatağında değil. Kollarında değil.

Hissettiklerimin hiçbir anlamı yok çünkü dün gece onlarla birlikte olmak hoşuma gitti. Yakındık. Çok yaklaştığımız. Ve sonra, Sebastian ve ben.

Kafam çok karışık ve sürekli aklıma gelen kelime, hissettiklerimi tanımlayacak tek kelime, bu olamaz.

Başımı salladım.

Şu anda sadece sabahı nasıl geçireceğime odaklanmalıyım. Gregory'nin gözlerinin içine nasıl bakacağım.

Ama dışarı çıktığım anda evimdeki tabağın üstünde bana yazılmış bir not buluyorum. Onu aldım, açtım.

Helena,

Gregory ve ben bir randevu için adadayız. Bugün tek başınasın. Bu akşam bir partimiz var. Akşam yemeği için saat sekizde hazır olmanı istiyorum. Elbise bugün daha sonra gönderilecek. Saçını topla.

S

Tamam. Sanırım rahatladım, en azından şimdilik.

Yavaş bir kahvaltı yapıyorum ve öğleden sonrayı yüzerek ve kitap okuyarak geçiriyorum. Hatta havuz kenarında uyuyakalıyorum ve saat yedi olduğunda biraz sıkılmış oluyorum, bu yüzden hazırlanmak için yukarı çıkıyorum.

Elbise yere kadar uzanan, straplez, beyaz, dökümlü etekli ve uyluğun ortasından biraz daha yükseğe ulaşan uzun yırtmaçlı güzel bir elbisedir. Elbisenin korsajında ve eteğinin bir kısmında turkuaz ve deniz mavisinin çeşitli tonlarında, bazıları kanatlarını açmış, bazıları dinlenen, hepsi birbirinden güzel kelebekler yer almaktadır.

Elbiseyle birlikte gelen yüksek topuklu sandaletler beklediğim kadar rahat ama elmas küpe ve bileziğe kadar tüm görünüm çok güzel.

Sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra ilk kez makyaj yapıyorum, gözlerimi yoğun bir şekilde siyahla kaplıyorum ve saçlarımı zarif bir chignon haline getiriyorum. Her zamankinden farklı görünüyorum. Daha yaşlı ve daha sofistike.

Sinirlerimi yatıştırmak için bir şeyler içmek umuduyla aşağı iniyorum çünkü dün geceyi düşünüp duruyorum.

Oturma odası karanlık ve ışıkları açmıyorum ama votka şişesine uzandığım anda arkamdan biri boğazını temizliyor.

Sırtım tutuldu ve irkildim.

Tüylerim diken diken oluyor ve meme uçlarım aniden soğuyan odada sertleşiyor.

Ben hareket edemedim Gregory arkamda kaldı. Şişeyi benden aldı ve bana bir bardak doldurdu.

"Buz mu?"

Başımı sallıyorum. Tıraş losyonunun kokusunu alıyorum ve o kadar yakın ki nefesini çıplak enseme hissedebiliyorum.

Bardağı bana uzattı.

"Teşekkür ederim," diyorum, parmakları benimkilere sıvacık değerken onu alıyorum.

Koltuğuna geri dönüp uzaklaştığında beni şaşırtıyor. Dönüyorum ve olduğum yerde kalıyorum. Mesafeye ihtiyacım var.

Bakışlarının üzerimde gezinmesine izin veriyor.

"İyi görünüyorsun." "Teşekkür ederim."

"Günün güzel geçti mi?" diye soruyor, kehribar rengi sıvıyı bardağının etrafında döndürerek.

Başımı sallıyorum. Büyük bir yudum yuttum. Neredeyse boğuluyordum.

Fark etmiş olmalı çünkü kıkırdıyor. "Seni sinirlendiriyor muyum, Helena?"

Bana Willow Girl demedi. Bu iyi bir şey, değil mi?

"Hayır," dedim.

"Emin misin?"

Başımı salladım. "Sebastian nerede?" diye soruyorum.

Bana cevap vermek yerine "Buraya gel," diyor ve yanındaki koltuğa vuruyor.

"Ben iyiyim."

"Buraya gel." Ses tonu kelimelerden bir emir çıkarıyor ve ben de gidiyorum. Yanına oturdum. "Merak etme, Sebastian odada yokken sana dokunamam."

"Bu ikinizin yaptığı bir tür anlaşma mı?" "Evet."

"Bana danıştığına sevindim."

"Neden Söğüt Kızımıza danışmamız gerekiyor ki?"

Ah. İşte burada.

"Söğüt Kızım," diye gürlüyor Sebastian'ın sesi. İrkildim, nefesim kesildi.

Sebastian o ayakta at ve Giriş . ve smokin giyiyor.

Gregory ayağa kalkarak, "Söğüt Kızınız," diyor. Yine de sinirlenmiş görünmüyor.

"Bunu unutma, kardeşim."

"Bana asla izin vermezsin, kardeşim."

Ben de ayağa kalktım. "Ne partisi?" "Gallo'nun düzenlediği küçük bir şey."

"Joseph Gallo? Neden gidiyoruz ki? Onu sevmiyorsun bile."

"Ona güvenmiyorum. Onunla hiçbir alakası yok." "O zaman neden gidiyoruz?"

"Çünkü bizi o davet etti."

"Neden gitmek zorundayım?"

"Çünkü kolumda güzel görünüyorsun. Hadi gidelim." Elini uzattı.

Ona gittim, aldım. Kapıda, omuzlarıma elbiseyle uyumlu bir şal sarıyor.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Tekneye gidiyoruz ve bu gece kardeşler dışarıda Gregory sigara içerken ben içeride kalıyorum. Lucinda'nın beni kaçırdığı geceyi hatırlıyorum ve gözlerimi kaçırıyorum.

Ama o aptal defteri imzalamak zorunda kaldığımda Sebastian'la geldiğimiz noktaya yanaştığımızda tereddüt ediyorum.

"Parti nerede?"

"Bizim mülkte," diyor Sebastian, belli ki son dakikaya kadar bana söylemeyi beklemiş.

"Oraya gitmek istemiyorum." Ondan uzaklaşıyorum.

Gregory bir ses çıkarır ve tekmeden inerek rıhtıma çıkar.

"İkimiz de burada seninleyiz Helena. Hiçbir şey olmayacak."

"Lütfen. Yapabileceğimi sanmıyorum."

Sebastian elimi tutup sıkıca kavradı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum."

"Başka seçeneğim yok, değil mi?"

Cevap vermiyor. Cevap vermek zorunda değil.

Bir yanımda Gregory, diğer yanımda Sebastian'la birlikte binaya doğru ilerliyoruz ve Lucinda ile Ethan'ın beni kimse görmeden binaya nasıl götürdüklerini merak ediyorum. Rıhtımdan biraz yürüyoruz.

Yaklaştıkça midem daha çok bulanmaya başlıyor ve merdivenleri çıkarken Sebastian beni sürüklemek zorunda kalıyor.

Kapılar güzel bir şekilde aydınlatılmış bir alana açılıyor ve arka planda yumuşak bir opera müziği çalıyor.

Toplantı küçük, belki kırk kişi ve uzun bir yemek masası resmi bir şekilde kurulmuş. Görünüşe göre tema altın ve beyaz ve geçen sefer bizi karşılayan resepsiyon görevlisini tanıyorum.

Joseph Gallo bize doğru geldiğinde, yanımdan geçen bir garsondan üç kadeh şampanya almıştık.

Sertleşiyorum ve elimi Sebastian'inkine doğru kaydırıyorum. O da sıktı.

"Sebastian. Gregory," o diyor, sallamak onların genişçe gülümseyerek. "Ve Helena. Sizi tekrar görmek büyük bir zevk."

Elimi uzatmıyorum.

Gregory koluma girerek, "Helena, neden gidip biraz yiyecek bulmuyoruz?" diyor.

Sebastian'a bakıyorum ama gözleri Gallo'ya kilitlenmiş.
"Hadi," diyor Gregory.

Beni götürmesine izin verdim. Ona dönüyorum ve rahatlamış görünüyor, bir kanepe alıp çiğniyor, zaten boş olan şampanya kadehini daha sert bir şeyle değiştiriyor.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

"Lucinda'nın seni koyduğu odanın tek anahtarı Gallo'da."

"Biliyor muydu?"

"Muhtemelen bundan daha fazlası. Yakından izleyin."

Görüyorum. Buradan yaşlı adamın soğukkanlılığını kaybettiğini, belki de hayatında ilk kez telaşlandığını görebiliyorum. Sebastian dimdik, gururlu ve güçlü duruyor, hesaba katılması gereken bir güç.

"Sence Lucinda ve Ethan'ın nerede olduğunu biliyor mudur?" "Emin değilim," diyor Gregory, bir lokma daha yerken

bir şey.

"Şu anda nasıl yemek yiyebiliyorsun?" Ona dönerek soruyorum. Omuz silkiyor. "Açım."

Yaşlı ama oldukça güzel ve zarif bir kadın bize yaklaşıyor ve ben gözlerini deviren Gregory'ye bakıyorum.

"Jacqueline, her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun," diyerek uzattığı elini tutup öptü.

Kadın gülümsüyor, başını eğiyor ve bana yan gözle bakıyor. Ama benimle ilgilenmiyor.

"Seni uzun zamandır görmedim Gregory. Seni özledim."

"Bir misafirim var, bu Helena Willow. Amerika'dan."

"Oh. Zevkti." Yüzünden hiç de öyle olmadığını anlayabiliyorum. Gregory'ye dönüyor ve onun gözlerini Sebastian ve Gallo'ya doğru takip ediyor. Sırıttıyor. "Kardeşin nadir görülen bir formda görünüyor. Misafirinle meşgul görüldüğün için gidip ona merhaba diyeceğim."

Gregory onun kolunu tutuyor. "Ben olsam bunu henüz yapmazdım."

Bir an için kafası karışmış bir şekilde ona bakar. Adam ona gülümsüyor.

"Bu gece görüşürüz, Jacqueline."

Bununla birlikte, onu kovuyor ve ben de ona dönüyorum. "Onu beceriyor musun yoksa? Senin için biraz yaşlı değil mi?"

"Bazıları benim için biraz genç olduğunu söyleyebilir." "Senden sadece birkaç yaş küçüğüm." "O sadece birkaç yaş büyük."

"Ayrıca, ben sana *göre* değilim."

Yakınıma eğildi, kışımı avuçladı. "Dün gece sikime boşalırken beni ittiğini hatırlamıyorum."

Onun yorumunun beni kızdırmasından, utandırmasından ve ne yapacağımı bilemez halde bırakmasından nefret ediyorum.

"Sana neden şaplak attı?" diye soruyor, ifadesi değişiyor, ciddileşiyor.

Kızardığımı hissediyorum. Tekrar.

"Şaplaklar gürültülüdür. Benim kulaklarım var," diyor. "Seni ilgilendirmez."

"Yine de söyle."

Sebastian'inkine çok benzeyen ama bir o kadar da farklı olan kara gözlerine bakıyorum. "Ondan ben istedim."

"Neden?"

"Çünkü geldiğimde sana baktım."

Sessiz, düşününce. Sanırım benden onun kadar açık sözlü olmamı beklemiyor. "Neden yaptın?"

Başımı sallıyorum, omzumu silkiyorum ve bir an için göğsünün ortasına bakıyorum. "Bilmiyorum. Sadece baktığım yerdeydi."

"Saçmalık."

Bakışlarımı onun gözlerine kaydırıyorum. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Gerçeği."

"Peki bunun ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Seni izlememden hoşlanıyorsun. Sen de beni izlemeyi seviyorsun. Ve ikimiz tarafından da becerilmek hoşuna gidiyor."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ne de olsa gerçek bu.

Gregory doğruyu söylüyor.

"Aradaki fark, sen onun yatağında uyuyorsun," diyor. "Ben onunum."

"Olmak zorunda olduğun için mi yoksa olmak istediğin için mi?" "İkisi de."

"Peki ya ben? Peki ya senin bana nasıl baktığın?"

Bakışları benim ötemde bir yere kayıyor ve döndüğümde Sebastian'ın yanında Gallo ile yaklaştığını görüyorum. Gregory'ye takip etmemizi işaret etmeden önce ikimize de bakıyor ve cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuluyorum.

Sebastian ve Gallo önümüzden merdivenleri çıkıyor ve Gregory de elini belime koyarak peşimizden geliyor.

Gallo'nun ofisine vardığımızda kapının kilidini açıyor ve hepimiz içeri giriyoruz. Masasının arkasına geçip bir çekmece açtı. İçinden bir CD ya da DVD çıkarıyor. Sebastian alıyor, cebine atıyor.

"Kopyaları var mı?"

"Hayır."

"İzledin mi?"

Gallo bana baktı, başını hayır anlamında salladı.

Sebastian yaşlı adama yaklaşıp, yakasından tutar ve onu kaldırır.

Sebastian'la yaşadığım her şeyi göz önünde bulundurduğumda, bu onu gördüğüm en şiddetli an ve bu şaşırtıcı.

"Bu işle bir ilgin olduğunu öğrenirsem seni pencereden aşağı atarım."

"Söylemedim. Ben söyledim. Sana onun nerede olduğunu söyleyen bendim, hatırladın mı?"

Öyle miydi?

"Bu masumiyeti kanıtlamaz."

"Daha kaç kere söylememi istiyorsun? Kızı sorguladım ve Lucinda'nın depolama amacıyla kendisinden anahtarın bir kopyasını istediğini söyledi. Daha iyisini bilmiyordu ve annen-"

"Üvey anne."

"Üvey annen ısrarcı olabiliyor. Videoya bakma zahmetine ancak anahtarımın kayıp olduğunu fark ettiğimde girdim."

"Anahtarlarınızı yanınızda bulundurun."

"O değil. Buna gerek yok. Oraya hiç kimse inmez."

"Tamam."

Sebastian yaşlı adamı serbest bırakır ve Gallo geriye doğru tökezler, kendini düzeltir ve yakasını ayarlar.

"Çık dışarı," diyor Sebastian.

Gallo'nun kapıyı arkasından kapatarak gidişini izliyoruz.

Gregory, "Onu pencereden attığını görmeyi gerçekten çok isterdim," diyor. Sandalyelerden birinde oturuyor, rahat, ayak bileğini diğer dizinin üzerine çaprazlamış.

Sebastian masanın önüne yaslanıyor, kollarını kavuşturuyor ve Gregory'den bana bakıyor.

"Siz ikiniz aşağıda ne konuşuyordunuz?" "Hiçbir şey," diyorum çok hızlı bir şekilde.

Gözlerini kısıyor. Yalan söylediğimi biliyor.

"Dün gece ona neden şaplak attığını soruyordum."

"Ne?" Sebastian şaşırmış gibi görünmeden başladı.

"Dün gece

Bunu düşününce mastürbasyon mu yapıyorsun kardeşim?" diye sorar ve Gregory'ye doğru bir adım atar.

"Gerek yok," diyor Greg, ayağa kalkıp kardeşine doğru bir adım atıyor, böylece burun buruna geliyorlar. "Ben doydum."

"*Seni* pencereden aşağı atmalıyım." Sebastian, Gregory'nin gömleğini tutuyor.

"Denediğini görmek isterim." Gregory'nin yanıtı Sebastian'inkiyle eşleşir ve ikisi bir daire çizerler.

"Ne yapıyorsunuz?" Aralarına girmeye çalışarak soruyorum. "Bir çeşit sidik yarışı mı yapıyorsunuz?"

İkisi de bana bakmıyor ve ben de birer elimi yumruklarının üzerine koyuyorum.

"Sen ihtiyaç için işaretle senin
bölge veya Bir şey mi?" Onları
birbirlerinden ayırmaya çalışarak devam ediyorum.

Sebastian gözlerini kardeşinden ayırmadan, "Biz zaten bölgemizi belirledik," diyor.

"Ben de öyle sanıyordum," diyor Gregory. "Ama anlaşmamızdan dönüp duruyorsun."

"Ne anlaşması?" Ben soruyorum. Hiçbir şey.

"Ne anlaşması?" Tekrar soruyorum.

Bir an için kavga edeceklerini ve evet, birinin diğerini pencereden atacağını düşünüyorum.

Ama sonra Gregory diyor ki bir şey içinde İtalyan ve Sebastian nefes verir.

Bana bir bakış attı çünkü Gregory'nin az önce söylediği her neyse ortalığı karıştırdı.

Birbirlerini serbest bırakıyorlar ve ben kendimi nefes verirken buluyorum. "Ne anlaşması?" Bir an sonra bir kez daha soruyorum. "Sen, Helena," Greg

Cevaplar, gözler üzerinde onun Kardeşim.

"Anlaşma sizsiniz."

SEBASTIAN

I Helena'ya, sonra kardeşime baktım ve o anda ondan nefret ettim. Teklif ettiği şey için ondan nefret ediyorum. Çünkü bir çıkış yolu vardı. Helena'nın benim olması için bir yol. Çünkü

Bu için olmak üzerinde olmadan kırılma gelenek. Gelecek nesil Scafoni oğulları için bir sonuç doğurmadan.

Ama ben bunu düşünmüyorum. Hayatta olmaz. Kabul etse bile, buna izin vermem.

Benim dick o zor at ve düşündüm, Gerçi. Bu Bu işin en iğrenç kısmı. Ve kardeşim bunu biliyor.

"Ne dedi?" Elleri ceketimin yakalarında.

Cevap vermeyip bakışlarımı kardeşimden ayırmadığımda ona döndü.

"Ne dedin sen?" diye soruyor ona.

Gregory'nin bakışları beni hançerliyor.

Bunu istiyor mu? Bunu onun için mi istiyor?

"Gidiyoruz," diyorum onu kolundan tutarak. Kapıya doğru ilerlerken tökezliyor.

Koridora çıktığımızda Gregory'ye bakıyor ve bu beni sinirlendiriyor.

Duruyorum.

"Geri dönmek ister misin?" Onu sallayarak soruyorum.

"Hayır. Tanrım. I yapamam Hatta bak
at onu olmadan "Onu istediğimi mi
sanıyorsun?"

"Onu tanıyorum Helena."

"Sen Kardeşler, Sebastian. Bu anlamına gelir
Çünkü gördüğüm kadarıyla birbirinize
ihtiyacınız var."

"Ne dediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Merdivenlerden onu devirmeden iniyoruz ve dışarı
çıktığımızda duruyor.

"En azından şunları çıkarmama izin ver."

Sandaletlerini çıkarmak için uzanıyor. Cam terlik gibi.
Sindirella gibi.

Tekneye döndüğümüzde beni durdurdu. "Onu orada
bırakamazsın."

"Geri dönecektir. Her zaman döner. Orosu çocuğunu
kaybetmeyi başaramazsın."

"Sebastian, bunu kastetmiyorsun."

"Ne demek istediğimi nereden biliyorsun?" Şak diye
söyledim. Yüzündeki ifade beni şaşkına çeviriyor ve bir
elimi saçlarımda gezdirip derin bir nefes alıyorum. "Siktir."
Başımı sallıyorum. "İçeri gir ve otur. Beni biraz yalnız bırak.
Sakinleşmem lazım."

Dikkat çekici bir şekilde, kendisine söyleneni yapıyor ve
içeri giriyor. Muhtemelen her şeyden çok soğuktur.
Gallo'nun ofisindeyken şalını düşürmüş olmalı.

Helena'dan önce, Gregory ve ben kavga etmezdik. En iyi
arkadaş falan değildik ama kavga da etmezdik. Bu şekilde
değil. Bu Willow Girl olayı, aramızı açıyor ve

Lucinda'nın hasat gecesi söylediklerinin bir yankısı gibi.

Tarih tekerrür ediyor.

Bu her nesilde olur.

Nihayet döndüğümüzde Helena yukarı çıkıyor, ben de verandaya çıkıyorum. Ceketimi ve papyonumu çıkardıktan sonra ateşe odun yığıyorum ve viskimi alıp oturmadan önce yakıyorum. Kardeşimin boş sandalyesine bakıyorum.

Helena birkaç dakika sonra kot pantolon ve uzun kollu bir kazak giyerek geri döner. Yalınayaktır ve otururken dizlerini kendi altına çeker.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Haklısın. Biz kardeşiz. Ve bu şeyin aramıza girmesine izin veriyorum."

"Bu şey. Ben."

Başımı sallıyorum. İçelim.

Bardağımı ona uzatıyorum.

Başını sallıyor.

"Bence o sadece yalnız Sebastian. Bence yalnız." "Siz ikiniz çok samimisiniz."

"Öyle bir şey değil. Başlangıçta onun bir pislik olduğunu düşünmüştüm. Hâlâ da öyle, çoğu zaman. Ama onunla konuştuğumda yalnız olduğunu da düşünüyorum. Bilmiyorum, belki de yanılıyorumdur."

Yanılmıyor. Bunu biliyorum.

Hızla yaklaşan ayak sesleri ikimizi de onun gelişi konusunda uyarıyor.

Gregory'nin kravatını çözmüş, alnı kırıışmış, Helena'nın şalını tuttuğunu görmek için başımı kaldırıyorum. Elinde tuhaf görünüyordu, kadınsı, güzel kaşmir şal.

Viskiyi aldım ve ona bir bardak doldurdum.

Helena ayağa kalkar, Gregory'den şalı alır.

"Ben yukarı çıkayım da siz ikiniz konuşun."

"Kal," dedim.

Kardeşim bardağını alır, oturur.

Helena bizi izliyor, ocağın üzerinde sırtı ateşe yakın oturuyor. Küçük ayak tırnakları sessiz bir pembeye boyanmış. Bunu ne zaman yaptığını merak ediyorum.

Konuşmaya başlamamız birkaç dakika alıyor. İkimiz de ne birbirimize ne de Helena'ya değil, ateşe bakıyoruz. Ve ikimiz de az önce olanlardan bahsetmiyoruz. Bir süredir olanlardan.

"Gallo'ya inanıyor musun?" Gregory soruyor.

"Bilemiyorum. Lucinda'nın kızı anahtarın bir kopyasını vermesi için zorlaması mantıklı. Sadece merak ediyorum, eğer anahtarının kaybolduğunu fark etmemiş olsaydı ne olurdu? Kız anahtarı yerine koysaydı ve o bunu hiç fark etmeseydi ne olurdu?"

Helena'nın çevremden beni izlediğini görüyorum. Neden bahsettiğimi biliyor.

Gregory, "Onu öldürmek istediğini sanmıyorum," der. Helena'ya döner. "Özür dilerim."

"Onunla kim bilir. Yeterince deli ve kaybedecek başka bir şeyi yok. Beni vurmaya çalıştıktan sonra olmaz."

"Bilgilerini paylaşıp Ethan'ı ele vermeden önce seni yolumdan çekeyim. Scafoni mirası üzerindeki tüm haklarını elinden al."

"Onu asla ele vermeyecektim. Amaç buydu. En başta ona gitmemin nedeni buydu."

Gregory bardağını boşaltırken, "Evet, şey," diye başladı. "Lucinda'nın Willow Kızları'yla bir geçmişi var."

Helena titriyor.

Greg'e dönüp elimi omzuna koyuyorum. Bundan sonraki kısmı İtalyanca söyleyeceğim. Helena'nın anlamasını istemiyorum. "Anlaştığımız şeyin arkasındayım. Alternatifini gündeme getirmeni asla istemiyorum."

Helena canlanıyor, alnı sıkıntıyla kırışıyor. Gregory başını sallıyor ve ikinci bardağı içiyoruz.

Helena'ya bakıyorum.

"İzlemek istiyorum," diyorum.

Cildi kızarıyor ve bakışları ateşe bakan Gregory'ye kayıyor.

"Aynı kurallar. Dudaktan öpüşmek yok," diyorum Greg'e, sonra ona dönüyorum. "Ve eğer gelersen, seni cezalandırırım." Bunun adil olmadığını biliyorum ama umurumda değil.

Yutkunurken boğazı çalışıyor ve Gregory ayağa kalkmadan önce bir yudum daha alıyor. Helena ona bakıyor ve bu boyut farkı hoşuma gidiyor. Bizim yanımızda çok küçük kalıyor. Çok kırılgan.

Elini uzattı.

Küçük olanı onunkinin içine yerleştirmeden ve çıplak ayakları üzerinde durmak için yükselmeden önce uzun bir dakika boyunca onu inceliyor.

Greg onu uzun masaya götürür.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, bir bileğimi diğer dizimin üzerine geçiriyorum.

Gürültüyle bir sandalyeyi iterek yoldan çekti ve Helena'yı sandalyenin önünde durmaya zorladı. Onu soyma zahmetine girmiyor, sadece kazağını yukarı doğru itiyor, sütyeninin kaplarını göğüslerinin altına kaydırıyor ve tırnaklarını üzerlerinde gezdirdikten sonra yüzünü bana dönmesi için çeviriyor ve masanın üzerine eğilmesi için

onu itiyor.

Daha sonra kot pantolonunu ve külotunu kabaca aşağı itip çıkarıyor ve bacaklarını açması için bir eliyle dizini dürtüyor.

Kadın hem kot pantolonunu hem de külotunu çıkarıp razı oluyor ve adam ona bakıyor ve ne gördüğünü biliyorum. Mükemmel kıcı, yuvarlak ve dolgun, uzun ince bacakları.

Ona dokunmadan önce ceketini çıkarıp az önce kenara ittiği sandalyenin koluna atıyor, ardından kravatını çekip çıkarıyor ve üstüne bırakıyor. Gömleğinin üst düğmelerini açıyor ve kemerini çözmeden önce pantolonundan çıkarıyor, dizlerini daha geniş bir şekilde itip aralarına girerken açık bırakıyor, bir an için üzerine eğiliyor, kollarını tutuyor ve her iki tarafa doğru uzatıyor.

Yanağını çeviriyor ve adam önce yanağını, sonra da boynunu öpüyor. "Gözler kardeşimin üzerinde," diye fısıldıyor yeterince yüksek sesle.

Dinle.

Söylediğini yapıyor ve ben onun gece mavisini bakışlarını tutuyorum, dudaklarını yaladığında aletim sertleşiyor, bekliyor.

Gelmemesi onun için çok zor olacak.

Gregory doğruldu, ellerini kızın kıkırına koydu ve onu açtı. Ona bakıyor ve yüzündeki ifadeye bakılırsa çoktan ıslanmış olan o güzel küçük göt deliğini, amını gördüğünü hayal ediyorum. Parmaklarını klitorisinin üzerinde gezdiriyor ve eğer ağabeyimi tanıyorsam, onun sularını göt deliğine bulaştırıyor.

Helena ayaklarını kaydırıyor ve sırtını dikleştiriyor. Masanın kenarlarını tutuyor.

"Unutma Helena. Eğer gelersen, cezalandırılacaksın." Bir ses çıkarıyor, başını sallıyor ve bir an için gözlerini kaçırıyor. "Bileceğiz," diye ekliyorum, belki

bilmeyeceğimizi düşünür diye.

Gregory homurdanıyor, pantolonunun fermuarını açıyor, sikini yumrukluyor.

Ağabeyim onun sularına bulaşırken, klitorisine, amına, götüne sürtünürken yüzünü izliyorum ve amına kaydığı anı biliyorum ve ağabeyimin Söğüt Kızımı sikmesini izlerken kendi sikimi kavramamak, pompalamamak için her şeyimi harcıyorum.

İlk başta yavaşça hareket ediyor, her itişini uzatıyor, her çekişinde kadının sırtını eğmesini ve inlemesini sağlıyor.

Gregory onu açık tutuyor ve horozunun onun içinde kaybolmasını, onu almak için gerilmesini izliyor. Bir elini aşağı kaydırmadan önce birkaç dakika boyunca bu şekilde alçak ve derin pompalar, klitorisini alıp onu daha sert sikerken ovuşturduğunda onu inletir.

Ayağa kalkıyorum, gömleğimin üst düğmelerini açıyorum, pantolonumu düzeltiyorum. Yanına gidiyorum, eğiliyorum, başının arkasını tutuyorum ve onu okşuyorum.

Nefes alış veriş düzenlenmişti ve alnında ter birikti ve ben ona gülümsedim. "Unutma tatlım, sakın gelme."

"Bu adil değil," diye ağzından geçiriyor ve Greg kıkırına şaplak attığında gözlerini sıkarak kapatıyor.

Doğruluyorum, onu sikişini, aletin onu gerişini, bir eliyle onu tutuşunu, diğer elinin başparmağının şimdi göt deliğini çevreleyişini görüyorum.

"Onun kıkırması değil," diyorum. O benim kıkırması.

Bana bakıyor, başını sallıyor ve bakışlarımı tekrar onun yüzüne kaydırıyorum ve boşalırken çıkardığı o tanıdık sesi duyuyorum. Ağabeyimin sikine boşalıyor ve ağabeyim onu daha sert sikiyor ve bir süre sonra o da boşalıyor,

İçine doğru itiyor, içini boşaltıyor, Willow kızımı dolduruyordum.

"Özür dilerim," diye başladı, bana bakarak. "Özür dilerim." Elimi başına koydum, yanağını aşağı indirdim.

Gregory çekiliyor, aletini külotunun içine sokuyor ve pantolonunu kapatıyor. İkimiz de dölün amından çıkıp kalçalarından aşağı damlamasını izliyoruz ve lanet olsun, sertleşiyorum.

"Özür dilerim," diye tekrar dener.

Greg'e bakıyorum, sonra ona.

"Seninle ne yapacağız, Söğüt Kız?"

HELENA

I Masanın üzerine eğilmiş, belden aşağısı çıplak ve neredeyse belden yukarısı da öyle. Onlar arkamda dururken kalçalarımın aşağı döl damladığını hissediyorum.

İzliyordum.

"Bu gerçekten adil değildi," diye deniyorum, arkama bakmadan, bunun önemli olmadığını bilerek. Geleceğimi biliyordu.

"Şşş." Sebastian tekrar oturdu. "Kal," dedi bana.

Greg içkisini alır ve onu takip ederek oturur ve bir yudum alır.

Sebastian'a "Kendimi sorumlu hissediyorum," diyor.

Sırtı bana dönük ama sesindeki kendini beğenmiş sırıtışı neredeyse duyabiliyorum.

"Bu adil değildi," diye tekrar deniyorum masadaki yerimden, gece esintisi çıplak kışımında serinliyor.

"Hayat adil değil," diyor Gregory.

"Beni nasıl cezalandıracaksın?"

Sebastian, "Bunu kardeşime bırakacağım," diyor.

Gregory yüzünde bir sırıtışla bana döndü. "Özel bir şey düşüneceğim."

Bakışlarım Sebastian'ın emriyle kesildi. "Odana git, Helena."

Buna şaşırdım ve bir çocuk gibi gönderilmekten biraz rahatsız oldum.

"Git. Kardeşimle yalnız konuşmam gerek."

İkisine de bakıyorum ve sanırım gitmeme izin verdiği için minnettar olmalıyım. Yine de Gregory'ye bir bakışım cezamın unutulmayacağını söylüyor.

Tek kelime etmeden, gitmeye karar verdim.

"Helena," diyor Sebastian, kapıya geldiğimde beni durdurarak.

Dönüyorum.

"Oraya çıktığımda benim için hazır ol."

Dudağımı ısırdım, başımı salladım ve yukarı çıktım. Bu gece beni becermeyeceğini gerçekten düşünmemiştim, değil mi? Ve dürüst olmak gerekirse, yapmasını istemiyor muyum?

İlk işim, acele etmeden duş almak oluyor. Yatağa girmeden önce Helena Teyze'nin günlüğünü yatağın altından çıkarıp son bölümleri tekrar okuyorum.

Fırsat bulduğumda, mozoleye geri dönüp aşağıdaki odaya açılan kapıyı bulup bulamayacağıma bakacağım. Ne bulacağımı bilmiyorum, neden önemli olduğunu da bilmiyorum ama önemli.

Onu saklandığı yere koyup yan yatıyorum, battaniyeyi üzerime çekip gözlerimi kapatıyorum. Işıkları söndürmüyorum. O karanlık odadan döndüğümde beri, yalnızken hiç söndürmedim.

Uyandığımda, yorganım üzerimden çekilirken aniden gelen soğuk yüzünden.

Gözlerimi açtığımda Sebastian'ın başımda dikildiğini görüyorum. Hâlâ tamamen giyinikti ve çıplak bedenimi inceliyordu.

"Işıkları bilerek mi açık bıraktın?"

"Artık karanlıkta uyuyamıyorum. En azından yalnızken."

Başını sallıyor, gömleğini kafasına geçiriyor. Yara izine bakıyorum. "Acımış olmalı," diyorum.

O da baktı, sonra bana döndü. "Önemli bir şey değil."

Ayağa kalktım. "Gregory Gallo'nun ofisinde sana ne dedi? İtalyanca bir şey söyledi ve seni durdurdu. Neydi o?"

İç geçiriyor ve dikkatini geri kalan kıyafetlerini çıkarmaya veriyor. "Önemli bir şey değil."

"Önemli gibi görünüyordu."

"Öyle mi?" diye soruyor, elini bileğime kapatıp beni yatağa yatırdıktan sonra karnımın üzerine döndürüp kendisine doğru çekiyor. "Şu anda önemli olan bu," diyor.

Arkama dönüp baktığımda onu yatağın yanında bacaklarımın arasında diz çökmüş, kollarını kalçalarımın dolamış ve sırtımı eğilmeye zorlarken buluyorum. Bana öylece bakıyor, açılmış ve onun için açılmış.

"Ağabeyimin döllerini temizledin mi?" Yüzüm kızardı ama başımı salladım.

"Ben izlerken onun tarafından becerilmek hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor ve başını eğip amımı yalıyor.

Dudağımı ısırıyorum,
çarşafı kavriyorum. "Öyle mi?"

"Evet."

"Sen pis bir kızsın Helena," diyor, beni yavaşça, uzun uzun yalıyor, klitorisimle alay ediyor, beni arzulatıyor.

Ayağa kalkıyor, ellerini kışırma koyuyor ve beni açıyor, bir parmağını kışır deliğime dokunduruyor. "Bu benim," diyor beni dizlerimin üzerine çekerken.

Ben de ona bakıyorum. Ama o yüzüme bakmıyor. "Kışırını benden başka kimse sikemez."

"Neden beni onunla paylaşıyorsun? Bu seni rahatsız ediyor." "Rahatsız mı ediyor?"

Bunu düşünüyorum. "Bilmiyorum. Öyle olacağını düşünmüştüm." "Daha önce kızları paylaştık. Birkaç kez yaptık. O zaman o zaman daha kolay."

"Paylaşması daha mı kolay?" Başını sallıyor.

"O zaman yapma. Beni onunla paylaşma."

Sikini içime sokarken bakışlarımı tutuyor. Çok hızlı ve ben hazır değilim. Biraz acıtıyor.

"Onu alırken sana bakmayı seviyorum." Tekrar itiyor.

"Onu bana siktirdikten sonra beni hep cezalandıracak mısın?" Çünkü yaptığı şey bu. Şu anda beni cezalandırıyor.

"Seni *yaptıktan* sonra mı? Sanırım hoşuna gitti."

Geri çekiliyorum. Bunu başarıyorum çünkü benden bunu beklemiyor. Yataktan kalkıyorum, onunla neredeyse burun buruna geliyorum. "Bunu bana giydirme. Bana sahipsin, hatırladın mı? Ve sen beni becermesini söyledi."

Birdenbire neden bu kadar sinirlendim bilmiyorum. Belki de sözlerinde doğruluk payı olduğu içindir? Belki de istediğim içindir.

İkisine de sahip olmayı seviyorum. Ben seviyorum. Ama aynı zamanda, Sebastian'ın beni kardeşiyle paylaşması, aramızda bir boşluk bırakıyor. Bir bariyer. Ve bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Daha önce de böyle düşünmüştüm. Hissettiğim şey. Verona'dayken benimle konuştuğu gibi. Benimle seviştiğinde. Bunu kaldıramadım çünkü hissettiklerimi, *şu anda* hissettiklerimi onun için hissedemiyorum.

Helena Teyzemi düşünüyorum, günlüğünde okuduklarımı hatırlıyorum. O da bir tanesine aşıktı.

Birine aşığım.

Neyim var benim? Biz Willow kızlarının nesi var?

"Yatağa geri dön, Helena."

"Kendimi sikilecek gibi hissetmiyorum." Başımı sallıyorum, hala düşünceler içindeyim ve etrafından dolaşıyorum, ama kolumu yakalıyor, beni durduruyor.

"Yatağa yat dedim. Dört ayak üstüne. Kıçını bana doğru uzat." Kurtulmaya çalışıyorum.

"Hiç havamda değilim."

"Aniden havanda değil misin?" diye soruyor, şimdi iki kolumu birden tutup beni duvara doğru itiyor. "Daha önce de havandaydın," diyor ve beni kabaca duvara doğru itiyor.

"Dur."

Beni kaldırıyor, bir kalçamı belinin üzerine kaldırıyor ve beni sikinin üzerine oturtuyor.

Duvar kağıdındaki kabartmalı güller desenlerini sırtıma bastırıyor.

"Kardeşimi sikecek havadaydın da beni sikmeyecek miydin?" Tekrar itiyor. Bir elini kalçama dolamış, parmaklarını tenime batırıyor, diğer eliyle de

Ben serbest kolumla ona tutunurken bileğimi başımın üstündeki duvara dayadım.

"Ona beni becermesini söyledin. İzlemek istediğini söyledin."

"Ve sen de bundan zevk aldın, tıpkı şimdi alacağın gibi. Çünkü amın yeterince ıslak." Hızlı, sert ve derin bir şekilde sokarken gözleri benimkilere kilitlendi.

"Senin sorunun ne?" Ona sarılırken nefesim kesilerek soruyorum. "Sen istiyorsun, onun tarafından becerilmemi izlemek istiyorsun, boşalamayacağıma dair saçma bir kural koyuyorsun. Beni cezalandırması için ona izin bile veriyorsun. Bu da ne demek oluyor?"

"Kapa çeneni, Helena."

"Hayır, Sebastian, çünkü eğer bana sahipsen, buna da sahipsin demektir. Başıma gelenler de senin olur."

"Kapa çeneni dedim."

Ağzımı öpmeye çalışıyor ama ben yüzümü çeviriyorum ve o da ağzını yanağıma yapıştırıyor.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Ben başlıyorum.

Bileğimi bırakıp onun yerine çenemi kavırıyor ve ona bakmamı sağlıyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Bizi duyabiliyorum, ıslak sevişme seslerini duyabiliyorum, kararlılığım azalıyor.

Yakında geleceğim.

Öfke, karnımın içine yerleşen bir hüzne dönüşüyor.

"Sanırım biz Willow Kızları'nda bir sorun var," diyorum sessizce.

Tutuşunu kıcıımı kavrayacak şekilde değiştiriyor ve siki hala içimdeyken beni yatağa taşıyıp yatırıyor. Yatağın kenarında duruyor ve dizlerimi yukarı iterek beni derinden beceriyor, yüzünü benimkine yaklaştırıyor.

"Neyiniz var sizin Willow Kızları?" diye soruyor.

Ona yapışıyorum, ellerim omuzlarında ve boynunda. Tırnaklarımı derisine, yarasına batırıyorum. Yüzünü buruşturuyor. Canını acıttığını biliyorum ama bundan zevk aldığını da biliyorum.

"Bunu istediğimizi. Bunun gibi. Seni istediğimi. Hala. Her şeye rağmen seni istiyorum."

Ağzımı öpüyor ve ben ona açılıyorum ve tırnaklarımın derimi parçaladığını, parmak uçlarımdaki kanın sıcaklığını hissediyorum.

"Siktir, Helena."

"Sanırım hepimizde bu hastalık var. Söğüt Kız hastalığı."

Biraz geri çekiliyor ve elimi başının arkasına dolayarak onu kendime çekiyorum, sertçe öpüyorum, dişlerimi kullanıyorum. Aleti içimde daha da kalınlaşıyor.

Bacaklarımı daha da açıyor ve kısa saçlarını avuçluyorum, canımı acıtmak için çekiştiriyorum çünkü boşalıyorum. Tekrar boşalıyorum ve o beni hissediyor ve beni izliyor.

Sanırım ikimiz de hastayız. Ailelerimiz hasta.

Saçlarımı avuçluyor ve beni ona bakmaya zorluyor ve inlediğimi duyuyorum ve siki çok iyi hissettiriyor.

Orgazmı sonuna kadar yaşıyorum ve o hâlâ beni beceriyor, hâlâ beni izliyor.

"Ne olursa olsun," diyorum, içimde zonklamaya başlarken, beni doldururken, içimi ve dışımı morartırken son itişlerini alıyorum. "Ne olursa olsun, Scafoni piçlerini *istiyoruz.*"

HELENA

A Ertesi sabah kahvaltıdan sonra kaçma fırsatı buldum. Sebastian çalışma odasında, kapı kapalı ve Gregory adadan ayrılmış. Ben de Anıt mezara giderken Lucinda'nın mektup açacağını yanıma aldım. Kendime bunun sadece bir kilidi açmam gerekirse diye olduğunu söylüyorum.

Geçen seferkiyle aynı yolu izliyorum, ancak bugün kot pantolon, kazak ve spor ayakkabı giyiyorum, böylece hava sıcak olsa da kollarım ve bacaklarım korunuyor.

Karanlık, gri binaya yaklaşırken aynı his beni de sarıyor ve ancak meleğin dikkatli gözleriyle karşılaştığımda adımlarımı yavaşlatmama izin veriyorum.

Ona parmağımı gösteriyorum ve kapıyı itip içeri girerken daha dik duruyorum.

Ani soğuk beni ürpertiyor. Buradan nefret ediyorum.

Kırmızı fenerin yanışı ve güneş ışığının içeri süzülüşü, mekânı bugün neredeyse daha ürkütücü kılıyor.

Ama burada uzun süre kalmam gerekmiyor.

Tek yapmam gereken o kapıyı bulup aşağıya inmek -ki bu daha da ürkütücü olacak- ve bana ne yaptıklarını öğrenmek.

Helena Teyze. Her ne ise ondan korkmasına rağmen onu özgürleştireceğini düşündüğü şeyi öğrenin.

İlk bakışta göremedim. İki duvar arasında küçük bir açıklık olduğunu fark etmem için etrafta iki tur atmam gerekiyor. Dar ve örümcek ağlarıyla kaplı.

Kazağımı elime doğru çekip onları süpürüyorum ve elimin arkasında bir örümcek olduğundan emin olduğum bir şey hissettiğimde neredeyse sığıyorum. Karanlık boşluğa bakıyorum ama bu bir şey olamaz. Çok dar. Kendim bile zor sığıyorum. Bir insanın buradan geçmesine imkân yok. Ne Sebastian ne de Gregory.

Başımı sallıyorum, örümcek ağlarını siliyorum ve dışarı çıkıp güneş ışığında yeniden düşünüyorum. Burnumdan derin bir nefes alıyorum, i ç e r i d e y k e n sadece soluk soluğa nefes aldığımı fark ediyorum. Sanki ölünün tadını alabiliyorsun.

Melek hâlâ izliyor, ama yemin ederim şimdi benimle alay ediyor.

İşte o zaman anıt mezarın etrafındaki yolu fark ettim. Yabani otlarla kaplanmıştı, bu da neden daha önce görmediğimi açıklıyor.

Duvarları inceleyerek binanın etrafında yürümeye başlıyorum. Neden gizli bir giriş ya da gizli bir kapı gibi bir şey beklediğimi bilmiyorum çünkü binanın neredeyse en arkasında başka bir giriş var, öndekiler gibi kapılar. Hiç de gizli değil. Parmaklıkların arasında ağır, paslı bir zincir var ama kilit açık duruyor.

Dokunduğumda pas pul pul dökülüyor, zinciri parmaklıkların arasından çekiyorum, mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışıyorum ama

Çok fazla. Yine de evden duyamayacakları kadar uzaktayım ve çok uzun sürmüyor çünkü yakın zamanda burada biri varmış gibi görünüyor.

Onu gevşettikten sonra kapıyı iterek açıyorum. Ana giriştekenden bile daha yüksek sesle gıcırıyor ve taş merdivenler doğruca karanlığa iniyor.

Bir adım atıp cebimde mektup açacağını arıyorum ve hayaletlerin gerçek olduğunu bildiğim halde kendime gerçek olmadıklarını söylemeye devam ediyorum.

Parmağımdaki yüzük yanıyor. Yemin ederim derime işliyor.

Belki de Cain Scafoni'dir.

Belki de parmağını geri istiyordur.

Bu düşünce bana güç veriyor ve bir adım daha atıyorum. Burada çürüme kokusu çok güçlü. Gerçi sadece yapraklar, ve toprak ve rutubet. Çürüyen insan bedenlerini kokladığımdan değil, ama bunun daha kötü olduğunu hayal edebiliyorum.

Ama daha uzağa gidemem. Pratik değil. En azından kendime böyle söylüyorum.

El fenerine ihtiyacım olacak. Zifiri karanlık.

Döndüğümde, engebeli merdivenlerden geri koşuyorum, bir kez takılıp dizimi acımasız taşa çarpıyorum, acele ediyorum, acıyı görmezden geliyorum, çünkü aniden, evde çocukken kız kardeşlerimle eski mahzene inmek için birbirimize meydan okuduğumuz zamanki gibi - bizim için yasaktı ve bunu yapacak kadar cesur olan tek kişi bendim. Aşağı indiğimde yukarı koştuğumu ve bir şeyin ayak bileklerimden tutup beni karanlığa sürüklemeye çalıştığını hissettiğime yemin ettiğimi hatırlıyorum.

Hatırladıkça ürperiyorum.

Hayal gördüğümünden eminim ama şu anda böyle hissediyorum ve dışarıda güneşin altında, ölü çimlerin üzerinde döndüğümde kalbim hızla çarpıyor.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kapıyı iterek kapatıyor, zinciri içinden geçiriyor ve beni buradan uzaklaştıracak patikaya doğru koşuyorum. Geri dönmek zorunda kalacağımı bilsem de bu lanetli yerden uzağa.

Eve yaklaştığımda nefesim normale dönüyor ama Gregory'yi duvara yaslanmış beni izlerken bulduğumda kalbim yeniden çarpmaya başlıyor.

"Gittiğini sanıyordum," diyorum olabildiğince rahat bir şekilde, eve girmeye çalışırken ona bakmıyorum çünkü yüzümdeki suçluluk duygusunu görebildiğinden eminim.

Bileğimden tutup beni durduruyor. Nereye baktığına bakıyorum, sonra koluma yapışan örümcek ağlarından bazılarını koparışını izliyorum.

"Neredeydin, Söğüt Kız?" diye soruyor, aşağıya, merdivenlerde tökezlediğimde kot pantolonumun yırtılmış olması gereken yere bakıyor. Dizimin kanadığını fark etmemiştim.

Boğazımı temizliyorum, bakışlarını tutmaya çalışıyorum. "Düştüm." Bu doğru. "Anlıyorum. Nereye düştün?"

"Oh, sadece dışarıda. Arazide." Tabii ki arazide olurdum. Başka nerede olacaktım? Burası bir ada ve benim çenemi kapatmam gerek.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Gidip üstümü değiştirsem iyi olacak. Dizime bir bandaj koy."

Başını sallıyor. *Dışarıda* olduğuma inanmasına imkan yok. Bir adım uzaklaşıyorum.

"Yardım edeceğim," diyor.

Benimle birlikte adım atıyor ve ben de durup ona bakıyorum. "Ne?"

"Yardım edeceğim."

"Neden?"

Bana bakıyor, bir şeylerin peşinde olduğunu belli eden bir gülümseme takınıyor -sanki bilmiyormuşum gibi- ve önündeki merdivenlerden çıkmamı işaret ediyor.

Gidiyorum ve odama girdiğimde kapıyı kapatıp bana bakıyor.

"Pantolonunu çıkar ki dizine bakabilelim."

"Bunu yapabilecek durumdayım-"

"Sakin ol Helena, sadece seninle dalga geçiyorum. Aslında sana bir şey vermeye geldim."

"Bana bir şey verir misin?"

Bana doğru bir adım attı. "Daha çok sana ödünç vermek gibi." Elini cebine attı ve beni şaşırtarak bir cep telefonu çıkardı. Bana doğru uzattı.

Dikkatle bakıyorum. Hâlâ benimle dalga geçtiğinden eminim. "Bu ne için?" diye soruyorum.

"Evini aramak istersin diye düşündüm. Buraya geldiğinden beri ailenle hiç konuşmadın."

Neredeyse ağzım sulanacak ama onunlayken temkinli olmam gerektiğini biliyorum.

"Ama eğer istemiyorsan..." Kaldırmaya başladı. "Bekle."

Bana baktı, sırtıttı. Bir kaşını kaldırdı. "Bunda ne var?"

"Pek güvenen bir insan değilsin, değil mi Helena?"

Ağırlığımı tek ayağıma veriyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Seni tanıyorum Gregory."

"Beni tanıdığını *sanıyorsun*, Helena."

"Bunda ne var?" Tekrar ediyorum.

Telefonu bana uzattı. "Yakalamak yok. On dakikan var. Oh, bekle, bir şey var. Bir erkek arkadaşını aramanı istemiyorum."

"Erkek arkadaşım yok ve bunu sen de biliyorsun." Tene tene dokunmamaya dikkat ederek ondan alıyorum. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Neden olmasın?" diye soruyor, ama beni yalnız bırakmak için gideceğini düşündüğümde, onun yerine yatağıma park ediyor, bacaklarını uzatıyor, ellerini başının arkasına koyuyor ve bir melodi ıslık çalmaya başlıyor.

Ağzımı açıyorum ama sanki ne söyleyeceğimi bekliyormuş gibi önce o konuşuyor.

"Dilenciler seçici olamaz, Helena." Saatini kontrol ediyor. "Dokuz dakika."

Banyoya girip kapıyı kapatıyorum. Kimi arayacağımı düşünmeme gerek yok.

Ailemi arayarak zamanımı boşa harcamaya hiç niyetim yok. Bunun yerine küvetin kenarına oturup en küçük kız kardeşim Amy'yi arıyorum. Neredeyse umudumu kesmiştim ki, beşinci çalışta, arama telesekretere düşmeden hemen önce telefonu açtı.

Tanıdık sesini duyunca gözlerim doluyor ve hemen konuşamıyorum. Cevap vermem için iki kez kim olduğunu sorması gerekiyor.

"Benim, Amy. Helena."

"Helena mı?"

Gözyaşlarım yüzümde n akıyor ve aptal gibi başımı sallıyorum. "Evet. Benim."

"Helena. Aman Tanrım, Helena! Senden haber alacağımı sanmıyordum." Durakladı. "Sen... oradayken değil."

"Amy, sesini duymak bile çok güzel. Nasılsın?"

Duraksıyor. "Helena, biliyorsun... mektubumu aldın mı?"

"Ölüm ilanı. Evet." Kimseye başımı sallamıyorum. "Evet, biliyorum. İki hafta sonrasına kadar öğrenemedim ama artık biliyorum."

"Keşke arayabilseydim."

"Bu Tamam. Bu Tamam, Amy. Ben minnettar sen gönderildi mektup."

Garip bir sessizlik oldu.

"O nasıl?" diye soruyor sonunda. "Onlar nasıl?"

"O iyi." "Onlar "ı atlıyorum.

"Sana... zarar veriyorlar mı?"

"Ben iyiyim. Sebastian iyi."

"Bunu neden yaptıklarını biliyorum. Annemle babamın bunu neden yaptığını yani. Benden bıktıktan sonra sonunda bana söylediler. Paranın nereden geldiğini biliyorum. Evi neden onardığımızı biliyorum. Babamın neden yeni bir araba aldığını."

Bunu duyunca ağlamak istiyorum. Hayatımın değeri bu. Şeyler.

Maddi şeyler.

"St. Joe'ya bile kaydoldum."

"Amy, bu harika." Kalbim sıkışıyor ve sesimdeki iyimserlik zoraki. Bunu duymalı.

"Hayır Helena, değil. Bunun bedelini... deriyle... ödüyorsun."

Burnumu çekmeme engel olamıyorum ve o da bunu duyuyor.

"Ben gidiyorum. Bunun bir parçası olmayacağım," diyor. "Bu sen de olabilirdin Amy."

"Ve sen kalır mıydın? Gerçeği bilerek mi?"

"Hayır." Cevabımı düşünmeme gerek yok. Düşünmeyeceğimi biliyorum.

"Ayrıca, sen olacağını biliyordum. Seni gördüğü anda anladım. Gözlerinden belliydi. Sadece sendin Helena."

Bunu söylemesi neden beni durduruyor?

Kapım çalınıyor ve Gregory kafasını içeri uzatıp saatine dokunuyor, ben de şimdiki zamana geri dönüyorum.

"Konuşacak fazla zamanım yok, Amy." "Gitmek zorunda mısın?"

Görmediğini bilsem de başımı sallıyorum. "Lütfen düşüncesizce bir şey yapma. Parayı al ve okula git. Yine de evden, onlardan uzakta olacaksın. Bu çok önemli. Geleceğini düşünmek zorundasın."

"Bunu yapamam Helena. Ayrıca, geleceğin ne olacak? Sonrasında sana ne olacak? Libby Teyze'nin ya da Helena Teyze'nin başına gelenlerin aynısı mı?"

"Helena Teyze iyiydi." "İyi değildi. Pek sayılmazdı."

Sebastian'ın onun hakkında söylediklerini düşünüyorum, sonuna kadar nasıl orada olmadığını. Ona ne olduğunu düşünüyorum. Parmağımdaki yüzüğü.

"Okula gitmezsen başka ne yapacaksın Amy?"

"Dürüst yaşa. Ayrıca, okula gitmeyeceğimi söylemedim. Sadece bu şartlarda gitmeyeceğim. Bu kanlı para,

Helena, onun senin için ne kadar iyi olduğunu söylersen söyle." Burnunu çektiğini duyuyorum ve gözyaşlarını saklamaya çalıştığını biliyorum.

Gregory şimdi odaya giriyor. "Vakit geldi."

"Amy," diye başlıyorum.

Gregory elini uzattı.

"Sizi tekrar arayabilir miyim?" diye sorar. "Numarayı kaydedeceğim."

Gregory'ye baktım ve ne olduğunu anladım. Artık aramayı seçtiğim tek kişiye, yakın olduğum tek kız kardeşime erişebilecek.

Belki de kendi Willow Girl'ünü almaya karar verir. "Sil onu Amy. Ve engelle. Aramak için başka bir yol bulacağım sen."

Gregory saatler Ben, onun ifade
Okunamaz. Kızgın değil, sadece düz.

"Helena-"

AmaO kesilmiş kapalı Çünkü o alır ve
Telefon ve bağlantıyı kesiyor. Cebine sokuyor.

"Amy kim?"

Telefonu geri almaya çalışıyorum. "Ver şunu bana." Geçmişini silmek istiyorum, numarasını silmek istiyorum. Önemli değil. Amy olduğunu biliyor. İsteddiği buysa ona ulaşmanın bir yolunu bulacaktır.

Kolumu kolayca yakaladı.

"Bu numarayla tam olarak ne yapacağımı düşünüyorsun? Onu arayacağımı mı? Çıkma mı teklif edeceğim? Yoksa kendi Willow Girl'ümü alacağımdan mı korkuyorsun?"

"O senin değil. Ona dokunamazsın. Ona dokunursan seni öldürürüm!"

"Beni öldürmek mi?" Duraklıyor, incinmiş gibi yapıyor. "Sana sadece bir iyilik yapıyordum. Bu hatayı bir daha

yapmayacağım." O

gitmek için

döner.

"Bekle."

Durdu.

"Minnettarım. Ben
sadece..." Bana geri
döndü.

"Ona hiçbir şey yapmayacaksın." Bu bir soru mu yoksa
bir gerçeğin ifadesi mi bilmiyorum.

Soruma cevap vermek yerine, "Onunla konuşabildiğine
sevindim Helena," diyor.

"Onu yakında tekrar arayabilir miyim?"

"Göreceğiz bakalım. Git şunu temizle."

Bu sözlerle birlikte odamdan çıkıp gidiyor ve ben de
kapıyı izlemek zorunda kalıyorum, nedenlerini
anlayamıyorum, kız kardeşim için endişeleniyorum ve
Gregory ile aramızdaki bu yeni sırdan hoşlanmıyorum.

SEBASTIAN

"Y Çok neşelisin," diyorum Gregory'ye, ikinci porsiyon makarnasını yerken.

"Ben her zaman neşeliyimdir," diyor. "Kara kara düşünen sensin. Biraz neşelenmelisin kardeşim."

Normalde Lucinda kadar neşeli ve Helena her zamankinden daha sessiz, o onu incelemediği zamanlarda kardeşimi inceliyor. Zihnindeki çarkların nasıl çalıştığını neredeyse görebiliyorum.

"Bugün ne yaptın Helena?"

Gregory yemeğinden son lokmasını alır, çatal bıçaklarını tabağına çapraz olarak yerleştirir ve arkasına yaslanıp ağzını silerek Helena'yı izler.

"Sadece biraz yürüdüm. Yüzdüm ve kitap okudum." "Dizin nasıl?" Gregory soruyor.

Helena'nın yüzü kızarır. "Sorun değil."

"Dizine ne oldu?" diye sordum.

"Yok bir şey. Sadece düştüm ve sıyırdım. Sen gördüğünde olduğundan daha kötü görünüyordu," diyor ve son kısmı Greg'e yöneltiyor.

"Kız kardeşin nasıl?" diye sordum.

Helena öksürüyor, az önce yuttuğu lokma boğazına kaçıyor ve çatalını düşürüyor. Peçetesiyle ağzını kapatır.

Öksürük nöbeti geçtiğinde, çatalı almak için sandalyesini geri iter.

"Bırak," dedim.

Bir kız çatalını yenisiyle değiştirmek için geldiğinde doğrulur.

Yemeğimi yutarken acele etmem. Bu testten ne bekliyordum ki? Bana söyleyeceğini mi düşünmüştüm? Hayır. Düşünmedim. Belki de söylemesini umdum. Ama bu ondan daha fazlası.

Onu izleyen kardeşime bakıyorum. Onu izlemesinden hoşlanmıyorum ama dikkatli ve ölçülü olmak zorundayım.

Helena tepkimi bekliyor. Bakışlarımı ona odaklamadan önce bir lokma daha çiğniyorum.

"O telefon görüşmesi gününüzün yürüyüşünüzden daha önemli bir parçası olmalı. Aklından çıktı mı?"

Bakışlarını Gregory'ye, sonra tekrar bana çeviriyor.

"Biliyor muydun?"

"Gregory'den arama yapman için telefonu sana vermesini istedim," diye cevap verdim.

"Bu bir test miydi?" diye

soruyor. Omuz

silkiyorum.

"Sadece benim için mi yoksa onun için de mi?"

"Benim için de öyleydi Helena. Hiç şüphen olmasın," diyor Gregory.

Helena sandalyesini geri iter. Ayağa kalkar. "O zaman sanırım sana bir teşekkür borçluyum."

"Otur."

"Benden bu kadar. Benimle oynanmasından hoşlanmıyorum."

Sandalyemin yanından geçiyor ama bileğinden tutup sandalyemi geriye iterek onu kucağıma çekiyorum.

Gregory ayağa kalkıyor, bir süreliğine içeride kayboluyor, sanırım personeli kovmak için. Geri dönüyor ve gülümseyerek yerine oturuyor.

Helena'nın bileklerini arkasından ellerimle tutuyorum. "Ben otur dediğimde oturacaksın," diyorum ona.

Karşılık vermiyor ama biraz kıpırdanıyor. Ben izin verene kadar uzaklaşmayacak. Bunu o da biliyor. Ve biliyorum ki berbat bir şekilde bundan hoşlanıyor. Acaba bunda onun için bir güvenlik var mı? Belki de bilinçaltında, onu cezalandırdığımda bile benimle güvende olduğunu biliyor mu diye merak ediyorum.

"Amy ne dedi?" Boynuna bakarak soruyorum.

Gregory bir bileğini diğer dizinin üzerine koyar ve son şarabını içer. Helena'ya göz kırpmıyor.

"Neden bana sadece kardeşinin ayak işlerini yaptığını söylemedin?" diye sorar.

Bundan rahatsız olduğunu görüyorum.

"Sormadın ki," diyor dişlerini sıkarak.

"Amy ne dedi?" Tekrar soruyorum. Diğer kısmı daha sonra halletmelerine izin vereceğim. Ne de olsa bu alıştırmamanın bir amacı da buydu.

"Ailem ona paradan bahsetmiş. Onu okula kaydettirdiler."

"Başka ne var?"

"Evi terk ediyor. Parayı kabul etmeyecek." "Neden kabul etmiyor?"

"Çünkü o dürüst biri, Sebastian," diye tersledi Helena, başını beni görebileceği kadar çevirerek.

tek göz. "Scafoni kardeşlerde olmayan bir şey. Benimle oynanmasından hoşlanmam."

"O zaman dürüst olmayı öğren. Burada olan her şeyi bildiğimi bil, bildiğimi düşünsen de düşünmesen de. Kardeşimle aramıza giremeyeceksin."

"Niyetim bu değil. Hiçbir zaman da olmadı."

Ama oluyor işte. Aramızda şimdiden küçük bir çatlak var ve korkarım bu sadece bir başlangıç.

Gregory'nin bakışlarıyla karşılaşıyorum ve zamanla, eğer kurallara uyarsak, onu ona vermek zorunda kalacağımı biliyorum. Ona ait olacak.

Bu düşünce içimi yakıyor ve bunu yönetmem gerekiyor ve bunun tek yolu bu.

Bileklerini ellerimden biriyle değiştirerek elbisesinin fermuarını aşağı çekiyorum.

Bir ses çıkarıyor, küçük bir inilti, ama ben bir kolunu, sonra diğerini omuzlarından dirseklerinin kıvrımına kadar kaydırırken olduğu gibi kalıyor. Sonra aynı şeyi sütyeninin askılarına da yapıyorum, sonra onu çözüyorum, göğüslerini ortaya çıkarmak için aşağı kaymasına izin veriyorum.

Gregory'nin gözleri bir an için aşağıya kayar ve onunkilere döner.

"Ayağa kalk," dedim.

Bunu yaptığında onu tutmaya devam ediyorum ve Gregory'ye başımla selam veriyorum, o da öne uzanıyor, ellerini bacakları boyunca kaydırarak külotunu kavırıyor ve aşağı çekip çıkarıyor. Sonra tutuşumu değiştirerek, onu tekrar çıplak olarak kucağıma oturtmadan önce elbisenin ve sütyenin yere düşmesine izin veriyorum.

Gregory ona bakıyor.

"Kardeşim için bacaklarını aç."

Dürtmem gerekiyor ama yapıyor, ayaklarını benimkiler kadar açıyor, sadece ayaklarının taşakları yerde.

Gregory, kız kıvrılırken onun cinsel organının dikişlerine bakıyor. Öne doğru eğilip iki parmağıyla amını okşadıktan sonra parmaklarını kalçasına sürdüğünde onu durdurumuyorum.

"Sanırım bundan hoşlanıyor," diyor.

"Sanırım haklısın. Uyarılma kokusunu buradan alıyorum," diyorum ve onu ayağa kaldırıp kardeşime teslim etmeden önce kulağına yaklaşıyorum.

Bileklerini tutuyor, yanlarında tutuyor, karnını öpüyor, daha aşağıları öpüyor, sonra onu çevirip bana geri veriyor.

Geri çekilmeden önce meme ucunu ağzıma alıyorum, inleyene kadar dişlerimin arasında sürüklüyorum.

Greg ayağa kalkar, tabakları iterek yoldan çeker ve acelesinden bir tanesini yere düşürür. Onu kaldırıyor, masanın kenarına oturtuyor ve arkasına yaslanması için ona doğru eğiliyor. Gömleğini başının üzerine çeker ve bacaklarını kavrayarak aralarını açar, aralarında durur.

Onu öpmek istediğini görebiliyorum. Çok yakın, çok yakın.

Ama onun yerine boynunu öpüyor, sonra daha aşağıları, köprücük kemiğinin çukurunu, göğsünü, göğüslerinin arasını, göbek deliğinin ovalini. Dizlerinin üzerinde, elleri kalçalarında, amını yalamak için eğiliyor, gözlerini kapatıp daha da geriye yaslanırken onun tadına bakıyor.

İlk başta izledim, onun mücadelesini izledim.

Bana dönerken ellerini adamın başına koyup onu itmeye çalışıyor.

"Bu da başka bir test mi?"

Kadın adamı itiyor ama adam kadının bileklerini tutup ayırıyor.

Ellerini yumruk yapıyor, bir ayağını masanın üzerine koyuyor ve uzaklaşmak istiyor ama bunun yerine bacaklarını daha da açıyor.

"Lütfen!"

"Kardeşim," diyorum, gözlerim onun çaresiz gözlerine kilitlenmiş.

Geri çekilir, ayağa kalkar, ağzını siler. Sandalyesine oturuyor, kot pantolonunu çıkarıyor, aşağı itiyor ve sikini yumrukluyor.

Ayağa kalktım, Helena'yı kolundan tutup masadan çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor fısıltıyla. Bir elimle yanağını kavriyorum.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyor.

Bunu kontrol altında tutmalıyım, onu. Onu. Tek yolu bu. Onu benim tutmanın tek yolu bu.

Ve her ne kadar istemesem de, onu çevirip kardeşimin önünde diz çöktürüyorum.

"Em onu, Helena."

Geri dönmüyor ama tereddüt ediyor ve onu ağzına alması için Gregory'nin elini başının arkasına koymasına gerekiyor.

Arkasına diz çöktüm, gömleğimi çıkardım, pantolonumu indirdim. Kıçını kavriyorum, onu açıyorum ve onu hissettiğimde ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum.

Her ne kadar buna karşı çıksa da, o da bunu istiyor ve bir yanımda bunun için onu cezalandırmak istiyor. Ondan nefret etmek istiyor. Ama istemiyorum.

Onun yerine, ıslak amcığına girip sırtına doğru eğildim.

"Şimdi gelebilirsin, ama kardeşim geldiğinde her damlasını yuttuğundan emin ol. Bir tanesi bile boşa gitmesin. Anladın mı?"

Başını sallıyor ve ben de doğrulup ona bakıyorum, güzel, ıslak amcığı ben içindeyken iyice gerilmiş, küçük göt deliği çok davetkâr.

Greg bir avuç saçını kavırıyor ve onun yüzünü sikmeye başlıyor ve o bunu yaptığında, ben de onun itişlerine uyuyorum, sert, hızlı ve derin ve birkaç dakika içinde geliyor ve amının zonklaması beni uçuruyor ve kardeşim boğazından aşağı boşalırken amını dolduruyorum ve tek bir an için bunun işe yarayabileceğine inanmama izin veriyorum.

Üçümüz. Bunun
gibi.

Vermek için benim olduğu
sürece. Paylaşmak için benim.
Benimki kalsın.

Ama orgazmın mutluluğu geri çekilirken, bu fantezi
kayboluyor. İliklerime kadar bunun iyi bitmeyeceğini
biliyorum.

Bu Söğüt Kız kardeşimi de beni de yok edecek.

HELENA

I o gece yalnız uyudum. Daha sonra odama gidip uzun bir duş alıyorum ve neden bilmiyorum ama biraz ağlıyorum.

I Yapma. anlamak neden
Sebastian yaptı ne o Yaptım.

Bu çağrıyla beni test ediyorsun. Beni paylaşarak.

Ve Amy için endişeleniyorum.

Her şey berbat ve gittikçe daha da berbat olmaya devam ediyor.

Ertesi gün öğleden sonra Gregory beni odamda aradı. Sebastian'ı bütün gün görmedim.

"Benimle gel, Söğüt Kız."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Başka seçeneğin yok."

"Ne, benim için başka bir testin mi var? Sen ve kardeşin dün gece bir tane mi hazırladınız?"

Derin bir nefes alır ve verir. "Bu bir test değil."

"Evet, sana pek güvenmiyorum." "Bu yeni bir şey değil. Hadi ama."

"Neden?"

"Sana bir ceza borçluyum, unuttun mu?"

Yüzümün bembeyaz olduğunu hissediyorum.

"Sakin ol Helena. Sana zarar vermeyeceğim." Yatağın kenarına oturur. "Sadece biraz arkadaşlık istiyorum, tamam mı?"

Bana bakışında, gözlerinde çok yaralı bir şey var. Kaybolmuş küçük bir köpek yavrusu gibi ve bu beni her seferinde etkiliyor.

Neden bu beni hep zayıflatıyor?

Devam ediyor. Yüzümü okuduğunu biliyorum. "Benimle birkaç saat geçirirsen kendini affedilmiş sayabilirsin. Arkadaşlığıma katlanmak dışında neredeyse acısız."

"Birkaç saat ne yapacaksın?"

"Göreceksiniz. Hoşuna gideceğine söz veriyorum." Gerçek bir gülümseme olduğuna inanmak istediğim bir şekilde gülümsüyor. "Sana beş dakika veriyorum," diyor ve uzaklaşıyor. "Bikini giy. Yüzme havasının son günlerinden biri o l a b i l i r."

O gidiyor ve ben isteksizce bikinimi giyiyorum. Üzerime şort ve hafif bir kazak giyiyorum. Sebastian'ın Gregory'nin benim cezalandırılmamla ilgili planını bilip bilmediğini merak ediyorum ve neden bilmiyorum ama bunun bir test olmadığını söylediğinde ona inanıyorum.

Aşağı indiğimde Gregory saatini kontrol etti. "Hızlı."

"Sebastian'ın bundan haberi var mı?"

"Kardeşim için endişelenme. Hadi gidelim."

"Nereye gidiyoruz?" Onu plajın uzak ucuna doğru takip ederken soruyorum.

Gideceğimiz yere varana kadar cevap vermedi ve ben o.

"Kano

g
e
z
i
s
i
.
"

D
u
r
u
y
o
r
u
m
.

Kano yıllardır kullanılmamış gibi görünüyor. Acaba Sebastian'ın devrildiği gün aldığı kano bu muydu? Ethan'ı neredeyse öldürdüğü gün.

Gregory'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa ne düşündüğümü biliyor. Acaba Sebastian ona o gün orada gerçekten neler olduğunu anlattı mı?

Ölü dalları ve yaprakları itip düzeltmesini izliyorum, çalışırken kollarındaki ve sırtındaki kasların esnediğini görüyorum.

Bana döndüğünde, kızardım.

"Güvenli mi?" Onun ya da kendimin dikkatini dağıtmak için soruyorum, hangisi olduğundan emin değilim.

"Sen güçlü bir yüzücüsün," diyor, onu suya doğru sürüklerken soruma tam olarak cevap vermiyor.

Parmak arası terliklerini çıkarıp kanonun içine atıyor. Üzerinde şort ve tişört var ve tişörtü arkasından sürükleyerek suya giriyor.

"Gregory güvenli olduğundan emin misin?"

"Merak etme," diyor bana dönüp bakarak. "Bahşış vermeyeceğim."

Ethan'ı biliyor. Bilmek zorunda. Benim bilip bilmediğimi mi test ediyor? Ne önemi var ki? Belki de kardeşinin bana söylemesinden hoşlanmamıştır?

İç çekiyorum, parmak arası terliklerimi çıkarıyorum ve turkuaz denize doğru onu takip ediyorum.

Su ayaklarımı ve bileklerimi serinletiyor ve parmak arası terliklerimi de kanoya atıyorum. Biraz ilerledikten sonra duruyor ve binmem için eliyle işaret ediyor.

İstemeye istemeye yapıyorum.

Kendisi tırmanıp küreği eline almadan önce bizi biraz daha dışarı çekiyor.

"Burası çok güzel," diyor. "Huzurlu."

Öyle. Tek ses esinti ve kanoya sakince vuran su.

"Buraya çok sık gelir misin?" Parmaklarımı suya daldırmak için bir elimi uzatarak soruyorum. Karşılıklı oturuyoruz, ada arkamda.

"Pek sayılmaz."

"Bugün neden geldik?"

"Yüzebileceğiniz küçük bir koy var. Hoşuna gideceğini düşündüm."

Onu inceliyorum. Bunu sadece benim için yaptığına inanmıyorum.

Üçümüz söz konusu olduğunda, Gregory'nin bir ajandası var.

Ama Sebastian da öyle. Dün bunun kanıtı değil miydi?

"Sebastian biliyor mu?"

"Elbette."

"Oh."

Sessizce kürek çekiyor ve ben etrafıma bakıyorum, kendimi garip hissediyorum ama rahatlamaya çalışıyorum. Güzelliğin tadını çıkarmak için. Ayrıca, belki de samimidir. Belki de kendimi dinlemeliyim, Sebastian'a söylediğim şeyi, Gregory'nin yalnız olduğunu. Hepsi bu.

"Dün nerede takla attın?" diye soruyor, sıyrılmış dizime bakarak.

Omuz silkiyorum. "Özel bir şey yok. Sadece bir kayaya takıldım."

Başını sallıyor. "Etrafta örümcek ağları var mıydı?" "Sanırım bir örümcek ağının içine düştüm."

"Doğru."

Konuyu değiştirmek istiyorum. "Koy ne kadar uzakta?" "Çok uzak değil."

"Sebastian'ın kız kardeşimi aramam için beni ayarladığını neden söylemedin? Neden bana tuzak kurdun?"

"Sana tuzak kurduğunu hiç düşündün mü? Ya da belki bize tuzak kurduğunu?"

"Neden yapsın ki?"

"Çünkü yapabilir."

"İkiniz de yapabilirsiniz. Ben arada kaldım ve olmak istediğim yer burası değil."

"Hayır mı? Çünkü aramızdayken bundan hoşlandığını hissediyorum."

Başka tarafa bakıyorum. Seksi kastettiğini biliyorum ve söylediklerini inkâr edemem ama o kısım farklı.

"Belki de bana güvenmediğinden emin olmak için böyle yapmıştır," diyor.

"Sana güvenmiyorum."

Gözlerinde küçücük bir değişiklik görüyorum, neredeyse bir anlık bir kırılmalık. Gerçi bir anda kayboldu ve belki de hiç yoktu. Belki de benim hayal gücümdü.

Boğazımı temizliyorum. "O gece Gallo'nun ofisinde Sebastian'a ne söyledin? İtalyanca bir şeyler söyledin, anlayamadım."

"Ona sormalısın."

"Söyledim. Bana söylemedi."

"Belki de bunun bir nedeni vardır. Ayrıca, bunu söylemek bana düşmez."

"Senin evin mi?"

"Sen *onun* Söğüt Kızısın, unuttun mu? İkiniz de bana bunu hatırlatıp duruyorsunuz. Sanki unutacakmışım gibi."

Onu inceliyorum, ne düşündüğünü, ne planladığını anlamaya çalışıyorum.

"Bu kimin kanosu?"

"Sebastian'ın."

Bunu zaten biliyordum, değil mi?

"Kazadan beri hiç çıkarmadı. Size bundan bahsetti mi?"

Başımı salladım.

"Sana güveniyor. Sen güvenilir misin Helena?"

"Ne istiyorsun Gregory? Bu neyle ilgili?" Omuz silkiyor, arkamı işaret ediyor.

Döndüğümde küçük bir adaya ya da daha çok büyük bir kayaya yaklaştığımızı görüyorum. Bizi oraya doğru kürek çekerken izliyorum ve kaya duvarının etrafından dolanırken, orada saklı küçük, güzel, kumlu plajı görüyorum.

Dışarı çıkmadan önce kürek çekerek yaklaşabildiğimiz kadar yaklaşıyor ve kanoyu kumun üzerine sürüklüyor.

"Burada böyle bir şey olduğunu bilmiyordum," diyorum. Kuma oturuyor ve yanındaki boşluğu okşuyor. "Sebastian burada olduğumuzu biliyor mu?" Tekrar soruyorum.

"Kardeşim için endişelenme." Aynı cevap. "Ne istiyorsun? Beni neden buraya getirdin?"

"Geçen geceki soruma hiç cevap vermedin." "Sen de benimkilerin hiçbirine cevap vermedin."

"Tamam, bire bir. Hatta ilk ben başlayacağım. Bana bir soru sor." "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Sebastian'a ne söyledin?" "Ona çıkış yolunu bildiğini söyledim."

"Çıkış yolu mu?"

Başını sallıyor.

"Bundan çıkış yolu mu demek istiyorsun?" "Bu iki soru demek."

"Pek değil-"

"Benim sıram."

"Bekle, bu hiç adil değil. Öylece-"

"Geçen gece sana hayatın adil olmadığını söylemiştim. Bunu hâlâ nasıl anlamadın? Hem de sen, Willow Girl?"

Suya doğru bakıyorum. "Ben yüzmeye gidiyorum." İzin beklemiyorum ve sorusunu sormayı unutmayacağının tamamen farkındayım ama en azından biraz zaman kazanabilirim.

Şortumu ve kazağımı çıkarıp suya giriyorum. Beni takip etmiyor ama yüzeyin altına dalıp adadan uzaklaşırken beni izlediğini hissediyorum. Gözlerimi suyun altında açıyorum. Burası kristal berraklığında ama tuz gözlerimi yakıyor ve burası sığ olmasına rağmen hızla derinleşiyor. Ben yaklaştıkça gümüşü beyaz balıklar yüzerek uzaklaşıyor ve keşke gözlüklerim olsaydı diyorum. Belki Sebastian'dan şnorkelle yüzmek için beni geri getirmesini isterim.

Sırt üstü suyun üzerinde yüzüyorum, gözlerim kapalı. Kulaklarım yüzeyin altında, bu yüzden çok yaklaşıp bana dokunana kadar onu duymuyorum.

İrkildim, panikle kendimi kaybettim.

Bir kolunu ortama doluyor ve beni yüzeye çıkarıyor.

Nefes alıyorum, saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum. "Ben iyiyim! Gayet iyi yüzebilirim!"

Ama gitmeme izin vermiyor. Kolunu etrafımda kilitli tutuyor.

"Benim sorum," diyor.

Ona bakıyorum, denizin turkuazının gözlerindeki benekleri nasıl aydınlattığını görüyorum.

"Peki ya bana nasıl bakıyorsun?" diye soruyor.

Neden bahsettiğini biliyorum. Gallo'da bana bu soruyu sorduğu sırada sözümüz kesildi.

Ama cevap vermek istemiyorum, bu yüzden onu itiyorum ve kolunun altından sıyrılıp sahile doğru yüzerek ondan uzaklaşıyorum.

Ama bir anda yanımda oluyor ve gidecek hiçbir yer yok ve ben kumun üzerine oturduğumda o da yanıma oturuyor.

"Bir anlaşma yaptınız. Ben de sorunuzu yanıtladım." "Bu tartışılır."

"Şimdi sıra sende."

Ona bakıyorum ama ben konuşmadan o konuşuyor.

"Seni öpmek istiyorum Helena," diyor. Yüzüme yapışmış saçlarımı geri itmek için uzanıyor. "Amını yalamama izin veriyor. Seni becermeme izin veriyor. Ama seni öpemiyorum ve seni öpmeyi çok istiyorum."

Başımı hayır anlamında sallayıp dizlerimi içeri çekiyorum. "Sadece bir öpücük. Hepsi bu."

Başımı tekrar sallıyorum ve bakışlarımı suyun üzerinde tutuyorum. Elini yanağıma koyuyor ve ona bakmam için beni döndürüyor. "İstemediğin için mi yoksa korktuğun için mi onu?"

"Ondan korkmuyorum." "O zaman istemiyorsun."

"Bunu neden yapıyorsun? Başka bir test mi?"

"Test yok. Sana söz veriyorum. Soruma cevap ver. Peki ya bana nasıl bakıyorsun?"

"Ne bekliyordun ki? Beni buraya getireceğini ve benim de... ben... ne?" Ayağa kalkmaya başladım ama bileğimi yakalayarak beni durdurdu.

"Soruma cevap ver Helena."

"Neden? Bu neden önemli?"

"Bu önemli. Benim için önemli."

"Seni sevmiyorum," sözcükleri ben daha düşünmeden ya da ne dediğimi anlayamadan ağzımdan çıktı.

Onu susturuyorlar.

İkimizi de

susturuyorlar.

Az önce söylediklerimi duyuyorum.

Sonunda konuştuğunda, sesi farklıdır. Sert. "*Onu* seviyor m u s u n ?" diye soruyor dişlerini sıkarak.

"Geri dönmek istiyorum."

"Cevap ver bana."

"Tıpkı benim gibi bir soru hakkınız var."

Beni inceliyor ve acı öfkeyle savaşıyor ve gözlerinin kararmasından ikincisinin kazandığını anlıyorum.

"Adaya geri dönmek istiyorum. Şimdi." Ayağa kalkıyorum.

O alır için onun ayaklar. "Sen Biliyorum o neredeyse öldürüldü değil mi?"

"Bu bir kazaydı." "Buna inanmıyorsun."

Duruyorum, yere bakıyorum. Hayır, bunun doğru olmadığını biliyorum.

Bunun bir kaza olmadığını biliyorum.

Başımı hayır anlamında salladım ve ona baktım.

"Gerçekte ne olduğunu biliyorum ama onun bir çocuk olduğunu da biliyorum."

"On altı yaş çocuk sayılmaz. Bizim ailemizde değil."

"Senin sorunun ne? O seni seviyor. Ben de seni ona karşı

savundum."

"Beni savunmana ihtiyacım yok. Sen bunun için değilsin. Ama endişelenme, benden güvende olacaksın. Tabii bunu yapacak cesareti varsa."

"Neyi yapmak?" Teyzemin günlüğü aklıma geliyor, işaretleme töreni.

Yürüyüp gider. "Seni istediğin gibi adaya geri götüreceğim Helena."

"Neyi gerçekleştirecek, Gregory?" Hareket etmeyi reddederek tekrar soruyorum.

Geri geldi, kolumu tuttu, yakınımına eğildi. "Belki de bilmek istemiyorsun, Söğüt Kız." Beni kanoya doğru sürüklüyor, yolda atılmış giysilerimizi toplayıp içine atıyor.

"Atla."

"Seni incitmek istememiştim."

"Beni incitmedin. Atla."

"Gregory-"

"Seni burada bırakmadan önce lanet tekneye bin!"

Ses tonuyla sığıyorum ve kanoya tırmanıyorum, o da kanoyu itiyor, sonra kendisi tırmanıyor ve tek kelime etmeden, gözleri içimde bir delik açarak bizi adaya geri götürmeye başlıyor.

SEBASTIAN

I Odaya girdiğinde Helena'nın yatağında uzanmış kitap okuyordum. İrkildi, durdu.

Saçları ıslak ve bikini giymiş.

Kıyafetleri. Nefes nefese kalmış. "Neredeydin?" diye sordum.

Gözleri okuduğum deftere takılıyor. "Ne yapıyorsun?" Öne çıkıp defteri elimden almaya çalışıyor.

Çekip ayağa kalkıyorum. "Hizmetçi çarşafı değiştirirken şilte ile bazanın arasına sıkışmış halde buldu. Bu ne zamandır sende?"

"Önemli değil. Seni ilgilendirmez." "Şey, aslında, evet, beni ilgilendirir."

Elini alnına götürüyor. "Şu anda bununla uğraşamam." Banyoya gider, kapıyı kapatır.

Kapıyı açtım. Lavabonun başında duruyordu, elindeki giysiler yerde bir yığın halindeydi. Yansımasına bakıyor ama bir şey gördüğünden emin değilim.

"Bana neler olduğunu anlatır mısın?"

Muslukları çeviriyor, yüzünü yıkıyor. "Duşta ihtiyacım var." "Neden?"

"Çünkü ağabeyin beni yüzmeme için bir adaya götürdü ve sudan dolayı tuzluyum. Tamam mı?"

"Hangi ada?"

"Bir koy. Ada değil."

Çenemin gerildiğini hissediyorum. "O ne yaptı?"

"Hiçbir şey."

"Bir şey yokmuş gibi

görünmüyor." "Rahat bırak onu."

Lavaboya gidip muslukları kapattım. "Sana dokundu mu?"

Bana bakıyor. "Hep aynı şey. Bana dokunmasına izin verdin, Sebastian. Hatırladın mı? Birden fazla kez."

"Ve bundan hoşlandığını hatırlıyorum," diyorum, kollarından tutup onu sarsarak. "Boşaldığını duyduğumu hatırlıyorum. Hatta o sesi aklımdan çıkaramıyorum."

"Biliyor musun? Hoşuma gitti, beni becermesi hoşuma gitti. Ben geldim. Belki de istediğini yapmasına izin vermeliydim.

."

"Ne istiyormuş?"

"Beni öpmek için. Sadece öpmek için. Hepsi bu."

Onu serbest bırakıyorum ve yatak odasına geri döndüğünde onu takip ediyorum.

"Öpüşmek farklıdır. Samimi," diyorum.

"Sikişmek nasıl daha az samimi oluyor? Yani, kafasının karışık olmasını anlıyorum. Beni oraya koyuyorsun ve sonra geri alıyorsun. Beni oraya asıyorsun, sonra geri alıyorsun. Ve ne istediğini anlayamıyorum. Mecburiyetten ne yapıyorsun?" Yatakta bir koltuğa çöküyor. "Ne istediğimi bile söyleyemiyorum."

Geride durup onu izliyorum. "Onu ben kontrol ediyorum. Sana sadece ben söylediğimde dokunabilir. Sana sadece benim söylediğim şekilde dokunabilir. Ben kontrol ediyorum."

"Ama duygularını kontrol edemezsin, Sebastian. İşler bu şekilde yürümüyor, senin için bile. Aptal oyununda bizi istediğin gibi düzenlemeye çalışabilirsin ama yine de ne hissettiğimizi kontrol edemezsin. Kimse edemez!"

"Duş al, üstünü değiştir ve odanda kal. Kardeşimle konuşmam gerek."

Bana baktı. "Ne yapacaksın?" "Bu benimle onun arasında kalacak."

"Çok fazla *sırrınız* var, *onunla aranızda* çok fazla şey var. Peki nasıl oluyor da hep ortada kalan ben oluyorum? Nasıl oluyor da her zaman çekiştirilen, kırılma noktasına kadar gerilen ben oluyorum?"

Cevap vermek için bir dakikamı ayırıyorum. Bu bozuk plağı biliyorum. "Olan bu. Söğüt Kız ne yaparsa."

Yürüyerek

ama durup geri dönüyorum. "Burada da," diyorum defteri kaldırarak. "Teyzenle birlikte. Ancak o zaman çok ağır sonuçları olur. Bunun kardeşimin ve benim başıma gelmesine izin vermeyeceğim."

"Her şeyi istiyorsun. Beni istiyorsun. Onu istiyorsun. Bu işe yaramayacak. Bunu görmüyor musun? Birileri zarar görecek. Belki de hepimiz."

Sikeyim.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Kardeşimi bulmam gerek."

Başını sallar, arkasını döner.

Kapıdan çıkıp merdivenlerden iniyorum. Evden çıkmadan önce kitabı masamın üzerine bırakıyorum ve

Kardeřim tam olarak onu bulacađımı dűřűndűđűm yerde.

"O şeyi çıkararak ne halt ettiğini sanıyordun? Onu içine alarak mı?" diye sordum.

Gregory ters dűnműř kanonun űstűnde oturmuř sigara içiyor. Yıllar űnce o gűn bıraktıđım yere geri koymuř. Onu son kez dıřarı çıkardıđımda.

Sigarasından son bir nefes çektikten sonra yere bırakıyor ve kuma gűműyor. Ayađa kalkıp bana bakıyor.

"Merak etme," diyor, bana dođru yűrűyor, sonra yanımdan geçiyor. "Sađ salim geri dűndű. Kanoyu *ben* devirmedim."

Kolunu tutup onu durdurdum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Lűtfen. Ben aptal deđilim. Ethan iyi bir yűzűcű deđildi ve sen de bunu biliyordun. Lucinda'yı cezalandırmak mı istedin? Onun yerine ne yaptın? Ethan'ın normal bir hayat yařama řansını yok ettin."

"Sanki onu umursuyorsun da."

"Başına geleni hak etmedi."

Hay sikeyim. Adam haklı. "Ben... Öyle değildi."

"Hayır mı? Nasıldı?"

Onu bırakıyorum, suya doğru bakıyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ethan'a yaptığım řey," diye başlıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, "bir hataydı. Bedelini űdediđim bir hata."

Bunun űzerine kıkırdadı. "űdedin mi? Tam olarak nasıl űdedin?"

Etrafımda bir daire çizerken gűzlerimle onu takip ediyorum.

"Çünkü benim durduğum yerden sadece bir kişi ödeme yaptı ve o da Ethan'dı," diyor. "Ve o bunu bilmiyor bile."

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Benim için nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Neredeyse kardeşini öldürecek olman yeterince kötü. Oh, pardon, kardeşini değil. Sanırım bu her şeyi düzeltiyor."

"Siktir git."

"Hayır, siktir git. İlk doğan Scafoni oğlu. Ne şaka ama, sen o bile değilsin. Ama yine de her şeyi alıyorsun. İstedğin her lanet şeyi, geri kalanımız öderken."

"Nasıl ödüyorsun, Gregory?"

Uzun süre bana bakıyor ve sanırım nasıl para ödediğini anlıyorum. Helena'nın ne gördüğünü görüyorum. Bana anlatmaya çalıştığı şeyi. O yalnızlığı.

Belki de onu ona çeken şey budur.

"Lanet olsun. Ne oluyor lan?" Kimseye sormuyorum. Kanoya oturup bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Her şeyi berbat ettim Greg. Hiçbir mazeretim yok. Mazeret uydurmuyorum. Berbat ettim. Ethan'a ne olduğunu, ne yapmak istediğimi ve ne yaptığımı düşündüğümde midem bulanıyor. Kendimden iğreniyorum."

"Evet, ama bu yeterince iyi değil, değil mi? Ethan'a bakınca değil."

Yere bakıyorum. Haklıydı. "Ve şimdi sıçıp batırıyorum. Onunla birlikte. Seninle."

"Anlamıyorum. Tanrı, karma ya da başka bir şey seninle ilgilenmeli. Sana bunu ödetmeli. Ama sen buradasın, dünyanın kralı. Her şeyi elde ediyorsun ve üstüne üstlük *seni* seviyor. Seni!"

Gözlerini kırpıştırıp başını salladığını görmek için tam zamanında bakıyorum.

"Her şeye rağmen seni seviyor. Gerçek bir iş parçası. Baştan aşağı mazoşist. Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz."

Ayağa kalkıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Bana geri döndü. "Sanki bilmiyorsun." "Helena."

"En azından ona Willow Girl de. En azından benim hatırım için senin için sadece oymuş gibi davran."

"O yaralandı. Lucinda'nın yaptığı-"

"Lucinda'nın yaptığının canı cehenneme. Siktir et. O lanet olası Willow Girl. Olması gereken bu. Ona aşık olmamamız gerekiyordu. Onu alır ve kırarsın. Kural bu. Sıra bana geldiğinde de öyle olacak."

"Greg." Ama kafamda tek duyduğum şu: "*Ona aşık olmamamız gerekiyor.*"

Helena yanılıyor. O yalnız değil.

O aşık.

Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyor.

"Hayır. Siktir git, Sebastian. Seni de sikeyim, onu da sikeyim, hepsini sikeyim. Sen izlerken ondan parçalar almama izin verdin. Ona dokunmama izin veriyorsun, ama dokunduğumda gözlerinin üzerinde olmasını istiyorsun. Bana baktığında onu cezalandırıyorsun. Boşaldığı zaman onu cezalandırıyorsun ve bu senin sakinle olmuyor. Ne var biliyor musun? O haklı. Bu hiç adil değil."

"Onu seninle paylaştım."

"Beni kontrol altında tutmak için. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Ben ona doğru adım atıyorum, o da bana. Geçen gecenin tekrarı.

"Çünkü onu sen istedin," diyorum.

"Ve belki de beni istiyordu? En azından biraz? Seni yakan şey bu mu?"

Ellerim yumruk oldu.

"Bunu duymaya dayanamıyorsun, değil mi? Bana daha fazla iyilik yapma, *kardeşim*. Sende kalsın. Şimdilik. Kural bu. Ama sıra bana geldiğinde, eğer izini onun tenine kazımadıysan -ve sakın bana bunun düşüncesinin aletini sertleştirmedini söyleme, çünkü benimkini sertleştirdiği kesin- diyelim ki ben de kurallara uyacağım. Onu alacağım. Ve onu kıracağım ve ikiniz de bunu yapanın siz olmasını dileyeceksiniz çünkü onunla işim bittiğinde geriye hiçbir şey kalmayacak. Hiçbir şey."

HELENA

GO gece aşığı indiğimde Regory gitmişti. Evi akşam yemeği için ayarlanmamıştı ve teknelerden biri kayıptı. Sebastian kendi işindeymiş gibi görünüyor.

İkinci şişe viskisini içti, orada oturup ateşi izledi, bardağını doldurdu.

Onun yanındaki koltuğa kaydım. Gregory'nin koltuğuna. "Nerede o?"

Gözlerini ateşten ayırmıyor, sadece omzunu silkiyor.

"Dövüştün mü?"

Ben sordum. "Evet."

"Benim üzerime mi?"

"Pek çok şey için." Bana dönüyor ve hayatımda gördüğüm en hüzünlü g ü l ü m s e m e y i yapıyor. "Ve haklıydı."

"Ne konuda haklısın?"

"Her şeyi. Ethan. Sen. Ben." Başını sallıyor. "Benden nefret ediyor olmalı. Ve ben onun nefretini hak ediyorum."

"Hayır, yok." Uzanıp eline dokunuyorum.

Sanki hissetmiyor bile.

"Sen de haklısın Helena. Tüm bu olanlar seni mahvettiği kadar bizi de mahvediyor."

"Sebastian-"

"Söğüt Kız. Onu almak. Bu çılgın antlaşma, sizin olduğu kadar bizim de yıkımımıza yol açıyor." Kendine biraz daha doldurmak için viski şişesini eline alıyor ve sıvıyı masaya sıçratıyor. "Bir kez durduğumuzu biliyorsun."

"Belki de bu kadarı yeter," diyorum şişeyi elinden almaya çalışarak. Zaten çok fazla içmişti.

Geri çekiyor. "Yeterli olduğunda söylerim."

"Sebastian-"

"İki nesil bunu yapamadı. İşte o zaman ölmeye başladık. İşte o zaman ilk doğan çocuk ölmeye başladı."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Eskiden dört kişiydik. Söğüt Kız dört yıl boyunca dört kardeşe hizmet ederdi. Ama bir kız almadıklarında, kendi soyumuzu lanetlemiş gibi olurduk."

"Buna inanamazsın."

Omuz silkiyor. "Aslında kaydedildi. En başından beri. Scafonı oğulları anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirmezlerse cezalandırılırlar. Devam etmesi için. Görevimizi asla unutmamak için."

"Sebastian, bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorsun."

"Timothy ve ben ikiziz, bu ilk kez oluyor. Belki de Willow Girls'ü aldığımızdan beri... belki de lanet sona ermiştir. Belki de biz ödedik."

"Lanet mi?" Kulağa ne kadar saçma geldiğini duymuyor mu? "Belki oğullarım hayatta kalır."

Homurdanıyorum, başımı sallıyorum. "Bu iğrenç geleneği sürdürmek için mi?" Ayağa kalktım, uzaklaştım. "Daha fazla hayatı yok etmek için mi?"

"Sen de bizi yok ediyorsun, bunu unutma." Bardağını masaya bırakıyor ve ayağa kalkıyor. "Benimle yürü."

Bana başka bir seçenek bırakmıyor ama elimi tutuyor, parmaklarını elimde gezdiriyor ve yürüyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" Cevap vermeyince geri çekilerek soruyorum, beni nereye götürdüğünü fark ettiğimde. "Sebastian?"

"Mozole."

Durdum.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

Kurtulmaya çalışıyorum. "Hayır. Oraya gitmek istemiyorum."

"Zaten oradaydın. Sana izin verilmediğini söylememe rağmen."

Cevap vermiyorum, vermemi beklemiyor. "Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor. "Orayı sevmiyorum Sebastian."

"Sana hiçbir şey olmayacak Helena."

Bana bakış şekli, içkiden midir nedir bilmiyorum ama yoğun ve biraz da korkutucu aslında.

"Yarın gidelim. Gün içinde."

Buna neredeyse kıkırdıyor. "Onlar hayalet, Helena. Sana dokunamazlar."

Yürümeye devam ediyoruz, çünkü onunla tartışmanın bir anlamı yok. Eğer orada olmamı istiyorsa, orada olacağım. Gerekirse beni tekmeleyerek ve bağırarak taşıyacak.

Açıklığa yaklaştığımızda kırmızı ışığın parıltısını görüyorum ve meleğin görünen gözünün ay ışığında parladığına yemin edebilirim.

Yine de ana odanın girişinden geçiyoruz, tıpkı yapacağımızı bildiğim gibi. Beni odanın yan tarafına

götürüyor.

telefonunu çıkarıp arka taraftaki giriş kapısına tutuyor.

Kilit yerde yatıyor. Acaba ben buradan kaçtıktan sonra mı düştü? Benim yaptığımı düşünüyorsa bir şey söylemiyor ama zinciri çekip çıkarıyor ve iki kapıyı da ardına kadar açıyor. Işığı içeriye tutuyor.

"Aşağıda ne var?"

"Helena Teyze'nin günlüğünde okudukların."

Elimi tuttu, yüzüklü olanı. "Bu sana ait değil."

Yine o tuhaf hissi, Cain Scafoni'nin kemiğinin parmağımı çevrelediği yerdeki yanmayı hissediyorum.

"Toprağa ait," diyor. "İşte." Elim çekiyorum. "Henüz değil."

Henüz değil. Ama sonra, bu iş bittiğinde. Bu miras artık öyle olmadığında, sonsuza dek bittiğinde. Ben bitirdiğimde.

Çünkü ben son Willow Girl olacağım. Bunu biliyorum.

Hayatıma mal olsa bile, sonuncu olacağımı biliyorum. İçimden bir ürperti geçiyor.

"Henüz değil," diye tekrarlıyorum sessizce.

Sebastian beni inceliyor ve başını sallıyor, onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Bu iş bittiğinde onu gömeceğimizi. Gerçekten bittiğinde.

"Sebastian," diye soruyorum, yeraltına ve o mürekkep siyahına giden merdivenlere doğru bir adım attığında onu durduruyorum.

Bana döndü.

"Bitmesini istiyor musun?" Ben soruyorum.

Alnı kırış kırış, bütün gece yleydi. Derin düşüncelere dalmış ve belki de yas tutuyormuş gibi.

Bir kez başını sallıyor, sonra dönüp telefonun el fenerini karanlık mağaranın ağzına tutuyor ve mağaranın içinde kayboluyor.

"Gel," diye sesleniyor.

Kalbim hızla çarparak, bunu daha önce nasıl yaptığımı, oraya nasıl indiğimi merak ederek belirsiz bir adım atıyorum. Oradan gelen enerjiden, çürüyen bir ağzın nemli kokusu gibi, dehşete kapılıyorum.

"Helena." Geri geliyor ve yüzünün bir köşesini ve uzattığı elini görebiliyorum. "Gel."

Elini tutuyorum ve ürperiyorum, ama bir adım ileri atıyorum, sonra bir adım daha ve kısa süre sonra bu terk edilmiş yere doğru yürüyoruz ve her adımda sıcaklık düşüyor, soğuk, nemli bir kış günü gibi hissedene kadar.

Basamakları saydım, on üç tane.

şanssızım.

Yerde bir şey koşuşturuyor ve ben çığlık atıyorum ve Sebastian beni tutmasaydı, dönüp o merdivenlerden geri koşardım ve o lanetli yerden çıkardım. Gecenin içine ve evin sığınağına.

"O bir sıçan. Sadece bir sıçan."

"Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Evet," diyor ve el fenerini odanın üzerinde gezdiriyor. Üst kattakinden daha büyük ve duvarlar boyunca daha fazla Scafoni atası görüyorum. Bir tanesine doğru yürüyoruz ve hala yazıyı okuyabildiğim birkaç tanesinden birinde, 1700'lere kadar uzandığını görüyorum.

"Bir kat eklememiz gerekecek," diyor ve şaka yapıp yapmadığından emin değilim.

"Bu ürkütücü. Gidebilir miyiz?" "Henüz değil."

Elimi bırakmıyor ve beni odanın içinde dolaştırırken bunun için minnettarım ve duvarlar boyunca bir noktada ışık sağlamak için meşalelerin yerleştirilmiş olması gereken yerleri görüyorum.

Ama dikkatimi çeken bu değil. En uçtaki büyük taş levha, sanki kurbanını bekliyormuş gibi sunağın önünde duran levha.

Oraya gidiyoruz ve Sebastian örümcek ağlarını silmem için beni serbest bırakıyor, ancak çok kalınlar ve her düz yüzeyin üstünde bir inç toz veya kir var.

"Burada da bir sığınak ışığı olmalı. Üst kattaki gibi."

Ben farelerin ya da diğer hayvanların sesini duymamaya çalışıp kollarımı kendime sımsıkı sararken o el feneriyle yeri arıyor.

"İşimiz bitti mi?" diye soruyorum. "Buraya gel," diyor.

Yanına gittim ve telefonu bana uzattı. "Tut şunu."

Çömeliyor ve neredeyse toza gömülmüş ağır bir sandığa benzeyen şeyi çekmek için uzanıyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Onu kurtarıırken kasları çalışıyor, sonra ona bakmak için geri çekiliyor.

"Teyzen, işaretleme töreni hakkında yazdıkları." Uzandı ve açtı. "Ortanca kardeşin onu damgaladığını fark etmemiştim."

"Markalı mı?"

Başını sallıyor. Ağır kapağı çekerek açtı. İçinde çeşitli nesneler var, hiçbirini seçemiyorum ya da isim veremiyorum. Sebastian tekrar çömeldi ve bir şeyler aramak için karıştırmaya başladı.

"Kabil'in cinayetinden o sorumlu tutulmuştu ama en azından günlüğüne göre cinayeti işleyenler kardeşleriydi. Bu da mantıklı. Onu boğacak kadar güçlü olduğunu düşünemiyorum."

Aradığı şeyi buluyor. Dört şey. Düzeltiyor, sunağa koyuyor.

"Nedir onlar?" Soruyorum ama sanırım biliyorum.

İlk demiri alıyor. Yaklaşık bir ayak uzunluğunda. Sapı birkaç santim aşınmış ahşapla dokunmuş metalden ve neredeyse dairesel bir şekle sahip düz bir şekilde biten üç ucu var ama tam değil. Üzerinde işaretler var, neredeyse dört bölmeli.

İlkini bırakıp ikincisini alıyor, onu da atıyor ve üçüncüye geldiğinde onu alıyor.

"Bu benim." Görmem için havaya kaldırdı.

"Nedir bu?"

"Ön kapıda gördüğünüz arma, kapının tabanı boyunca üç tane daha küçük arma olduğunu fark ettiniz mi?"

Başımı salladım. O kadar yakından bakmamıştım.

"Şunu görüyor musun?" diye hilal şeklinde bir işareti işaret ediyor. Bana hiçbir şey ifade etmiyor. "İkinci doğan. Bu benim. Şuradaki de benim." diyor, bir başkasını göstererek. "Bu Ethan'ın, bu da Gregory'nin. Senin çocuklarına bağlı olarak

bir sembolünüz var." Sonuncusunu eline aldı. "Bu Timothy'nin olmalıydı."

"Bana bunları neden gösteriyorsun? Ne için kullanılıyorlar?"

"Nesilden nesile aktarılırlar. Her kardeşin kendine ait. Gallo'nun ofisinde Gregory bana böyle demişti. Sorduğun şey hakkında."

"Anlamıyorum."

"Biliyorsun. Ama yine de açıklayacağım. Bak, bir çıkış yolu var. Teyzen aldı. Eğer kardeşlerden biri kızını elinde tutmak istiyorsa, kızın onun olarak işaretlenmeyi kabul etmesi gerekiyor."

Bu delilik. Karanlık çağlardan kalma şeyler.

İşaretleme törenine katlandım.

"Bu onun seçimi olmalı. Zorla yapılamaz. Bu, büyük amcamın Helena Teyzenizi sahiplenmek için tenine vurduğu damga olurdu. Gördün mü, Willows'un bizi yok etmesinin başka bir yolu. Ailemizi yok etmenin."

"Bizi kaçırdınız. Başka seçeneğimiz yok." "Sana bir seçenek sunacağım, Helena." "Ne diyorsun sen?"

"Onu istiyor musun?"

"Ne?"

"Onu istiyor musun? Kardeşimi mi?" "Buna geri mi döndük?"

"Çünkü sana sahip çıkacak. Bana o kadarını söyledi. Bu yüzden seni paylaşıyordum, işin o noktaya gelmeyeceğini umuyordum. Bu işi oluruna bırakacak kadar mutlu olmasını umuyordum. Seni rahat bırakmasını."

"Ne?"

"Zamanı geldiğinde seni benden alacak."

"Gitmeyeceğim."

"Bu senin seçimin olmayacak. O zaman değil. Artık olmayacak. Bu yüzden sana şimdi veriyorum."

"Beni zorlayamaz."

Düpedüz gülüyor. "Gerçekten mi? Etrafına bir bak. Neredesiniz? Sana istediğimiz her şeyi yaptırabiliriz."

Bir cevabım yok.

"Seni alacak ve kıracak. Buna yemin etti." "Bana zarar vermez."

"Onu tanımıyorsun."

"Senin hakkında öyle diyor." "Seni benim olarak işaretlemediğim sürece."

Onu duydum. Ve bunun ne hakkında olduğunu anlamış olsam bile, onun söylediğini duymak farklıydı. Yüksek sesle duymak.

"Beni damgalayacak mısın?" Sebastian başını sallar.

"Bununla mı?"

Başını sallamıyor ya da cevap vermiyor, ama gözlerinde bunu görüyorum.

Başımı sallayıp geri çekiliyorum ve merdivenleri koşarak çıkıyorum, ayağım takılıyor ve kendimi pis, nemli taşa takılıp düşerken yakalıyorum. Dışarı çıktıktan sonra eve doğru koşuyorum. Rüyamda Helena Teyzemin boynunda gördüğüm şeyi düşünüyorum. Damganın kenarıydı. Bu, hava ne kadar sıcak olursa olsun neden boğazlı kazak giydiğini açıklıyor.

Bu yüzden boynunu hep kapalı tutardı.

Utancını göstermek istememişti. Bir Scafoni canavarını sevdiğini.

Onu, izini tenine kazımasına izin verecek kadar seviyordu.

SEBASTIAN

W Küçükken, kardeşlerim ve ben tavuk oynamak için mozolenin eski kısmına giderdik. Birbirimizin ödünü koparırdık.

diğer. Özellikle Gregory bu konuda çok iyiydi. Ethan ondan büyük olmasına rağmen, Greg onu hala yakalayabiliyordu.

Lucinda bizi bir kez yakaladı. On ya da on bir yaşındaydım ve hala gün gibi hatırlıyorum. Keşke unutabilsem dediğim bir anıydı.

Anıt mezar bizim için yasaktı. Yasak olan birkaç şeyden biriydi. Yine de bunun yolumuza çıkmasına asla izin vermedik. Oynamak için en iyi yerlerden biriydi, özellikle de hava karardıktan sonra.

Bizi bulmasının tek nedeni, ışık için bulduğumuz meşalelerden birini yakacak kadar aptal olmamızdı. Oraya ilk kez doğru düzgün bakabilmiştik ve köşede çürümekte olan farenin kokusunu hatırlıyorum. Birkaç sopa bulmuştuk ve çeşitli yerlerini kurcalıyorduk.

Merdivenlerden inerken topuklarının çıkardığı sesi asla unutmayacağım - yavaş ve hesaplanmış adımlar, her birinde korkumuz artıyor.

Bu da onunla ilgili bir şeydi. Bizi korkutmayı severdi. Ethan ve Gregory yürümeye başladıklarından beri onlara bile bunu yapardı.

Elbette beni suçladı. Bu yeni bir şey değildi. Her zaman yaptığı gibi beni sopalayacağını düşünmüştüm. Canım çok yanmıştı ama o zamana kadar riskleri biliyordum ve cezamı çekme zamanı geldiğinde erkek gibi davrandım.

Beni korkutmasına izin veremezdim. Üstün olduğunu düşünmesine izin vermedim, vuruş üstüne vuruş yaptığında bile. Hiç ağlamadım. Hiç ses çıkarmadım. Ve muhtemelen bu benim için işleri daha da kötüleştirdi.

Ama o gece Lucinda yaratıcılığını konuşturdu.

Kardeşlerimi merdivenlerden yukarı çıkardı ama sıra benim kapıdan geçmeme geldiğinde durdu ve bana döndü. Kelimeler yerine sadece bir sırtışıla kapıyı yavaşça kapattı ve zinciri ördü, çekmekten zevk aldı, yüzümdeki korkunun tadını çıkardı.

"Bu gece ölülerle uyu, Sebastian. Bakalım onları rahatsız etmen hoşlarına gidecek mi?"

Onun sözlerini asla unutmayacağım. Hala hatırladıkça ürperiyorum ve Helena'nın ışıklar açık uyuduğunu anlıyorum. Ondan sonra uzun bir süre öyle yaptım çünkü yaktığımız meşale yaklaşık bir saat sürmüştü ve önümde hala uzun, karanlık bir gece vardı.

O kadar korkmuştum ki, bir noktada altıma işemiştim.

Artık korkmuyorum ya da umursamayacak kadar sarhoşum. Demirleri toplamak için zaman ayırıyorum. Düşündüğünüzden daha ağırlar. Karanlıkta yolumu bulup merdivenlerden yukarı çıkıyorum. On üç. Onları ezberledim. Ayrıca biliyorum ki

toprak kokusu kıyafetlerime sinecek ve saatlerce ya da günlerce burun deliklerimi dolduracak.

Eve geri dönüyorum, ütülerini verandadaki masanın üzerine bırakıyorum ve oturuyorum. Viskiye şişeden içerken gözlerimi onlardan ayırmıyorum.

Bu gecenin bitmesini istiyorum. Bugün hiç yaşanmamış olsun. Onu silmek istiyorum.

Sonunda ayağa kalktığımda dizimi masanın ayağına çarptım. Bir küfür mırıldanarak içeri girdim ve merdivenlerden Helena'nın odasına çıktım.

"Helena." Kendimi duyuyorum, sesimin nasıl çıktığını duyuyorum.

Ya beni duymuyor ya da duymamış gibi yapıyor ve ben ikincisine güveniyorum. Banyosundaki duşun sesini duyuyorum.

Anıt mezarın kokusunun gitmesini istiyor olmalı. Ben de istiyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp yere bırakıyorum. Kapıyı çalmadan banyoya girdim.

Beni gördüğüne şaşırdı, sanırım beni de şaşırttı çünkü şimdiye kadar nasıl çalıştığımı öğrenmişti.

Duşun kapısını itip açıyorum ve içeri giriyorum, elindeki lif kabağını alıp bir kenara atıyorum.

"Neden kaçtın?"

"Orayı sevmiyorum."

"Evet, benim de favorim değil." Ona bakıyorum, çıplak, su üzerinde kayarken teni parlıyor. Göğüslerini avuçluyorum, tartıyorum. Ona doyamıyorum.

"Bunu bana yapmak mı istiyorsun?" diye soruyor.

Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum ve itiraf etmeliyim ki ayık olma halini bile çoktan aşmış durumdayım. Tepkilerim

Yavaş, en hafif tabiriyle.

Sırtını duvara yaslıyorum ve elimi aşağı kaydırarak amını avuçluyorum.

"Sana damgamı vurmak istiyor muyum?"

Zor biriyim. Kardeşim haklıydı. Onu damgalama düşüncesi sikimi sertleştiriyor.

Arkasına uzanarak suyu kapatıyorum ve amını ovarken ona bakıyorum. Başımı aşağı eğip bir meme ucunu ağzıma alıyorum.

"Öyle mi?" diye tekrar soruyor, ben hemen cevap vermeyince.

"Sana doyamıyorum Helena," diyorum onu öperek. "Her şeyini istiyorum. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi seni istediğim kadar kötü istemedim ve sadece... yeterince yaklaşamıyorum."

Yutkunuyor, ellerini kollarımın üzerinden omuzlarıma doğru kaydırıyor.

"Beni bu şekilde incitmek mi istiyorsun?"

"Seni incitmek beni azdırıyor. Ama aynı zamanda seni de boşaltıyor." Klitorisini çimdikliyorum, irkiliyor ama dudaklarını yalıyor, sırtını dikleştiriyor. "Doğru."

Yatak odasına götürmek için onu kollarıma aldım. Onu yatağa yatırdım, üstüne çıktım.

"Söğütlerin bir hastalığı olduğunu söylediniz, bence biz Scafoniler de aynı şekilde hastayız."

Amına girerken onu izliyorum. Yüzünü böyle seyretmek hoşuma gidiyor, çok gerildiğinde beni kabul ettiğini görmek.

Onu öperim.

"Hastalığın ne?" diye soruyor.

"Seni istiyorum. Seni düşünmeden duramıyorum." Saçlarını tutup başını geriye çekiyorum. "Derimin altındasın ve senin için ailemi yok ediyorum."

Beni izliyor, gözleri kocaman, nefesini tutuyormuş gibi benimkilere kilitlenmiş.

"Acı çekenin sadece Willow'lar olacağı kimin aklına gelirdi?" Başımı sallıyorum, tüm bunların saçmalığını düşünüyorum. Acaba Söğüt Kız ile Scafoni efendisi arasında her zaman böyle miydi? "Ben insanım. Ve seni istiyorum. Senin de beni istemeni istiyorum. Sikeyim. Belki de seni hastalıklı, çarpık bir şekilde seviyorum."

Sevgiler.

Saçlarından tutup başını geriye itiyorum. Bir sonraki bölümü kaçırmamasını istemiyorum.

"Cehennem gibi kaçmalısın Helena, çünkü seni düşündüğümde, sırtın açık, markamı almaya hazır, aletimi sertleştiriyor."

Bana doğru itiyor, belli ki söylediklerim karşısında şok olmuş. Bileklerini kavriyorum, ikisini de bir elimle tutuyorum ve sertçe itiyorum.

"Sana söyledim, bu iğrenç.

Sapkın." "Sebastian, sen sarhoşsun."

Başımı sallıyorum, dışarı kaymadan önce bir kez daha itiyorum, yataktan kalkıyorum, geriye doğru tökezliyorum.

Artık sevişmek istemiyorum. Bu ondan daha fazlası. Bu gece. Bu gün. Bütün bunlar.

"Kardeşim haklı. Karma ya da Tanrı ya da başka bir şey bana cezamı vermeli. Tanrı biliyor ki yaptığım şeyler yüzünden bunu hak ediyorum."

Doğruluyor, yastığının altından geceliğini çıkarıp başına geçiriyor.

Yerdeki giysi yığınınına bakıyorum. "Bu koku asla çıkmayacak. Onları yakmamız gerekecek," diyorum, odalarımızı birbirine bağlayan kapıya doğru yürürken. Elimi kapı koluna götürüp iterek açmayı iki kez deniyorum.

"Sebastian." Helena yanımda.

"Kendi yatağına dön Helena."

"Hayır."

Alkolden mi yoksa günün etkisinden mi bilmiyorum ama ayakta zor duruyorum ve yatağa yığılıyorum.

"Yatağına git. Sana söylüyorum. Beni rahat bırak," diyorum.

Yanıma tırmanıyor, kollarını bana doluyor. "Hayır."

Yüzümü ona dönmek için yan dönmeyi başardım. "Çok yorgunum, biliyor musun?"

"Biliyorum."

Sadece parmak uçlarımla yüzüne dokunuyorum. "Sana zarar vereceğim. Odana geri dönmelisin. Benden uzaklara."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz ve o uzanıp yanağıma dokunuyor.

"Bana zarar vermeyeceksin," diyor göğsüme gömülerek. "Ve sensiz uyuyamam."

UYANDIĞIMDA BAŞIM ZONKLUYORDU. HELENA GITMİŞ VE Komodinin üzerindeki saat bana öğleden sonra olduğunu söylüyor.

Oturmam bir dakika sürüyor.

Banyoya giriyorum, iki ibuprofen yutuyorum, sonra iki tane daha içmeye karar veriyorum. Duşu açıyorum ve akıntının altına giriyorum. Dün gece ne olduğunu, ne söylediğimi hatırlıyorum ve hiçbir şeyi unutmamamın bir lütuf mu yoksa lanet mi olduğunu bilmiyorum. Bir tanesini bile.

İşim bittiğinde bir kot pantolon giyip çıplak göğüslü ve yalınayak aşağı iniyorum. Helena beni görmeden ben onu görüyorum. Ateş yakmış ve elinde dağlama demirlerinden birini tutuyor.

Sikeyim.

Onları dışarıda bırakmıştım. Neden onları o mezardan çıkardım ki? Onları gömmeliydim.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

İrkiliyor, dönüyor. Gözleri beni tarıyor, omuzlarımın ve karnımın üzerinde geziniyor, sonra benimkilere dönüyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor kendini beğenmiş küçük bir sırıtışla. "Soruya soruyla cevap vermek kabalıktır," diyorum.

Mırıldanıyorum ve kahvaltıyı çoktan hazırladıkları için bir fincan kahve almak üzere mutfığa gidiyorum. Büyük bir yudum içiyorum ve yemeği beklemek için verandaya dönmeden önce pastırma ve yumurta hazırlıyorum. Masadaki yerime oturuyorum.

"Bunu neden aldın?"

"Buradaydı. Bu senin, değil mi?" diye soruyor, ateşten çekip hilali işaret ederek. O kadar sıcak ki turuncu renkte parlıyor.

"Lanet olsun Helena," diyorum ve ayağa kalkıp sigarayı ondan alıyorum. Havuza doğru yürüyorum ve markayı suya sokup tıslamasını ve duman çıkarmasını dinliyorum.

Helena arkamdan geldi. "Bana yapmak istediğin bu mu?"

Ona bakıyorum.

"Her şey bitecek mi? Söğüt Kız mirasını bitirecek mi?"

"Hayır. Sizi kurtarsa bile bu gelenek devam edecek."

Arkasını dönüp başını sallıyor. "Ama yine de bunu tenime yakmayı düşünmek sikini sertleştiriyor."

Hala dumanı tüten demiri havuzun kenarına bırakıyorum. "Dün gece berbat haldeydim. Aptalca şeyler söyledim."

"Hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bilmiyorum. Sanırım gerçek buydu, Sebastian."

"Başım ağrıyor Helena. Beni rahat bırak." Biri boğazını temizliyor ve tabağını yere bırakıyor.

Helena kardeşimin boş sandalyesine oturdu. Onu gerçekten özleyeceğimi düşünmemiştim.

Benimkine oturdum ve çatalımı aldım. "Neden bu kadar çok içtin?"

"Çünkü dün her yönüyle boktan bir gündü." "Kardeşin yüzünden mi?"

"Bu onun hatası değil. Benim suçum. Bütün bu durum."

"Beni neden oraya götürdün? Neden bana gösterdin o demirler?"

"Bilmiyorum amına koyayım. Bunu sana yapmazdım Helena.

Sen istesen bile."

"Beni kardeşine vermek anlamına gelse bile mi?" Çenem gerildi.

"Eğer evet dersem-

" "Hayır."

"Ama eğer ben-"

"Hayır dedim amına koyayım. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Mesele bu değil mi? Nihayetinde bu noktaya gelmiyor mu?"

Gözlerimi, yüzümü ovuyorum.

"Peki. Bana bir soru daha sor ve seni yalnız bırakayım" diyor.

Başımı salladım.

"Beni neden test ettin? Telefon görüşmesiyle mi?"

Derin bir iç çektim. "Seni çok fazla test etmiyordum Helena. Kardeşimle aranızdaki şeyleri görebiliyordum ve bundan hoşlanmadım. Hepsi bu."

"Bildiğini bana söylemediği için ona kızacağımı biliyordun."

Başımı salladım.

"Peki ya o? Onun da sana kızmasını mı istiyorsun?"

Sorusuna cevap vermek yerine "Sanırım seni seviyor," diyorum.

Şaşırdı, bunu görebiliyorum.

"Bu mümkün değil" diyor.

"Neden olmasın? Olmasaydı daha şaşırtıcı olmaz mıydı? Yani, bana sürekli yalnız olduğunu söyleyen sensin."

"Yalnız değil. Yalnız."

"Fark etmez. Bu şey, tüm bu durum, onun bu hali, her zaman bizimle olması, benim seni onunla paylaşmam, sana aşık olmaması ya da en azından aşık olduğunu düşünmemesi için bir robot olması gerekir."

"Hayır. Yanılıyorsun. O beni sevmiyor. Bu bir sidik yarıışı. Beni istiyor çünkü sen bana sahipsin. Beni istiyor çünkü

kendi Willow Girl'ü."

"Sana sahip miyim?" Soruyorum, zihnim aniden gün gibi berraklaşıyor. Beni inceliyor, cevap vermiyor.

"Çünkü seni istiyorum Helena. Dün gece söylediklerimi. Onu da hatırlıyorum. Ve hala benden deli gibi kaçman gerektiğini düşünüyorum. Herhangi birimizden. Çünkü bu iş bittiğinde," diye başlıyorum, düşünürken başımı sallıyorum, bakışlarımı onunkilere çevirmeden önce tabağımı itiyorum. "Bu iş bittiğinde seni hâlâ istiyor olacağım. Seni seveceğim. Ve seni cehennem gibi kaçman konusunda uyarıyorum çünkü haklısın. Bu senin için iyi bitmeyecek. Benim için de. Hiçbirimiz için."

Küçük elini benimkinin üzerine koymak için uzanıyor.

"Bana sahıpsin, Sebastian. Ve dün geceki gibi, beni hiçbir yere gönderemezsin. Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum."

Gözleri doluyor ve ben onu izliyorum.

"Olacak olan budur. Kimsenin hesaba katmadığı şey budur. Sanırım Helena halam amcanı seviyordu. Bence Libby halam da babanı sevmiş olabilir. Her ne kadar berbat olsa da, tüm bunların en üzücü yanı da bu."

SEBASTIAN

T Önümüzdeki hafta, o adada geçirdiğim en huzurlu hafta olacak. Çocukken bile, her zaman acı tatlı olmuştur. Çok fazla trajedi, çok fazla Çok fazla keder, nefret ve ölüm. Ama bu hafta farklı hissediyorum.

Sonbahar geliyor ve son haftaların sıcağından sonra serin hava iyi hissettiriyor. Değişiklik iyi gelecek. Helena ve benim değişikliğe ihtiyacımız var.

Ama kardeşimin kaybını düşündüğümde daha şiddetli hissediyorum. Sanırım o da hissediyor ama ikimiz de bu konuda konuşmuyoruz. Gregory aramadı ve bıraktığım tüm mesajlar cevapsız kaldı.

Ben de Ethan'ı düşünüyorum. Yıllarca olanları aklımın bir köşesinde tuttum, onun varlığı yaptıklarımın sürekli bir hatırlatıcısı oldu ve bu bir bakıma yeterli bir cezaydı. Ama artık kendi cezamı düşünmüyorum. Ethan'a borçluyum. Ona Lucinda'nın parmağı altında geçirdiği hayattan daha iyi bir hayat borçluyum.

"Kız kardeşimi tekrar deneyebilir miyim?" Kahvemin sonunu yutarken Helena soruyor.

Başımı salladım, telefonumu uzattım.

Geçen haftadan beri Amy'yi aramaya çalışıyor ama Gregory'ye yaptığım aramalar gibi onlar da doğrudan telesekretere düşüyor. Eve gelen bir telefon Amy'nin tehdit ettiği şeyi yaptığını doğruladı. Gitmiş. Kimse nerede olduğunu bilmiyor ve telefonu çevrimdışı.

Birkaç dakika sonra Helena hayal kırıklığına uğramış bir şekilde telefonu kapatır. Bu sefer mesaj bırakmadı. Telefonu masaya geri koyar.

"Muhtemelen ailenin onu takip etmesini istemiyordur. Eminim iyidir." Yine de bunu bilmiyorum. "Bir süreliğine buradan çıkalım. Bir yolculuğa çıkalım. Değişiklik iyi gelir. İnsanların arasında olmak."

"Vay canına. Son kısmı söyleyeceğini hiç düşünmemiştim," diyor.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan telefonum aramızdaki masanın üzerinde titriyor. İkimiz de ekrana bakıyoruz.

Ben Joseph Gallo.

Açıyorum. "Joseph."

"Haberlerim var," diyor selam vermeden. Ofisinde geçirdiği o gecedan beri bana olan sadakatini kanıtlamak için çok çalışıyor ve sanırım onu çok sert yargıladım.

"Lucinda?"

"Evet. Kendisinden bir telefon aldım. Görüşe göre paraya ihtiyacı varmış."

Gülümsüyorum. "Onu dışarı çıkarmanın yolunun bu olduğunu düşündüm."

I DONMUŞ onun ve Ethan'ın hesaplar ne zaman ortadan kayboldular. Ancak o zaman çalmaya başladığını fark ettim.

ondan. Onun hesabından para çekip kendi hesabına yatırmak. Kendi oğlundan çalmak.

"Lucinda'nın Lucinda olacağına her zaman güvenebilirsiniz. Nerede o?"

"Philadelphia'nın dış mahalleleri." "Orada ne işi var?"

Ama soruyu sorarken hatırlıyorum.

Ailesinin orada yıllar önce, annem henüz hayattayken istimlak edilmiş bir mülkü vardı. Bu konudaki konuşmalar ve babamın Lucinda'ya bu işin peşini bırakmasını, o harap eve para yatırmayacağını söylediğine dair bazı belirsiz anılarım var.

"Banka hesaplarına bakılırsa, Ayer'in evini yıllardır yeniden inşa ediyormuş, Sebastian."

Ayer onun kızlık soyadı.

"Bunu nasıl olur da bilemeyiz? Bu büyüklükte bir evi yeniden inşa etmek ciddi bir sermaye gerektirir."

"Bunu yaparken akıllıca davranmış, paranın Ethan'ın hesabından çıktığını fark etmeyeceğiniz kadar küçük artışlar yapmış, özellikle de kendi oğlundan çalmasını beklemeniz için bir neden yoksa."

"Bunu yakalamalıyım," diyorum. Ayrıntılara daha fazla dikkat etmeliydim.

"Olan oldu. İyi haber şu ki, güzel bir eviniz olsa bile yaşamak için paraya ihtiyacınız var ve o bu paranın dışında. Ona mümkün olan en kısa sürede para transfer edeceğimi söyledim, böylece oturup bekleyecek. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ethan onunla mı?"

"Evet."

"Tamam. Güzel. Hiçbir şey yapmamamı istiyorum. Şimdi oraya gidiyorum. On iki saat içinde orada olurum."

"Pekala."

"Gregory'den haber var mı?" "Henüz bir şey yok."

"Peki ya Amelia Willow?" Helena'nın gözlerini üzerimde bulmak için başımı kaldırıyorum.

"Hayır. Aramaya devam edeceğiz. Ortaya çıkacaktır."

"Teşekkür ederim, Joseph. İyi bir arkadaş oldun."

"İyi şanslar."

"Hiçbir zaman şansa güvenmedim." Ayağa kalktım ve telefonu cebime soktum. "Bir çanta hazırla. Philadelphia'ya gidiyoruz."

"Philadelphia mı?"

Onu içeri götürüyorum. "Benim de aklımdaki hedef bu değildi."

ÖZEL JET İLE PHILADELPHIA'YA SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE VARİYORUZ.

Akşam. Şehrin yaklaşık kırk dakika dışındaki eve gittiğimizde saat neredeyse yedi buçuk oluyor. Ev büyük, eski, taş bir malikane, on beş yatak odası ve dönümlerce arazisi olan bir konak. Daha önce sadece fotoğraflarda görmüştüm ve şu anda gördüğüm şey o fotoğraflardan çok farklı.

Kapıların açık olduğunu, evin ışıklandırıldığını ve her koleksiyoncuyu kışkandıracak arabaların yol boyunca sıralandığını görünce şaşırıyorum. "Sanırım parti verdiği için şanslıyız. "Sanırım parti verdiği için şanslıyız. kapıdan geçmemize izin verirdi diye düşünüyorum."

"Ev çok büyük," diyor Helena. Arabamızı park edip motoru durdurduğumda yanımda oturuyor. Bana dönüyor. "Planın nedir?"

"Bir partiye giriyoruz," diyorum, kapımı açıyorum ve ona yardım etmek için yanına gidiyorum.

Serin bir sonbahar gecesi ve Helena ceketini kendine sarıyor. Ben kot pantolon ve tişört giymiştim. O gün erken saatlerde giydiğim şey buydu.

Helena'nın elini tutuyorum ve iki büyük ahşap kapıya açılan geniş merdivenleriyle evin büyük girişine doğru yürüyoruz. Bir adam kapıları açmak için hazır bekliyor, sadece bir anlığına kıyafetlerimize bakıyor.

Süslü bir parti. Tam da Lucinda'dan beklediğim gibi. Lucinda'yı fark etmek kolaydır. O beni görmeden ben onu görüyorum.

Büyük merdivenin alt basamağında durmuş bir grup kadın ve erkekle konuşuyor. Gülümsüyor ve kollarını kullanma biçimine bakılırsa, sanırım evi gösteriyor.

Kocaman gülümsüyorum, Helena'nın elini sıkıyorum ve ona doğru ilerliyorum.

Kalabalık dağılıyor. Onları sadece etrafımda görebiliyorum çünkü gözlerim Lucinda'ya kilitlenmiş durumda, tepeden tırnağa siyah giyinmiş, vücudu çok zayıf, incelikten ziyade cılız, ona neredeyse cadısal bir nitelik katıyor. Koyu renk saçlarının yardımcı olduğunu sanmıyorum. Doğal rengi daha önceden hatırladığım faremsi bir kahverengi.

O bizi fark edene kadar neredeyse onlara varmıştık. Aslında bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Ama varlığımızı fark ettiği anda yüz ifadesi önce şaşkınlığa, sonra da dehşete yakın bir ifadeye dönüşüyor.

"Lucinda," diyorum, ondan birkaç adım ötede durarak. "Parti vereceğini bilseydim, ona göre giyinirdik."

Kendini toparlaması tam bir dakika sürüyor. Etrafındaki çiftlerin birbirlerine sorgulayıcı gözlerle bakmasına yetecek kadar uzun bir süre.

"Affedersiniz," diyor Lucinda, aralarından geçip bize doğru gelirken. "Üvey oğlum burada. Küçük kız arkadaşıyla birlikte."

Benden birkaç santim uzakta durdu, gözleri sabit bir şekilde ama sonra Helena'ya dönüyor ve selamlamak için yanağını Helena'nınkine değdiriyor.

Dudaklarının kıpırdadığını görüyorum ve Helena'nın gerildiğini hissediyorum ama ne dediğini duymuyorum.

"Sebastian!" Bu Ethan. Köşeden smokiniyle şık bir şekilde, gülümseyerek ve bir elinde martini tutarak geliyor.

Onu tanımasaydınız, konuşmasını duymasaydınız ya da etkileşimini görmeseydiniz, onun da bizim gibi olduğunu düşünürdünüz. Normaldi.

"Ethan," diyorum, her zamanki kızgınlığımdan farklı bir şey hissederek.

Acaba bu sıkıntının ne kadarı bunca yıldır Lucinda'nın etkisiydi? Nereye giderse gitsin hep yanındaydı. Bunun da anne sevgisinden kaynaklandığını sanmıyorum. Ama belki de yargılayıcı davranıyorumdur.

"Seni gördüğüme sevindim kardeşim," diyorum.

Bana sarılmak için elini uzatıyor ama Helena'yı yanımda görünce yüz hatlarında panik gibi bir şey belirerek duruyor.

Bakışlarını onunkilerden benimkilere kaydırıyor.

"Sorun yok Ethan." Ona baktım. "Biliyorum."

"Kızgın değil
misin?" "Sana
değil."

Lucinda'ya dönüyorum. "Konuşmamız gerek. Şimdi."

HELENA

T Ev muhteşem. Adadakini neredeyse taşralı gibi gösteriyor.

Ama burada Lucinda'nın evinde olmaksansa adaya geri dönmeyi tercih ederim. Ethan'ı gördüğümde bile, yaptıklarından sorumlu olmadığını bilsem de, yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tutuyorum.

Lucinda, Sebastian ve ben birinci ve ikinci katları kapsayan kütüphanede bir araya geldik. Biz üst kattayız.

Burada o kadar çok insan var ki, kimsenin ev sahibesinin eksikliğini fark ettiğini sanmıyorum.

Muhteşem bir kütüphane ama kullanılmadığı, sevilmediği belli. Ölçeği ve yeniliği Willow'daki evimizin tozlu görünmesine neden olabilir ama ben yine de onu buna tercih ederim.

Koltuklar yepyeni görünüyor, rahat olamayacak kadar yeni ama değil. Deri, eski moda ve erkeksi. Tüm bunların göstermelik olduğu hissine kapılıyorum.

"Bakıyorum da Söğüt Kız'ını bulmuşsun. İyileşmişsin, değil mi?" Lucinda bana soruyor.

Sebastian mekanın etrafında bir daire çizdikten sonra hiç vakit kaybetmiyor. Tanıdığım bir gülümseme takınıyor, bu gülümseme tüylerimi diken diken ediyor.

Lucinda'yı kollarından tutuyor. Onu sarsar. "Ölmemiş olmanın tek sebebinin Ethan olduğunu bil." "Beni tehdit etmeye nasıl cüret edersin? Hem de kendi evimde."

"Senin evin mi? Sanırım Ethan tadilat masraflarını karşıladı." Onu bırakıp sandalyelerden birine oturuyor. "En azından yüksek kaliteli malzemeler kullandığını gördüğüme sevindim. Ben devralacağım."

"Cehennem gibi olacaksın."

"Kendi oğlundan çaldın."

Sol gözünün seğirdiği o şeyi yapıyor, ama oturuyor ve garip bir şekilde yan masadaki kutudan aldığı sigarayı yakıyor. Onu hiç sigara içerken görmedim ya da kokusunu almadım. İçtiğini bilmiyordum.

"Evin içinde sigara içmemelisiniz. Boya için iyi değil" diyor Sebastian.

"Ne istiyorsun?" Lucinda sorar. "Beni cezalandırmak için mi buradasın? Ona yaptığım şey için mi yoksa sana yaptığım şey için mi?"

"Hayır, cezalar bitti. Sen bittin." "Ne istiyorsun o zaman?"

"Ortadan kaybolmanı istiyorum. Gitmeni, Ethan'ın hayatından çıkmanı, sonsuza dek çıkmanı istiyorum."

Homurdanıyor. "Yani onu saf dışı bıraktığında elinde hiçbir şey kalmayacak mı? Yaptığın şeyden sonra senin için nasıl bir tehdit olabilir anlamıyorum. Onun icabına baktın, değil mi?"

Sebastian'ın gözleri kısılıyor ama cevap vermesi biraz zaman alsa da kabul ediyor.

"Onu ifşa etmiyorum. Bu sadece sana daha önce teklif ettiğim anlaşmanın bir varyasyonu. Ama bu sefer kabul edeceksin ve tam olarak dediklerimi yapacaksın."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa seni öldürürüm, Ethan ya da değil."

Lucinda önce bana, sonra da duyduklarına inanamıyormuş gibi Sebastian'a bakıyor. Sigarayı ağzına götürüp nefesini çekerken elinin nasıl titrediğini görüyorum.

"Ethan ailesinin kim olduğunu asla öğrenemeyecek. Açıkçası babasının kim olduğu umurumda değil. Ona *iyi* bakılacağından emin olacağım. Bir Scafoni oğlu olarak hak ettiği yeri alacağından emin olacağım."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor, yan gözle bana bakarak.

"Bunun Söğüt Kız'la hiçbir ilgisi yok. Bu konu hâlâ gündemde değil ve açıkçası sizi de ilgilendirmiyor."

"Ne alacağım?"

"Para. İstedğin tek şey. Aylık harçlığın olacak. Cömert bir miktar. Ama kardeşimle bir daha asla temas kurmayacaksın."

Kül tablasına kül atıyor, sonra da yarım kalan sigarasını tamamen söndürüyor.

"Başka seçeneğin yok Lucinda. Ne adada ne de Scafoni'lerin evinde istenmiyorsun. Sana bu teklifi tam olarak bir kez yapıyorum. Şimdi ve burada karar ver. Kabul edersen, Ethan'la vedalaşırsın, ona ne söylemek istiyorsan söylersin ve yarın gitmiş olursun. Kabul etmezsen, yine gidersin."

Tehdidi beni ürpertiyor. Acaba bunu yapabilir mi? Ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyorum.

"Ethan benimle ilgilenecek."

"Hesapları artık benim tarafımdan yönetiliyor. Bildiğiniz gibi formda değil ve siz de bundan faydalanıyorsunuz."

"O benim oğlum, Sebastian."

"Gregory de öyle. Onun için ağladığını duymuyorum."

Sebastian'ı inceliyor, sulu gözleri onu tanıdığımdan beri ilk kez korkmuş gibi bakıyor.

Sebastian ayağa kalkıyor.

"Helena," diyor elini bana uzatarak.

Onu alıyorum, ayağa kalkıyorum ama birkaç adım sonra duruyorum.

"Bunu neden yaptın?" Sormadan edemiyorum. "Neden beni kaçırdın ve o odada öylece bıraktın? Bana zarar vererek ne elde ediyorsun?"

Lucinda bakışlarını benimkilere yöneltiyor.

"Söğüt Kızları'nın arkalarında bıraktıkları yıkımı gördüm. Sence bunu ikinci kez yaşamak hoşuma mı gidiyor?" Yavaşça ayağa kalkıyor, gözlerini benden ayırmıyor. "Sizden nefret ediyorum, hepinizden," diye duraklıyor. "Nefret ediyorum. Sizden."

"Hadi," diyor Sebastian beni kapıya doğru sürükleyerek. "Hadi gidelim. Ondan değerli bir şey alamayacaksın."

Kütüphaneden çıkarken ürperiyorum. Sanki soğuk, ölü bir deri döküyormuşum gibi.

"İyi misin?" diye soruyor.

"O kadar nefret dolu ki. Hiç böyle birini tanımamıştım." Tırabzana yaslandım, nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim. Alt katta bir piyanist klasik müzik çalıyor.

Müzik ve konuklar birbirleriyle kaynaşıyor, şampanya içiyor ve kanepeler yiyorlar.

"Lucinda'yı unut," diyor.

"Biraz az giyinmişsin, değil mi?"

Döndüğümde Gregory'nin duvarın dibinde durduğunu görünce sığıyorum. Ne kadar zamandır orada olduğunu merak ediyorum. Acaba kütüphanenin kapısını mı dinliyordu?

Kadehini selamlar gibi kaldırıyor, sonra içiyor.

Sebastian ona doğru bir adım atıyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Sevgili annemi ziyarete geldim," diye cevap veriyor Sebastian ama gözlerini benden ayırmıyor.

"Başından beri burada olduğunu biliyor muydun?"

Sebastian'a döner. "Hayır. Yeni öğrendim." Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum. "Willow kızımız nasıl? Umarım ona iyi bakıyorsundur."

Gregory bana doğru adım atmadan önce bakışlarını yavaşça, kasıtlı olarak üzerimde gezdirdiğinde Sebastian'ın öfkesini neredeyse duyabiliyorum.

"Demirleri buldun mu?" diye soruyor, nefesi beni ürperten bir fısıltı ve acaba yaptığı şey bu mu? Bir işaret mi arıyor?

"Gitmek istiyorum," diyorum Sebastian'a. "Burada olmak istemiyorum."

"Kalıyoruz Helena," diye cevap veriyor Sebastian, gözleri Gregory'nin üzerinde. "Evi haşarattan temizleyene kadar burada kalacağız."

"Ah," diyor Gregory. "Bu sadece geri zekalı kardeşlerin kalmasına izin verildiği anlamına mı geliyor?"

Bir an sonra Sebastian ve Gregory burun buruna geliyorlar ve ben Sebastian'ın kolundan tutup onu çekmeye çalışıyorum.

"Kesin şunu. Kavga etmeyi bırakın!"

"Bu seninle ilgili değil, Willow Girl. Sen kendi işine bak," diyor Gregory.

Sebastian, Gregory'nin gömleğinin yakasından tutup trabzana doğru sürükler ve onu trabzanın üzerinden geriye doğru iter. Sırtı acı verici bir açıyla bükülmüş olmalı.

Gregory sanki daha fazlasını yapması için ona meydan okurcasına sırtlıyor.

Onu incitmek için. Onu devirmek için.

"Dur, Sebastian. Ona zarar vereceksin. Onu gerçekten inciteceksin!"

Uzun bir dakika sürüyor ama Sebastian'ın alt kattaki insanları nasıl süzdüğünü, kardeşine ve onu nasıl tuttuğuna nasıl baktığını izliyorum.

Birkaç dakika sonra onu çekip bırakıyor ve geriye doğru adım atıyor.

"Sen iyi misin?" Gregory'ye sordum.

Ceketinin kollarını düzeltir, gözleri arkasını dönen Sebastian'dadır.

"Sanki senin umurunda, Helena," diyor Gregory. Bakışlarını bana çeviriyor, bir şekilde dökmemeyi başardığı içkisini bitiriyor. "Sanki sakindeymiş gibi."

Merdivenlerden inip ön kapıdan çıkarken, boş bardağını yoldan geçen bir garsonun tepsisine bırakırken onu izlerken kendimi yine nefes verirken buluyorum.

"Tanrım," diyor Sebastian.

"Lütfen, gidelim. Gidelim buradan."

"Yapamam Helena. Lucinda'nın kendisine söyleneni yaptığından emin olmalıyım." Uzak odalardan birinden çıkan üniformalı bir kadını çağırır. "Adın ne senin?" diye sorar.

"Marion, efendim."

"Marion. Bir odaya ihtiyacımız var. Helena'nın uzanması gerekiyor." Bana endişeyle baktı.

"Elbette. Bu taraftan bayan."

Sebastian'a "Uzanmama gerek yok," diyorum.

"Onunla git." Bakışları merdivenlerden aşağıya doğru.

"Bazı şeyleri halletmem gerekiyor. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

"Peşinden gitme Sebastian."

Bana dönüyor, kocaman elleriyle yüzümü kavırıyor.

"Güvende olacaksın. Artık kimse sana zarar veremeyecek. Git biraz dinlen."

Başka seçeneğim yok ama saat farkı, uçuş, Lucinda ve en çok da Gregory yüzünden çok yorgunum ve Marion'u yatak odalarından birine kadar takip ediyorum.

HELENA

S Uyandığımda Ebastian dönmemiştir. Ortalık sessiz ve pencereden baktığımda hâlâ gece olduğunu görüyorum.

Ayağa kalkıyorum, üşümemek için kollarımı kendime sarıyorum. Komodinin üzerindeki saat sabahın üçünü biraz geçtiğini gösteriyor. Evin arka bahçesine bakan pencereye gidiyorum. Karanlıkta bile arazinin ne kadar geniş olduğunu görebiliyorum.

Banyoda Sebastian'ın nerede olduğunu merak ederek yüzüme su çarpıyorum. Nasıl uykuya daldığımı merak ediyorum.

Kapıyı açtığımda ev sessizdi. Sanki burada hiç kimse yokmuş gibi.

Koridora çıkıp merdivenlere doğru yürüyorum, kütüphane kapısında durup hatırlıyorum.

Şimdi karanlık, kapının altından hiç ışık görmüyorum. Yalınayak olduğum için ses çıkarmıyorum ama önemli değil. Etrafta kimse yok, sadece oturma odasında açık bırakılmış tek bir lamba ve burada birinin bulunduğu dair kanıt olarak geride bırakılmış birkaç bardak.

Merdivenlerden sürünerek indim ve ön kapıya gittim. Kilitli değildi, açtım ve arabayı bulduğumda rahatlardım.

buraya geldiğimizde hala aynı yerde park halindeydi.

Nefes verdim, ama ne düşünmüştüm? Sebastian'ın beni burada bırakacağını mı?

Geniş yemek odasında açık bırakılmış bir lamba daha var. Burada temiz kristal bardaklar, flütler ve çeşitli şarap kadehleri sabah kaldırılmak üzere hazır duruyor. Sanırım yemek odasına açılan kapı mutfığa açılıyor ve kapının altında bir parça ışık var.

Herhangi biri olabileceğini biliyorum. Ethan, Lucinda ya da Gregory, ama yine de gidip kapıyı biraz itiyorum.

Ama bu oda da boş.

Tezgâhın üzerinde bir şişe viski ve masanın üzerinde, her birinin içinde kehribar rengi sıvının kalıntıları bulunan iki bardak var. Etiket tanıdık geliyor. Sebastian ve Gregory'nin içtiği marka.

Temiz bir bardak bulup kendim için iki parmak dolduruyorum. Neden bilmiyorum, sevdiğimden değil ama alıyorum ve masadaki sandalyelerden birine oturup yudumluyorum.

Sebastian'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Kapıda kilitlemem için bir kilit yoktu ama belki de hangi odada olduğumu bilmiyordu. Ya da belki yine o kadar çok içti ki diğer yatak odalarından birinde sızdı.

O sırada mutfak kapısı açılır ve içeri soğuk bir rüzgâr girer.

Gregory içeri girdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. O da beni gördüğüne en az benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırmış görünüyor, Kapıyı kapatıp kendini toparlaması bir dakika sürüyor ve bunu benden daha hızlı yapıyor.

"Koruman nerede?" diye soruyor, lavaboya gidip sigarasının izmaritini çöp kutusuna atmadan önce üzerine su dökerken etrafına zar zor göz gezdiriyor.

"Neden sigara
içiyorsun?" "Neden
içmeyeyim?"

Yüzünü bana dönüyor, sırtını tezgâha yaslıyor. "Sağlığım için endişeleniyor musun?" diye soruyor.

Viskime bakıyor, şişeyi getirip karşıma oturuyor. Oradaki iki bardaktan birine dolduruyor ve bir tane daha doldurmadan önce hepsini yutuyor.

"Sen de çok içiyorsun,"
diyorum. "Çok mu
yargılayıcısın?"

"Sen ve kardeşin ikiniz de biliyorsunuz."

Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirerek sağlıklı bir yudum daha alıyor.

"Burada olman gerektiğini mi düşünüyorsun? Benimle yalnız?" diye sorar.

Onu inceliyorum ve yine görüyorum, öfkeli, sert yüzünün ardındaki o kırık çocuğu.

"Neden buradasın Gregory? Lucinda'nın evinde?"

"Adada pek hoş karşılanmadım."

"Burada hoş karşılanıyor
musunuz?" Omuz silkiyor.

Kehribar rengi sıvıya bakıyorum, çalkalıyorum, sonra bir yudum alıyorum.

"Yardıma oluyor mu?"

Ben soruyorum. "Neyin
yardımı oluyor?"

"Yeterince içersen, hepsi geçecek mi? Unutacak mıyım?" diye soruyorum. Tuhaf gözlerine bakıyorum, parlak turkuaz benekleriyle o kadar karanlık ki.

"Sadece bir süreliğine," diyor.

Bardağındakileri yutuyor ve bana da aynısını yapmam için işaret ediyor.

Cehennem gibi yanmasına rağmen alıp yapıyorum ve o da bana bir tane daha dolduruyor.

"Bu iyi bir Willow Girl."

"Kes şunu. Kes şunu."

"Neden?"

"Çünkü o sen değilsin. Her ne kadar öyle davranmak için elinden geleni yapsan da sen bir pislik değilsin."

Homurdanıyor. "İşte burada yanılıyorsun Helena. Ben pisliğin tekiyim ama kardeşimden daha fazla değil."

"Nerede o?"

Omuz silkiyor. "Ben Sebastian'ın bekçisi değilim."

Uzun bir dakika boyunca sessizce oturuyoruz.

"Yanılıyorsun,"

diyorum. Kaşını

kaldırıyor.

"Sen bunların hiçbiri değilsin. Seni görüyorum Gregory. Takınmayı sevdiğin pislik imajının ötesini görüyorum. Bu sadece bir paravan ve ben onun içini görüyorum."

"Gerçekten mi?" İçiyor.

Alkolü hissetmeme rağmen bir yudum daha alıyorum.

"Evet, gerçekten. O gece söylediklerin Plaj, bunu istemeni anlıyorum. O aptal öpücüğü istemeni. Sebastian'ın yaptığı şeyin adil olmadığını biliyorum, sana değil."

"Adil," diye homurdanıyor. "Hayat hiç adil değil Helena." "Değil." Sessizim, sözlerimi düşünüyorum.

Gregory, "Seni burada benimle bulursa çok kızacağını biliyorsun," diyor.

"Bu senin umurunda değil,"

diyorum. "Sen umursuyor

musun?"

"Sanırım bazen benim için daha kolay oluyor çünkü beni o yapıyor. Seninleyken. Bana söylediğinde, daha kolay oluyor."

Bardağı masanın kenarında dengeliyorum, ona bakmak yerine bardağa odaklanıyorum.

"Sonrasında beni cezalandırsa bile."

Sonunda başımı kaldırdığımda, onun beni izlediğini görüyorum. "Ne istiyorsun, Helena?"

Bardağımdan içiyorum. Cevap vermeyeceğim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye devam ediyor. "Benimle mi?" "Sana değer veriyorum Gregory."

"Saçmalık."

"Bu saçmalık değil. Biliyorum."

Gözleri benimkileri arıyor. "Ama onu seviyorsun." Başımı salladım.

Sandalyesini geriye itiyor, fayansları kazıyor.

Ben de kalkıyorum, gitmek için döndüğünde kolunu tutuyorum. "Bekle." Bileğine doladığım elime bakıyor, Sonra bakışlarını benimkilere

çeviriyor. "Neyi bekleyeceğim?" diye soruyor.

Bana bakışı, sanki bir şey arıyor gibi. Sanki denizde çok açıkta olduğunuzda ve bir dakika daha yüzecek gücünüz olmadığında bir şamandırayı arar gibi arıyor. Bir saniye daha.

"Neyi bekleyeceksin Helena?" diye tekrar soruyor, ellerini iki bileğime dolayarak beni geriye, duvara doğru götürüyor.

"Gregory-"

"Hayır." Yaklaşıyor, böylece üzerime geliyor. "Cevap ver bana. Neyi bekleyeyim?"

Kalbim küt küt atıyor.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diyorum sonunda.

Nefes veriyor, ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve çenesinin yanağıma değdiğini hissediyorum ve kulağımda sıcak nefesini duyuyorum.

"Benim olsaydın seni paylaşmazdım," diye fısıldıyor ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Yanağıma bir öpücük konduruyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Gregory, dur."

Kendimi kurtarmaya çalıştığımda, bileklerimi daha sıkı kavırıyor. Gözlerini görebileceğim kadar geri çekiliyor.

"O mu yaptı?" diye soruyor, alnını alnıma değdirerek.

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Neyi yaptı mı?"

Küçük, tek taraflı bir sırtış atıyor ve bileklerimi arkamdaki ellerinden birine geçiriyor. Diğer eliyle saçlarımın altına, boynumun arkasına uzanıyor, orayı yokluyor, bir şey arıyor.

Ne olduğunu biliyorum.

"İşaret. O mu yaptı?" "Beni damgalamasını mı istiyorsun?"

Başımın arkasını kavrayacak şekilde tutuşunu değiştiriyor, sonra parmaklarını saçlarımda sıkıyor.

"Beni incitiyorsun Gregory."

"İncinmeyi seviyorsun, Helena."

"Ne istiyorsun? Benden ne istiyorsun? Beni bana karşı bir şeyler hissettiğin için mi istiyorsun yoksa onun olduğum için mi?"

Başımı biraz geriye doğru çekiyor, sadece yeterince.

"Ne istiyorum?"

Dişlerimi sıkıyorum, başımı sallamaya çalışırken gözlerimin sertleştiğini hissediyorum.

Beni o kadar sıkı tutuyor ki hareket edemiyorum ve ağzını ağzıma götürüyor.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde bir ses çıkarıyorum ve o başımı geriye doğru çekip dudaklarımı açmaya zorlayana kadar dudaklarımı mühürlüyorum.

"Dur."

Alt dudağımı ağzına alıyor, yumuşacık ve ben onun tadını seviyorum, viskinin ve sigara dumanının ve onun tadını ve boşalırken ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Boşaldığında gözleri nasıl da parlıyor.

Küçük, tatmin olmuş bir inilti çıkarıyor, sonra alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve tüm bu süre boyunca beni izliyor. Isırırken izliyor, sadece biraz, sadece deriyi kıracak kadar, geri çekilmeden ve bana bakmadan önce kanın tadına bakacak kadar. Sırtarak.

"Seni öpmek hoşuma gidiyor, Helena. Çok hoşuma gidiyor." "Seni öldürecek."

"İstediğim buydu," diyor yorumumu duymazdan gelerek. "Tek istediğim buydu. Ama sen bana bunu veremedin."

"Gregory-"

"Bana bu tek şeyi veremedin." "Lütfen verme."

"Fazla bir şey istemiyorum." Beni tekrar öpüyor ve bu sefer yüzümü çevirmeyi başarıyorum.

"Onu seviyorum!"

Yüz hatlarında öfke uçuşuyor ve sanki onu yakmışım gibi beni bırakıyor. Sanki derisini haşlamışım gibi.

"O zaman kanıtla," diyor. Ağzının kenarını silerken geriye doğru adım atıyor. "Yap o zaman."

Gözlerimin açıldığını hissediyorum.

Gülümsüyor, ama yanlış görünüyor.

"Seni damgalamasına izin ver, ciddi olduğunu anlayayım ve gitmene izin vereyim. Yoksa her şeyini elinden alırım. Scafoni mirasını. Seni de. Her şeyini."

"Senden nefret edeceğim."

"Umurumda değil. Umurumdaydı. Ama artık umurumda değil." "Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim. Ethan aradan çıktığına göre, hepsi benim olabilir." Mutfak kapısı açıldı ve ikimiz de döndüğümüzde

Sebastian orada duruyor.

Saldırmadan önce bize böyle bakması tam bir milisaniyesini alıyor.

Gregory onun için hazır.

Kardeşler birbirinin peşinden giderken sırtımı duvara yaslıyorum, iki dev kapışıyor, acımasızca dövüşürken bardaklar kırılıyor, sandalyeler devriliyor.

Çığlık atıyorum.

Onları izlemek dehşet verici.

Birbirlerini öldürecekler.

"Durun!" Onları fiziksel olarak durdurmak isteyerek, yanlarına gitmekten korkarak haykırıyorum. Çok büyük ve çok güçlüler.

"Her zaman senin olmayanı istiyorsun," diyor Sebastian, sesi çelik gibi.

"Hayır. Her zaman değil.

Sadece şimdi." "Siktir git, kardeşim."

Sebastian'ın yumruğu Gregory'yi neredeyse yere seriyordu ama bir an sonra Gregory'den darbeyi alan Sebastian mutfak masasına doğru devrildi.

"Kesin şunu! Birbirinizi öldüreceksiniz!"

Ama sanki burada hiç yokmuşum gibi. İkisi de beni

dinlemiyor. Ben de viski şişesini alıp

uzak duvara yasla.

Kristallerin paramparça olması mı yoksa benim çığlığım mı sonunda onları durdurdu bilmiyorum. Sonunda bana bakmalarını sağladı.

"Ben yapacağım. Yapacak," diyorum, sesim daha yüksek, paniklemiş bir şekilde.

Birinden diğerine bakıyorum.

"Sessiz ol Helena. Bu benimle kardeşim arasında," diyor Sebastian.

Gregory'nin şakağındaki kanı silerken ona bakışından Sebastian'ın haklı olduğunu düşünüyorum. Tüm bunlar hep onların arasındaydı.

Bunların hiçbiri benimle ilgili değildi.

"Ben yaparım," diyorum tekrar, bu sefer daha sessiz bir şekilde. Tezgâha yaslanıyorum.

"Sessiz ol dedim Helena." Sebastian'ın sesi de daha sessiz. Gregory, "Hayır. Onu susturma," diyor.

Uzaklaşıyor, küçük, tuhaf bir kahkaha atıyor. Bakışları benimkileri yakıyor.

Sebastian bana doğru adım atıyor, kolunu belime doluyor. Ona doğru eğiliyorum, kabul ettiğim şey karşısında dizlerim bükülüyor.

Gregory tekrar konuştuğunda sesi düzdür. "Bırak kendini kanıtlasın. Eğer bunu yaparsan, hak iddiamdan vazgeçerim. O senin olacak."

Sebastian'la konuşuyor ama kırpmadan bakan gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Bunu soramazsın-" Sebastian başlar, sonra durur. "*Benden* bir şey iste. Ondan değil."

Gregory sonunda ona döner. "Bu işler böyle yürümüyor, ve bunu biliyorsun. Kurallar var. Başka bir yolu yok." O

uzun bir nefes alır. "Mesele de bu, değil mi? Hepimiz kilitlenmiş durumdayız. Ve bu sözleşme nefretimizi garanti altına alıyor."

Başını sallar, iki adım uzaklaşır.

"Acaba hep böyle miydi?" diyor. "Nefretimiz bizi her zaman içten içe yiyip bitirdi mi? Bizi yok etmesi için bir Willow Girl'e ihtiyacımız yok. Kendi başımıza gayet iyi idare ediyoruz."

"Kardeşim-"

"Hayır. Başka yok kardeşim." Gregory kapıya doğru yürüyor. Onu hiç böyle görmemiştim. "Ona sahip çık. Ona işaretini koy. Ve her şey biter. En azından onun için biter."

"Bir sonraki mahsule kadar," diyorum sesim titreyerek. Yoruldum.

Kavgam bitti.

"Söyle bana," diye başlıyorum Gregory'ye bakarak. "Bir sonraki Söğüt Kız'ı senin oğulların mı alacak? Onlara bizden nefret etmeyi öğreten sen mi olacaksın?"

Bunun üzerine Gregory neredeyse irkilir.

"Orada vardır kurallar," o diyor, kaydırma onun bir anlığına bakıyor, elini tekrar saçlarında gezdiriyor ve kısacık bir anlığına, kalbimi acıtan o yalnızlığını, o yalnız yanını görmeme izin veriyor. Onu izlerken biriken gözyaşlarımı tutmaya çalışmıyorum.

Onu. As o saatler Ben. As I yalın daha yakın Sebastian'a, onun gücüne. Çünkü şu an buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Ve bana zarar vermek için onun gücüne ihtiyacı olacak çünkü

Tek yolu bu.

Beni kurtarmanın tek yolu.

Bizi kurtarmak için.

SEBASTIAN

Helena ve ben tam bir haftadır adaya geri döndük. Mutfaktaki o olaydan sonra, Gregory ortadan kayboldu. Lucinda'nın evinden ayrıldı ve o zamandan beri onu görmedim. Ona ulaşmaya da çalışmadım.

Lucinda kendisine söyleneni yaptı. Ethan'la konuştu, ona bir seyahate, kendi başına bir tatile çıkması gerektiğini söyledi. Ona kartpostallar göndereceğini söyledi.

Ethan düşündüğümde daha iyi karşıladı. Belki de gittiği için rahatlamıştı.

Onunla bu konuyu konuştuğumda, Philadelphia'daki evde kalacağını, buranın onun olduğunu, bir Scafoni olarak mirasının bir parçası olduğunu ve onu ziyaret etmek için geri döneceğimi söylediğimde, heyecanlı görünüyordu. Emin olana kadar onu bırakmak istemedim, ancak işe aldığım tıbbi personel ve yardımla, onun için uzun vadeli bir çözüm olmasa bile ona bakılacağını biliyorum.

Döndüğümüzden beri Söğüt Kız Sözleşmesi'ni inceliyor, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum.

bunun. Ama öyle bir şey yok. Ben zaten biliyorum. Her zaman biliyordum.

Eğer onu elimde tutmak istiyorsam canını yakmak zorundayım.

Helena masada oturmuş viskisini yudumluyor. Döndüğümüzden beri her gece içiyor.

Ona bakıyorum, yorgun görünüyor.

"Aşçıdan senin için başka bir şey hazırlamasını istememi ister misin?" O kadar endişeli ki hiçbir şey yiyemiyor.

"Hayır, teşekkürler. Aç değilim."

"Bir doktor çağıracağım. Bakalım bir şey yapabilecek mi?"

"Bir doktor ne yapabilir ki?" diye tersliyor, sonra bakışlarını indiriyor, farkına varıyor. Bir sonraki konuşmasında sesi daha yumuşak. "Sadece bunu bitirmek zorundayız. Bekledikçe daha da zorlaşacak."

"Bunu onun yöntemiyle yapmayacağız Helena. Bir yılımız var.

Başka bir yol bulacağız."

Başını iki yana sallar. "Yapmak zorundayız. Başka ne seçeneğimiz var ki?" Viskisini içiyor. "Ve gerçekten, sen ve ben bunu hak etmiyor muyuz? Ona yaptıklarımız..." Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Alnı endişeyle kırışmış. "Ona yaptığımız şey," diye tekrarlıyor bana bakarak, "onu incitmeyi asla istemedim. Senin de istemediğini biliyorum. Ama ona zarar verdik. Birlikte yaptık. Onunla birlikte olmak... Yaptığımız şey... O bir insan, Sebastian. Ve biz ona zarar verdik."

"Ona karşı hislerin varmış gibi konuşuyorsun."

"Önemsiyorum. Onu önemsiyorum. Onun incinmesini istemiyorum. Ama hepsi bu kadar."

Bunu anlamakta zorlanıyorum. Bencilce, biliyorum ama rekabet ve kıskançlık beni parçalıyor. Parçaladılar.

ailem parçalandı.

Ve onun haklı olduğunu biliyorum.

Bunu yapmak zorundayız. Herkesin iyiliği için. Bu damgalama, bu törensel işaretleme, çekeceği acı, onun üzerindeki hak iddiamı mühürleyecek ve onu özgür kılacak. Kardeşimi ve beni de özgür kılacak.

Ama bunu talep ettiği için onu asla affetmeyeceğim. Ben de bunu yaptığım için kendimi asla affetmeyeceğim.

Bir tekne motorunun sesi ikimizin de rıhtıma doğru dönmesini sağladı.

"Orospu çocuğu."

Gregory'nin teknesini yanaştırıp motoru durdurmasını izlerken ayağa kalkıyorum. İniyor ve duruyor. Uzaktan bana baktığını görebiliyorum.

Helena da ayağa kalkıyor ve kardeşimin yaklaşmasını izliyoruz.

"Odana çık Helena." "Hayır."

Greg yaklaştıkça elimin onun koluna dolandığını ve sıkılaştığını hissediyorum, yüzündeki gülümsemenin genişlediğini görüyorum.

"Odana git dedim."

"Birbirinizi öldüreceksiniz," diyor.

Ona dönüyorum. "Bu işi bitirmenin bir yolu da bu, değil mi?"

Ama Helena değil var a Şans için Cevap
çünkü artık yalnız değiliz.

"Merhaba, kardeşim."

Bakışlarımı onunkilere sürüklüyorum. "Helena." Ona bakmıyorum. "Yukarı çık. Hemen."

"Ona Söğüt Kız dersiniz daha iyi tepki verir. Ona yerini öğretir," diyor Gregory.

O haklı. Onu öldüreceğim. "Helena,"
diyorum son bir kez.

"Ben giderim." Onu serbest bırakıyorum ve o evin içinde kaybolurken kardeşimle gözlerimizi birbirimizden ayırmıyoruz.

Gregory etrafımda dolaşıp bir bardak alıyor ve viskiyle dolduruyor. Masadaki sandalyesine oturdu. Bu gece ateş yakmaya zahmet etmedim. Havamda değildim.

Oturdum, viskimin sonunu içtim. Benim için biraz daha doldurdu.

"Onu önemsiyor musun?" diye sordum. Gözleri kısılıyor.

"Yoksa sadece onu incitmek mi istiyorsun? Çünkü eğer ona bunu yaşatırsan, senden nefret edecektir."

"Benden zaten nefret ediyor, kardeşim."

"Evet, mesele de bu. O bilmiyor." Başımı sallıyorum, bardağı kaldırıyorum, sonra tekrar yere bırakıyorum. "Sen lanet olası bir sadistsin, bunu biliyor musun?"

"Ve sen bir aziz misin?"

"Bundan ne elde edeceksin?"

"Bana teşekkür etmelisin. Seni kendinden kurtarıyorum. Bunu yaparsan kız da dahil her şey sende kalır."

"İstemiyorum amına koyayım. Ondan başka bir şey istemiyorum."

Bunun üzerine durur, sonra başını sallar ve kadehini boşaltır.

"Bunu karmanın tahsilata gelmesi olarak düşünün. Hayatında ilk kez, ödemek zorundasın. Sanırım o senin yerine ödüyor. Hayatının hikayesi. Ama acaba kızın derisine dağlama demirini sürdüğünde attığı çığlıkların sesini aklından çıkarabilecek misin?"

"Bundan sonra işimiz bitti. Sen benim kardeşim değilsin." "Sorun değil," diyerek dişlerini sıktı. "Sen ve

Ben, Sebastian, ona gözlerini diktiğin gün bitmiştik. Onun için her şeyi bir kenara attın, beni bile. Yani sorun yok." Sandalyeyi geriye itti ve ayağa kalktı. "Yarın gece. Bunu o zaman yaparız. Sonra ben gidiyorum. Ve ikiniz de beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksınız."

HELENA

I günlerdir yemek yiyemiyorum.
Dehşete düştüm. Acıdan çok korkuyorum.
Bu gece o gece.

Aslında bir saatten az bir sürede.

Bütün gün yatağımdan çıkmadım. Sebastian beni görmeye geldiğinde, onu gönderdim.

Burada uzanmış Helena Teyzemin günlüğünü yüzüncü kez okuyorum, ondan güç almaya çalışıyorum, bunu atlatmak için cesaret toplamaya çalışıyorum.

Scafoni kardeşlerin Söğüt evine geldiğı ve Sebastian Scafoni'nin beni Söğüt Kızı yaptığı gece giydiğim kılıf, kapıdaki bir kancada asılı.

Başı döndük. Tam bir daire çizdik.

Beni aldığında böyle bir yerde olacağımı hiç düşünmemiştim. Ondan nefret ediyordum. Ve ondan nefret etmeye devam etmek istedim. Onlardan nefret etmek. Ama şimdi bile, Gregory'nin beni buna zorladığını bilsem bile, nefret etmiyorum. İkisinden de nefret etmiyorum.

Kapım açılıyor ve Sebastian içeri giriyor. Yüzü okunmuyor, sanki taştan yapılmış gibi. Çenesi gergin. Buna karşı mücadele ediyor.

"Vakit geldi mi?" diye soruyorum. Başıyla kısa bir selam veriyor.

"Yapma bunu Helena," diyor sonunda. "Bana bunu yaptıрма."

Yorganı ittim ve yataktan çıktım. Çıplağım ama bunun pek önemi yok.

Onun yanından geçerken, nefret ettiğim kılıfı askısından çıkarıp başıma geçiriyorum. Tören. Bu çürümüş şeyi tekrar giymek zorundayım.

Ön tarafındaki domuz kanı lekesine bakıyorum. Beni kurtarması gerekiyordu.

Belki bir bakıma öyleydi.

Ona bakıyorum, yüzüne dokunuyorum. "Seni seviyorum."

Bileğimi tutuyor ama elimi çekmiyor. "Nasıl yapabiliyorsun bilmiyorum."

"Nerede olacak?" Titremeye başladım.

Ne istediğimi biliyor. Boynumun arkasına ve biraz da yan tarafına uzanıp bir noktaya dokunuyor. "Buraya."

Başımı salladım.

"Al bunları," diyor, iki hap uzatarak. "Nedir onlar?"

"Seni bayıltacaklar. Bunu hissetmeyeceksin, olurken değil."

"Nasıl?"

"Sakinleştirici. Lucinda'dan sonra sana verdiklerinin aynısı. Onları şimdi almalısın ve benimle dışarı çıkmalısın. Eğer karakolda bayılırsan, Gregory korkudan bayıldığını düşünecek."

Başımı salladım, hapları aldım. Kuru kuru yutuyorum.

"Peki ya uyandıgımda?"

"Zaten ağrı kesici ilacım var. Güçlü bir şey. İyileşene kadar alabilirsin. Hiç acı hissetmeyene kadar."

Tekrar başımı sallıyorum. Kendini olduğundan daha kötü hissetmesine neden olmayacak ne söyleyebilirim?

"Özür dilerim, Helena. Çok özür dilerim."

En küçük bir gülümsemeyi zorlamak için her şeyimi harcıyorum. "Hadi şu işi bitirelim." Hapları hissetmeye başladım bile.

Merdivenlerden inerken Sebastian bana tutunuyor. Dışarıdaki ateşin kokusu midemi bulandırıyor ve sanırım daha önce yediğim iki krakerden fazlasını yeseydim kusacaktım. Veranda kapıları her zamanki gibi açık ve dışarı çıktığımızda serin havadan ürperiyorum.

İkinci bir ateşin yandığı direğe doğru yürürken Sebastian, "Fikrini değiştirebilirsin," diyor. O ikinci ateşin ışığında Gregory bekliyor.

"Hayır, yapamam." Dizlerim bir kez bükülüyor ve Sebastian beni yakalıyor.

"Sakin ol."

"Ben iyiyim." Gregory'nin kulağına gitmeden önce duruyorum ve ona dönüyorum. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür edecek hiçbir şeyin yok. Hiçbir şey için."

Ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum ve o beni tutmak zorunda kalıyor çünkü düşmemek için her şeyimi harcıyorum ve bunun haplardan kaynaklandığını sanmıyorum. Korkudan.

"Lütfen bunu yapma," diye bir kez daha dener. "Bunu onun değil de senin yapacak olmana sevindim." "Bu beni öldürecek."

Başımı sallıyorum, ağzını öpüyorum. Sonra tekrar öpüyorum. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum" diyorum.

Beni sıkıca kendine çekiyor ve bir an için beni adadan götürüp götürmeyeceğinden, benimle kaçıp kaçmayacağından emin olamıyorum ama bunun yerine beni kaldırıp direğe taşıyor. Başım göğsüne çarpıyor ve gözlerim kapanıyor, bu yüzden onları açık tutmak için mücadele etmek zorundayım.

Gregory birkaç dakika sonra ortaya çıkıyor. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti ve Sebastian'ın da öyle olduğunu fark ettim.

Greg'in arkasında ateş öfkeyle kıvılcımlar saçıyor ve tıslıyor; içindeki dağlama demirini gördüğümde başımı Sebastian'ın göğsüne çeviriyorum.

"Bana durmamı söyle." Sesi işkence görmüş gibi çıkıyor, sanki damgalanmak üzere olan kendisi. "Bana bunu durdurmamı söyle."

Başımı hayır anlamında sallayıp kollarından kurtulmaya çalışıyorum.

Ama gitmeme izin vermiyor, Gregory'nin mozolenin üzerindeki melek gibi bizi izlediği karakoldayken bile. Karanlık ve güzel ve sabit ve çok korkutucu.

Hiçbir şey söylemiyor, ukala, kibirli ya da herhangi bir şey. Yüz ifadesi kasvetli ve bana bakmaktan vazgeçmiyor.

"Sorun yok," diyorum Sebastian'a. Gözleri kardeşinin içinde yanıyor, onu bir bakışıyla öldürüyor. "Ayakta durabilirim."

Bana bakıyor ve onu hiç böyle görmemiştim. Gözleri böyle. Endişe, nefret, acıma, pişmanlık ve aynı anda her şeyle dolu.

Gregory hareket ediyor, Sebastian beni yere bırakırken kollarımdan birini tutuyor. Başımın üzerine kaldırıyor ve bırakırsa yanıma düşeceğini düşünüyorum. Sebastian beni bırakırsa ve bağlı değilsem yere düşeceğimi düşünüyorum.

Sebastian diğer kolumu kaldırıp beni sabitliyor ve bacaklarımı düzeltmek, onların üzerinde durmak için tüm gücümü harcıyorum.

Alnımı direğe yaslıyorum. Hava serin olmasına rağmen terliyorum ve arkamdan konuştuklarını duyuyorum ama bilincim gidip geliyor olmalı çünkü ne dediklerini takip edemiyorum. Sadece tartıştıklarını duyuyorum, sonra bir şeyin ortama dolandığını hissediyorum ve çığlık atıyorum.

"Şşş," Bu Sebastian. "O değil. Henüz değil."

Ona bakmamı sağlamak için saçlarımı yüzümden itiyor ve gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum ama neden haplara karşı mücadele ettiğimden emin değilim. Bunu yaptıklarında bayılmak istiyorum. İzini tenime yaktığında.

Aşağı bakıyorum ve kemeri bana ve direğe bağlayıp beni ona sarışını izliyorum.

"Böylece hareket etmezsin. Yani sadece bir kez yapacağız." Anlamıyorum ama umurumda da değil.

"Yaptı mı sen ver onu Bir şey mi?" I
duymak Gregory sor. "Kendinde değil."

"Çok korkmuş, seni pislik. O lanet direğe bağlı olan sen olsaydın ne yapardın?"

"Siktir git."

İtiş kakışı duyuyorum ve başımı çevirip yanağımı direğe yaslıyorum.

"Korkuyorum," diyorum, gözlerim tekrar kapanıyor. Gördüğüm son görüntü Gregory'nin yüzü, gözleri üzerimde, içlerindeki bakış bana bunun onun istediği şey olmadığını söylüyor. İsteddiği gibi değil.

Ama sonra arkamdan yaklaşıp saçlarımı topluyor ve omzuma atıyor ve kılıfı ikiye ayırdığını hissettiğimde çığlık atıyorum, sırtımı açıp demire hazırlarken çıkan ses sarsıcı oluyor.

Ve sonra çok acımasız, çok merhametsiz olabilen elleri boynumda sıcak ve yumuşak, başımın arkasını kavırıyor ve ben bayılmadan hemen önce bir şey söylüyor. Nefesinin fısıltısını hissediyorum. Bayılmadan önce sadece birkaç kelime, haplar işlerini yapıyor, beni hızla yaklaşan demirin sıcaklığından kurtarıyor.

SEBASTIAN

HElena bayıldı. Onu direğe bağlayan kemer bileklerindeki baskıyı biraz azaltıyor ama dizleri bükülmüş ve Gregory onu tutuyor.

ya da yan tarafa düşerdi.

Kardeşıme bakıyorum.

Gözleri karanlık, ateş kadar yoğun yanıyor.

Ona ne fısıldadığını duymadım. Acaba duydu mu yoksa çoktan gitmiş miydi? Ama şimdi bana dönüyor.

"Ona bir şey vermişsin," diyor tekrar.

"Evet, söyledim. Çok korkmuş. Çıglıklarını duyabilmek için uyanık kalmasını mı istiyorsun? Kurallarda böyle bir şey yok."

Yutkunuyor. Boğazının çalıştığını görüyorum.

"Hâlâ fikrini değiştirebilirsin," diyorum. "Benim için değil ama onun için."

Başını bir kez sallar.

Ütüyü elime alıyorum, tahta sapı bile sıcak geliyor ama tutuyorum, sıkıca tutuyorum. Beni yakmasını istiyorum. Beni yaksın, onu değil.

Sikeyim.

O değil.

Gregory iter ve Yırtık kılıf itibaren onu
Sırtının büyük bir kısmını ortaya çıkarıyor,
ben de yaklaşıyorum.

Uzakta bir elektrik ışığı parlıyor ve bir an sonra gök
gürültüsü gecenin sessizliğini bozuyor.

Yağmur yağacak.

Bardaktan

boşanırcasına

yağacak.

Yaklaşıyorum, tenine dokunuyorum, iz bırakacağım
pürüzsüz ete dokunuyorum.

Hiç kıpırdamıyor, tırnağımı derisine batırıp test ettiğimde
bile. Sonra dağlama demirini kaldırıyorum ve parlak turuncu
ışığı midemi bulandırıyor.

Gregory onu kavrayışını değiştiriyor ve bir an için bunu
yüzüne vurmak istediğimi düşünüyorum. Onu yakmak
isterdim. Onu bununla işaretlemek. Onu yok etmeyi.

Ve tam yapacağımı düşündüğümde, tam ona ve ona
birkaç santim uzaktayken, kolunu fırlatıyor ve elini
demirin en sıcak kısmına kapatıyor ve yumruğunu sıkıyor
ve acısını duyuyorum, demir gürültüyle elinin derisini
dağlarken sıktığı dişlerinin arasından duyuyorum.

Zaman durur.

Hiçbir şey

yapmıyorum.

Yapamıyorum.

Ne yaptığını anlamam tam bir dakikamı aldı. Ne
yaptığını.

Bakışlarımı elinden yüzüne sürüklüyorum ve acısını
görüyorum, yüzündeki azabı görüyorum ve sonunda
damgayı çekiyorum ve elini kurtarıyor ve geriye doğru
tökezlediğinde, ateş sepetini deviriyor, ateşi dağıtıyor,

alevli odunları yokuş aşığı yuvarlıyor.

Bir an için ateş aldığını düşünüyorum. Ama sonra tekrar bana bakıyor ve tekrar ona bakıyor ve bunu başından beri planlayıp planlamadığını merak ediyorum. Onu damgalamama izin vermeyi hiç düşünmediyse. Bu benim için bir test miydi? Acaba son anda onu bundan kurtarmayı mı planlamıştı?

Balta düşmeden hemen önceki bir af gibi. Demiri yere bırakıyorum.

"Kardeşim."

Ama cevap vermiyor. Kolunu tutuyor, yaralı elinden duman çıkıyor. Sadece bir saniyeliğine görüyorum, uzaklaşmadan önce sadece bir saniyeliğine hasara bakıyorum. Eve doğru yürüyor.

Peşinden
gitmiyorum.

Gitmesine izin
verdim.

Dikkatimi tekrar Helena'ya verip bileklerindeki bağları çözmeden önce onun kayboluşunu izliyorum, kemeri - Gregory'nin kemerini- çözerken onu destekliyorum ve kollarımda kaldırıyorum.

Bilinci yerinde değil, ilaç onu bir süre baygın tutacak. Onu eve geri götürüyorum ve üst kattaki odama çıkarıp yatağıma yatırıyorum. Kılıfı ondan koparıyorum ve sanırım o ateşte onu da yakmak istiyorum. Gitmesini istiyorum. Willow Kızları'yla ilgili her şeyin gitmesini istiyorum. Hayatımdan çıksın. Onunkinden de. Kardeşimin hayatından.

Ve yatağımda çıplak yatarken ona baktığımda, yanına uzanıyorum ve ona sarılıyorum ve bir daha gitmesine izin vereceğimi sanmıyorum.

HELENA

I Uyanmaya başladığımda acıyı bekliyorum. Uyuşturucunun siyah sisi içinde bile bunu tahmin ediyorum. Ama gözlerimi açtığımda hissettiğim şey mide bulantısı.

Yataktan tökezleyerek kalkıyorum ve çırılçıplak kalıyorum ama banyoya koşarken pek dikkat etmiyorum.

Sebastian bir kalp atışında arkamda ama oraya vardığımda hiçbir şey olmuyor. Kusacak bir şey olması için çok uzun zamandır bir şey yememiştim.

Dalga geçtiğinde yere yığılıyorum, sırtımı duvara veriyorum.

Sebastian bir hayalet gibi görünüyor. Yüzü bembeyaz, gözleri haftalardır uyumamış gibi gölgelerle dolu. Üzerinde hâlâ dün geceki kıyafetler var ve üzerindeki ateşin dumanının kokusunu alabiliyorum.

Ve hiçbir şey hissetmiyorum. Acı yok.

Geriye uzanıyorum, damgalanmış olmam gereken yere dokunuyorum ama orada hiçbir şey yok.

Sebastian arkasına yaslanıp elini alnına götürüyor.

Ona dokunuyorum. Elini çekiyorum.

Kırılmış görünüyor.

"Ne oldu?"

Cevap vermiyor. Onu hiç böyle görmemiştim.

"Gregory nerede?"

Aman Tanrım. Ona zarar verdi mi? Öldürdü mü? Çünkü neye inanırsa inansın, başka bir kardeşini yaralamaktan kurtulamayacak. Bunu da değil. Bu onu yok edecek.

"Sebastian?"

"O gitti."

"Nereye gitti?"

"Gitti. Birkaç saat sonra."

"Ne oldu?"

Uzaklara bakıyor ve eliyle önce ağzını, sonra da boğazını kapatıyor.

"Elini damganın üzerine kapattı."

"Aman Tanrım."

"Siktir. Helena, o..."

Yanına gittim, kollarımı ona doladım, kendime çektim.

"Ona bunu durdurması için her türlü şansı verdim ama o reddetti. Ve

ne zaman I oldu tutma ve Demir
sadece inç gelen Sen, uzandı ve onu
yakaladı."

"Kendini bilerek mi yaktı?"

Sebastian başını sallar.

"O yapmadı var

için. Eğer o

aranıyor durdu, tek

yapması gereken bir kelime söylemekti."

"Tanrım."

"Ben ne yaptım?" Yüzünü ellerinin arasına almış. "Buraya nasıl geldik biz?"

Ellerini çekiyorum, bana bakmasını sağlamak için kendi ellerimi iki yanağına koyuyorum.

"Sen hiçbir şey yapmadın," diyorum. "Bunu o yaptı. Bunu o istedi. Bunu o seçti. Bunu o yaptı. Bu senin suçun değil."

Beni inceliyor, başını duvara yaslıyor.

"Onu tanımıyordum." Ayağa kalkıyor, lavaboya gidiyor ve suyu akıtıyor, biraz yüzüne sıçratıyor, sonra muslukları kapatıyor ve yansımasına bakıyor. "Hiç de değil," diyor.

Ayağa kalktım, yanına gittim ve elimi omzuna koydum.

Ama beni itti ve bir sonraki anda yumruğunu aynaya vurarak aynayı paramparça etti, küfretti, Tanrı'ya, ailesine ve bana lanet okudu.

Geriye doğru sıçrıyorum, aynanın keskin parçaları neredeyse ağır çekimde çıplak ayaklarımın etrafına düşüyor, şeritler bacaklarımı keserken çıkan ses neredeyse müzikal.

Yanına gittiğimde Sebastian'ın eli kanıyor, bıçak gibi parçaların üzerinden geçiyorum. Elini iki elimin arasına alıp parçaları çıkarıyorum.

Diğer elinin başımın arkasına yaklaştığını ve saçlarımı okşadığını hissediyorum.

Elini temizlerken ona "Bu senin hatan değil" diyorum.

Başımı kaldırıp ona baktığımda beni ve yüzünü izliyordu, Sadece küçük bir çocuk gibi görünüyor. Gregory'nin bazen yaptığı gibi.

Kayıp.

Başımın arkasını kavırıyor, beni kendine çekiyor ve sertçe öpüyor. Bu erotik değil, tamamen farklı bir şey ve beni kaldırıp yatak odasına taşırken de durmuyor.

Yatağa tırmanırken gömleğini çıkarıyor. Elindeki kesikler tenimde kan lekeleri bırakıyor. Beni tekrar öpüyor ve bu, yaptığımız şey, şehvetli ya da şehvet dolu ya da bunlardan herhangi biri değil. İhtiyaç. Saf ihtiyaç.

Sebastian'ın tüm ağırlığıyla üzerimde olması nefes almamı zorlaştırıyor. Bir dirseğinin üzerine kayıyor, hala beni öpüyor, hala beni izliyor.

Pantolonunu çıkarıp bacaklarımı daha geniş açıyor. Ona yapışıyorum ve içime girdiğinde hazır değilim ama o umursamıyor, ben de umursamıyorum ve tamamen içime girdiğinde, başımın üstünü tutuyor ve itiyor ve gözlerini benden hiç ayırmıyor.

Beni bir daha öpmedi. Tek kelime bile etmiyor. Sadece beni sert ve derin bir şekilde beceriyor ve belki de bu onun beni geri kazanmasıdır. Ya da beni ilk kez tamamen sahipleniyor. Beni kendisinin yapıyor. Sadece onun. Herhangi bir markanın yapabileceğinden çok daha fazlasını.

Boşalmıyorum ve amacımın bu olmadığını biliyorum. Ama onu alıyorum, acı veren hamlelerini, ağırlığını, saçlarımı kavrayan kanlı elini, kafa derime batan tırnaklarını alıyorum. Onu alıyorum ve boşaldığını hissediyorum, salıverilişini duyuyorum ve beni doldurduğunu hissediyorum ve tek düşünebildiğim onun hepsini istediğim, onun hepsini. Onu hep içimde tutmak istiyorum. Bu ne kadar çarpık ve yanlış olsa da, ilk günden beri olduğu gibi, onu istiyorum.

İşini bitirip içimden çıktığında, kalçamda dölün sıcaklığını hissediyorum.

Yine de hareket etmiyor. Üstümde kalıyor, saçlarımı okşuyor, yüz ifadesi her zamanki gibi yoğun.

"Bitti," diyor. "Her şey bitti. Ama aldığından daha iyisini hak ediyordu."

Ayağa kalktı, bana bir kez baktı. Ben de doğruluyorum, dizlerimi içeri çekip onlara sarılıyorum.

Bakışları elime yerleşiyor ve gözleri kısılıyor.

Neye baktığını biliyorum.

"Onu gömme zamanı, Helena."

Kafatası yüzüğüne baktım ve o haklıydı. Onu gömme vakti geldi de geçiyor. Artık parmağında olmasına dayanamıyorum. Hissine dayanamıyorum ve çıkarılmasını

istiyorum. Çıkartmam gerek.

Sebastian elimi tutup çekiştiriyor ve sanırım cildimi temizlemek, izlerini kazıyıp atmak istiyorum, sanki bu geçmişi temizleyecekmişi gibi. Sanki arındıracakmışi gibi.

Bizi arındır.

Tek kelime etmeden odadan çıkıp gidiyor. Gidiřini izliyorum ve başımı yatak başlığına yaslayıp Gregory'yi, onun yaptıklarını dūřünüyorum. Ve sanırım bunun için kendimden biraz nefret ediyorum.

Ona olanlar, en azından kısmen benim suçum. Yaptığımız şeyin, üçümüzün, onun için yanlış olduğunu biliyordum. Bu onu incitti. Acıtacağını biliyordum. İçimde hep biliyordum.

Bizden talep ettiği şeyin onu yıkacağını bildiğini sanmıyorum. Ben bilmiyordum.

Ama oldu.

Dün gece onu kırdı.

SEBASTIAN

I O lanet yüzüğü gömdüm.

Onu da Cain Scafoni'nin geri kalanıyla birlikte ait olduğu yere, toprağa gömdüm.

O gecedен bu yana iki hafta geçti. Gregory gittiğinden beri. Ondan hiçbir haber almadım. Gallo'ya onu aratıyorum ama kardeşimi o isteyene kadar bulunamayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum.

Yaptığı şeyi aklımdan çıkaramıyorum. Kokusunu almadan duramıyorum. Acısının sesini duymadan duramıyorum.

Ve bunun sorumluluğunu taşıyorum.

Niyetim onu incitmek değildi. Helena'yı paylaşmak benim onu kontrol etme yöntemimdi. Başından beri verdiğimiz zararın boyutunu fark ettik mi merak ediyorum.

Derin bir nefes alıyorum, dumanı tüten kahvemden bir yudum içiyorum ve suya bakarak teknenin yaklaşmasını izliyorum. Bugün rüzgâr sert esiyor ve kum çıplak ayaklarımın altında buz taneleri gibi.

Amelia Willow da hâlâ kayıp, ki bu endişe verici. Genç bir kızın kaybolması bir erkekten farklıdır.

Lucinda'yı takip ediyorum ama onun için endişelenmiyorum. Parayı kontrol ediyorum, bu da onu kontrol ettiğim anlamına geliyor.

Ethan hala Philadelphia'da. Helena onun burada bizimle olmasına hazır değil ve açıkçası ben de değilim.

Ancak hala yemek yemiyor ve kızgın olmasına rağmen bugün bir doktorla görüşecek.

Tekne rıhtıma yanaşırken kahvemın son damlasını da yutuyorum ve Dr. Price'a yardım etmek için yukarı çıkıyorum. Dr. Price annemin hem doktoru hem de arkadaşıydı ve Helena'yla ilgilenmesini istediğim kişi de oydu.

"Dr. Price, bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkürler," diyorum elini sıkarak.

"Sorun değil, Sebastian."

Birkaç dakika konuşuyoruz, eve doğru ilerlerken ailem hakkında sorular soruyor, ben de yalan söylüyorum.

Helena bu konuda ısrarcı olduğum için hâlâ kızgın ama umurumda değil. Dışarıda bekliyor, gözleri güven eksikliğine ihanet ediyor.

"Dr. Price, bu Helena. Helena, Dr. Carol Price. Annemin doktoruydu."

Helena elini uzatıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum ama Sebastian'la doktora ihtiyacım olduğu konusunda pek hemfikir değiliz."

"Eminim sadece tedbirli davranıyordur," diyor Dr. Price. "Bunu mümkün olduğunca kolay ve acısız yapacağıma söz veriyorum."

Helena ağzını açıyor ve ben yanına gidip elimi ensesine koyuyorum ve onu yüzüme çeviriyorum.

"Bunu yapmana ihtiyacım var Helena."

Yaptırmak için onu tutmam gerekirse muayene olacak, ancak bu yoldan kaçınmayı umuyorum.

"Peki," diyor. "Ama bir dahaki sefere ayarlamaları yapmadan önce benimle konuş."

"Tamam."

Onları yatak odama kadar geçiriyorum ve her ne kadar kalmak istesem de onları yalnız bırakmam gerektiğini biliyorum, bu yüzden cep telefonum çaldığında izin isteyip aşağıya, çalışma odasına iniyorum.

"Alo?" Cevap veriyorum, numarayı tanımıyorum ama alan kodundan Pennsylvania olduğunu biliyorum.

"Merhaba. Helena orada mı?"

Bu bir kız. Ve sesi tanıdık geliyor. "Kim bu?" Soruyorum ama sanırım biliyorum.

"Kız kardeşi. Amelia. Amy."

Oturuyorum. "Hangi cehennemdesin, Amelia? Helena çok endişelendi."

"Bunun için özür dilerim. Yerleşene ve emin olana kadar arayamadım. Beni geri göndermeye çalışmasını istemedim."

"Neredesin?"

"Philadelphia."

"Philadelphia'da ne yapıyorsun?"

"Benimle konuşmasına izin verecek misin yoksa telefonda bana zorbalık mı yapacaksın?"

Kıkırdıyorum.

"Sebastian'la mı görüşüyorum?" diye temkinli bir şekilde soruyor. Gregory Helena'ya onu araması için telefonumu verdiğinde numaramı kaydetmiş olmalıydı. Kendi telefonunu değil, benimkini kullandığından emin olmuşum.

"Evet."

Sessizleşiyor.

"Bu senin yeni numaran mı, Amelia?"

"Evet."

"Bana tam olarak nerede bulunduğunu söyle," diyorum, bir kalem alıp boş bir kağıt parçası bularak. "Bir adrese ihtiyacım var."

Tereddüt ediyor.

"Merak etme, Philadelphia'ya giden bir uçağa binmeyeceğim ve seni Willow'ların evine geri dönmeye zorlamayacağım."

"Tamam." Bana şehrin en gösterişli otellerinden birinin adresini veriyor ve hemen bayraklar havaya kalkıyor.

"Orası bir otel."

"Otelde bir daire." "Bunu nasıl karşılıyorsun?" "Bu seni ilgilendirmez." "Ben sadece işimi yaptım."

"Bak, sadece Helena'nın içini rahatlatmak için aradım, seninle yirmi soru oynamak için değil. Ayrıca benim bir işim var."

"İş mi? Oraya parası yettiğine göre çok iyi bir iş olmalı."

"Modellik yapıyorum. Bir adamla tanıştım ve doğru görünüşe sahip olduğumu düşündü-"

"Hangi adam?"

Sustu.

Bekliyorum.

"Kız kardeşim orada mı?" diye soruyor, sesi aniden Helena'dan yaşça küçük çıkmış gibi.

"Hangi adam, Amelia?"

"Hiç kimse. Sadece şehirde tanıştığım yeni bir arkadaş. Düşündüğün gibi değil."

"Ne düşünüyorum ben?"

"Kız kardeşimle konuşabilir miyim lütfen?"

"Ne düşünüyorum ben?" Tekrar soruyorum. Cevap yok.

"Umarım aptalca bir şey yapmıyorsundur, Amelia. Paraya ihtiyacın varsa, oraya varmadan önce biraz gönderirim-"

"Gelmeni istemiyorum. Parana da ihtiyacım yok. Kız kardeşimden başka hiçbir şeye ihtiyacım yok. Bir yerde kilitli mi? Bu yüzden mi onunla konuşamıyorum?"

Kapım çalındı ve Remy iterek açtı.

Dr. Price onun yanında duruyor.

Amelia'ya "Dayan," dedim.

"Bence yukarı çıkmalısınız," diyor Dr. Price. "O iyi mi?"

"O iyi. Seni bekliyor."

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum. "Hemen geliyorum," diyorum doktora. Başını salladı ve odadan çıktı.

"Helena güvende ve sağlam. Onu kilit altında tutmama gerek yok. Bir süre daha bu numarada mı kalacaksın?"

"Evet. Burada olacağım. Bak, ona söyleme... ona her şeyi anlatmama izin ver, tamam mı?"

"Olduğun yerde kal, anladın mı?" "Evet."

Telefonu kapattım ve merdivenlerden Helena'nın odasına çıktım. Yatağında doğrulup oturuyor ve yüzünün rengi solmuş.

Telefonu cebime sokup yanına gidiyorum.

"Neler oluyor?"

Bana baktı. "Ben hamileyim."

HELENA

“P Regnant?"
Hamile. Bu kelimeyi yüksek sesle duymak
Garip. Yabancı.

"Nasıl?" diye soruyor.

"Nasıl?"

"Atışı sen yaptın."

"Bilmiyorum. Sanırım o yüzde bir benim."

"Siktir."

Yatağın kenarına oturur.

Ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Ben de aynı şeyi düşünüyorum.

"Birkaç hafta içinde babalık testi yapabilirler."

Sebastian başını sallar.

Yüzümü kapatıyorum, derin bir nefes alıp veriyorum.

"Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Lütfen? Şu anda bunu yapamam. Kafamı toparlamam lazım."

"Evet." Bana baktı. "Kız kardeşin hakkında konuşabiliriz."

"Amy mi?"

"Bu onun çağrısıydı."

"Telefon numaranı nereden buldu?"

"Onu aramak için kullandığın telefon. Gregory'nin değildi. Benim telefonumdu."

"Nasıl... O iyi mi?"

"Sesi iyi geliyor." Telefonunu almak için cebine uzanıyor. "Al. Onu geri ara. Numarayı kaydettim. Gidip biraz hava alacağım."

Başımı sallıyorum, telefonu alıp gidişini izliyorum, sonra numarayı geri arıyorum ve bir dakika sonra Amy hatta ve kızamayacak kadar rahatlamış durumdayım. Ona haberimi vermiyorum ama bunun tek nedeni henüz kendim bile inanmakta zorlanmam. Ve onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor.

Görünüşe göre Philadelphia'da. Sebastian'da adresi var. Ve bir mankenlik ajansında iş bulmuş.

"Ama bir daireyi nasıl aldın? Bir telefon? Bunlar için paraya ihtiyacın var."

"Ajans ön ayak oldu," diyor ama bunu çok hızlı söylüyor, neredeyse kelimelere takılıyor ve yalan söylediğini düşünüyorum.

"Amy?"

"Bak, gitmem gerek. Sorun yok, Helena. Ben iyiyim. Her şey kontrolüm altında."

"Emin misiniz? Bütün bunlar gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Yani, bir daire, bir telefon ve kıyafetler?"

"Evet, eminim. Geri kazanmak için çalışacağım. Ama sen iyi misin? Sebastian'ın sesi çok otoriter geliyor Helena."

"Otoriter mi?" Neredeyse gülecektim.

"Evet. Onunla sadece iki dakika konuştum ama bunu söyleyebilirim."

"Patronluk taslamak hafif kalır. Ama o iyi. Artık işler... farklı." Elimi karnıma koydum.

"Sesin geçen seferkinden farklı geliyor. Daha iyisin." "Daha iyiyim."

"Sence beni ziyaret etmene izin verir mi?"

"Sanırım onu Philadelphia'ya bir gezi yapmamız gerektiğine ikna edebilirim. Annem ve babamla konuştun mu? Nerede olduğunu söyledin mi?"

"Onlarla konuşmak istemiyorum. Beni öylece bırakmayacaklar."

"Yirmi bir yaşındasın. Bir yetişkinsin. Bu onlara bağı değil."

"Nasıl olduklarını bilirsin."

"Evet, biliyorum. Belki en azından güvende olduğuna dair bir haber gönderirsin."

"Sanki güvenliğimizi önemsiyorlarmış gibi."

"Sadece yap, tamam mı?" Bazen kendimi abla gibi hissediyorum, sanki ondan yaşça büyükmişüm gibi. Aramız hep böyleydi.

"Onları aradın mı, Helena? Onları azarladın mı? Sana yaptıkları için cehenneme gitmelerini söyledin mi?"

"Hayır."

"Onlardan nefret mi ediyorsun?"

"Hayır. Bilmiyorum. İşler düşündüğümünden farklı gelişti. Sebastian... Onu seviyorum."

"Helena!"

"Biliyorum. Bu çılgınca. Ama tüm bunlar çılgıncaydı."

"Sen aşıksın. Ona. Bir Scafoni'ye. Aman Tanrım."

"Senin için endişeleniyorum, Amy."

"Biliyorum ve seni endişelendirdiğim için özür dilerim ama bunu kendi yöntemimle yapmam gerekiyor. Her şeyi kabullenmem gerekiyor. Tamam mı?"

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Tamam. Anlıyorum."

"Teşekkürler Helena. Beni istediğin zaman arayabilirsin, tamam mı?" "Arayacağım ve aynı şekilde. Kendine iyi bak ve seni seviyorum kardeşim." Hissediyorum Gözyaşlarım gözlerimi ısıtıyor.

"Seni seviyorum. Ve dikkatli ol."

Telefonu kapattık ve banyoya gidip yüzümü yıkadım. Aynada kendime bakıyorum, göbeğime bakmak için gömleğimi biraz kaldırıyorum. Hâlâ düz ama daha erken. Doktor sadece dört ila altı haftalık olduğunu söyledi. Göğüslerim şimdiden biraz daha dolgun ve hassas. Fark etmemiştim bile. Ama yine de, çok şey oluyor.

Bebek sahibi olmaya hazır değilim.

Onunla birlikte olmaya hazır değilim.

Bir de başka bir şey var.

Ya onun değilse? Ya

Gregory'ninse?

SEBASTIAN

T Önümüzdeki birkaç hafta gergin geçecek. Helena hâlâ yemek yemeye devam etmekte zorlanıyor ve tüm bu stres ona ağır geliyor.

Lanet olsun, üzerime bir ton tuğla gibi oturuyor. Bir bebek.

Hamile amına koyayım.

Bunun olmaması gerekiyordu. Bu planın bir parçası değildi.

Yine de plan nedir? Şimdiye kadar ne oldu ki?

Willow Girl'ü al. Kır onu.

Planımız buydu.

Biz Scafoni erkeklerinin yaptığı gibi bir hayatı yok etmek. Bu süreçte kendimizi de yok ederiz.

Ona aşık olmamam gerekiyordu.

Ne zaman olduğunu bile bilmiyorum. Nasıl olduğunu. Ama aşık oldum ve şimdi o benim bebeğimi taşıyor.

Ya da kardeşimin bebeği.

Eğer onunsa ne halt edeceğiz? Ne yapmak isteyecek?

Henüz bunu düşünemem. Babalık testinin sonuçlarını alana kadar, ki bugün olacak. Hafta başında Helena'dan kan aldılar ve yanağımdan örnek aldılar. Dr. Price test sonuçlarını bu sabah aldı.

Helena normalden daha sessiz ve ne yapacağımızı konuşmadık. Ne düşündüğü ya da aklının nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok.

Oraya vardığımızda hemşire bizi hemen doktorun ofisine götürdü. Dr. Price'ın bu babalık testi hakkında ne düşündüğünü bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil ama biz yerleştikten sonra bir klasör açıyor ve sonuçları içeren zarfı çıkarıyor. Bize biraz garip bir şekilde gülümsüyor ve Helena elini bana dokunmak için kaydırduğunda koltuğumun kenarında oturduğumu fark ediyorum.

Birbirimize bakıyoruz ve doktor gözlüklerini ayarlayıp sonuçları okurken onun elini benimkilerin arasına koyuyorum.

"Eee?" Endişeyle sordum.

Gülümsüyor, çeviriyor ve bize doğru itiyor. "Babası sensin, Sebastian."

Helena sesli bir nefes verir.

Ona dönüp gülümsüyorum, ne kadar gergin olduğunu fark etmiyorum.

Ve hissettiğim heyecana şaşırdım.

"Helena, kanında normalden daha yüksek hCG seviyeleri de tespit edildi-"

"O da ne?" diye sordum. "Bu bir sorun mu?"

"Hamilelik sırasında üretilen bir hormon ve hayır, sorun değil." o cevaplar ile a

Gülümse. O döner geri için

Helena. "Ailenizdeki çoğul geçmişî göz önüne alındığında, Ultrason yaparsak kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Çoklu mu?" Helena kaybolmuş bir sesle soruyor.

"Hiçbir şey olmayabilir. Bazı kadınlarda bu hormonun seviyesi daha yüksektir ve tek çocuk taşırlar. Emin olmak için ultrasona ihtiyacımız var."

Helena'nın rengi biraz
solmuş. Doktora
dönüyorum.

"Neden bize birkaç dakika vermiyorsunuz?"
diyorum. Doktor başıyla onaylıyor ve odadan
çıkıyor.

Helena'nın gözünden bir damla yaş süzülür ve Helena onu
siler. "Neden ağlıyorsun?"

"Senin olduğu için rahatladım
ama..." "Mutlu musun?"

Bana baktı. "Gerçekten çok hızlı. Normal değil."

"Evet. Peki, bunların nesi normal?"

"Bir şey yok." Kucağına bakıyor ve kaşları endişeyle
çatılıyor.

"Helena?"

Bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Bunun için hazır
değilim." Çenemin gerildiğini hissediyorum. "Bunun
hakkında konuşabiliriz."

"Ya... ya dört kişiye? Dört kız?"

Yüzündeki gözyaşlarını başparmaklarımla siliyorum ve
onu kucağıma alıyorum.

"Ya şimdiden tekrar oluyorsa?" diye göğsüme doğru
soruyor. "Döngü çoktan başladı."

"Bitmedi. Her şey bitti."

Başını hafifçe sallar.

"Bitti, Helena. Başka bir Söğüt Kız hasadı olmayacak."
Bana bakması için yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Yemin

ederim.

Bu bizim bitirişimiz. Bu doğumla, ister bir ister dört olsun, bitti. Sögüt Kız Mirası, bitti. Peki yüzyıllar boyunca ne yaptı? İki aileyi de yok etti. Kardeşi kardeşe düşürdü. Kızı anneye düşman etti. Ve çok fazla acı ve ıstıraba neden oldu."

Başını göğsüme yaslıyor ve parmak uçlarıyla yüzüme dokunuyor.

"Aileler yeniden birleşecek ama bu sefer açgözlülükten değil sevgiden olacak," diyorum. "Seni seviyorum ve senden bir bebeğim olacak ya da dört bebeğim ya da bir düzine. Umurumda değil. Seni seviyorum. Ve bu her neyse, bunu birlikte yapacağız, sen ve ben."

Başını
sallıyor.

"Hazır
mısın?"

Gülümsemesi dalgalanıyor ama onu ayağa kaldırıyorum ve kollarını sıkıyorum. İkimiz için de yeterince güçlü olacağım.

"Doktor," diye seslendim.

Dr. Price tekrar içeri giriyor ve birkaç dakika sonra Helena masada yatıyor ve hepimiz monitöre bakıyoruz ve doktor bebeği bulurken çıkan yankıyı, vınlama sesini duyuyoruz.

Bebekler.

Drdn de.

EPİLOG 1

HELENA

Bir Ay Sonra

SEBASTIAN HAKLI. HELENA TEYZEM HAKLIYDI.

Bunu bitiriyoruz, o ve ben.

Ben son Willow Kızı
olacağım.

Joseph Gallo'nun ofisinde oturmuş, masasındaki sözleşmeyi gözden geçiriyoruz. Sebastian'ın hazırladığı ve Willow arazisinin tapusunu bana devreden yeni bir sözleşme bu. Aynı zamanda Willow Kızları'nın alınmasının sembolik bir sonunu işaret ediyor.

Doktor ziyaretinden birkaç gün sonra ailemle konuştum. Onlara hamilelikten bahsetmedim. Onlara Sebastian ve benden bahsetmedim. Amy ile konuşmamdan sonra, bana onlardan nefret edip etmediğimi sorduğunda, bu soruyu aklımdan çıkaramadım.

Evin benim adıma devredileceğini biliyorlar. Ayrıca araziyi satmadan önce evi yıkmayı planladığımı da biliyorlar.

Marius Willow'un gelini Anabelle Scafoni'yi götürdüğü ev. Tüm bunların başladığı yer. Ve ben bitiriyorum.

Arazi satıldıktan sonra parayı onlara vereceğim, annem, babam ve kız kardeşlerim arasında paylaşıracağım çünkü bir kuruşunu bile istemiyorum. Onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum çünkü kızgınım. Hepsine kızgınım.

Ailem beni sattı. Hepimizi satabilirlerdi. Ve kız kardeşlerim o parayla yaşadı. Onları affedemem, henüz değil. Belki de asla.

Ama onlardan nefret ettiğimi sanmıyorum.

Sebastian, Söğüt Kızları'nın kayıtlarını içeren ağır kitabı yok etmeyi teklif ediyor ama onun yerine ben alıyorum. Onu saklamak istiyorum. Bir Willow bunu saklamalı. Onları hatırlamalı çünkü onlar da aileleri tarafından bir kenara atılmıştı. Satıldılar. Hayatları mahvoldu.

Ve binadan çıkarken kolumun altında olması, neredeyse bir kardeşlik gibi. Ve bu doğru. O kemik yüzüğün yanlış olduğu kadar doğru.

"Öğle yemeği?" Sebastian sorar.

"Açlıktan ölüyorum," diyorum. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri hep açlıktan ölüyorum.

Dördüzlere hamile.

Bebeklerin cinsiyetini birkaç ay sonra öğrenebiliriz ama ben zaten biliyorum. Sanırım o da biliyor. Dört kızımız olacak.

Elimi tutuyor ve buraya son gelişimizde geldiğimiz restorana doğru yürüyoruz. Ve aynı masaya oturuyoruz ama bugün tek müşteri bizmişiz gibi görünüyor. O bir kadeh şarap, ben de maden suyu aldıktan sonra bana doğru eğiliyor.

"Nasıl hissediyorsun? Bebekler hakkında?" "Ne demek istiyorsun?"

"Onları saklamak istiyor musun?"

Ona baktım. "Bu benim için hiçbir zaman bir soru olmadı." "Güzel. Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Şarabından bir yudum aldıktan sonra elini cebine atıyor ve küçük, siyah kadife bir kutu çıkarıp aramızdaki masanın üzerine koyuyor.

Ona bakıyorum ve kalbim bilse bile beynimin işlemesi bir dakika sürüyor.

"Ne yapıyorsun?" Kutuyu açarken ona sordum.

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum ve gülümsüyor ama bu her zaman gördüğümde farklı bir gülümseme. Bu seferki mutlu ve belki biraz da emin değil.

"Seni tanıdığım kısa süre içinde beni derinden etkiledin Helena Willow. Hayatımı alt üst ettin ve ben... mutluyum. Yaşadığımız onca saçmalığa rağmen mutluyum. Bunu hak ediyor muyum bilmiyorum ama mutluyum. Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Yani, bu sana seni sonsuza kadar tutmayı planladığımı söylüyorum. Evlen benimle, Helena."

"Sebastian-"

"Şimdi. Hemen evlen benimle."

EPİLOG 2

SEBASTIAN

"W "Hayır deseydim ne olurdu?" diye soruyor onu odama -odamıza- götürürken, sivil törenden sonra adaya döndüğümüzde

Tören. Evrakları imzalamak için Gallo'nun ofisine gitmeden önce töreni ayarlamıştım ve bir kez bile hayır diyebileceği aklıma gelmedi.

"Yapmayacaktın."

"Kibirlisin, Sebastian Scafoni." "Ve siz de güzelsiniz, Bayan Scafoni."

Kapıyı itip açtığımda onu kollarımda kaldırıyorum ve içeri taşıyorum, kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve yatağın yanına ayaklarının üzerine koyuyorum.

"Ayrıca, dünyaya bebek getirme konusunda eski kafalıyım. Önce evlenmemizi istiyorum," diyorum.

"Hâlâ evet diyeceğimi varsayarak küstahlık ettiğini düşünüyorum." "Evet dedin."

Onu öpüyorum, bunu yaparken elbisesinin fermuarını açıyorum, omuzlarından sıyrıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Geride durup ona bakıyorum. Göğüsleri şişmiş ve

İki katı büyüklükte, beni avuçluyor ve o bir şişlik gördüğünü söylese de ben ufacık bir şişlik görüyorum. Belki de.

"Çok güzelsin, bunu biliyor musun?" Ben de diyorum. "Şişmanlayacağım."

"Umarım öyledir. Bebeklerimle şişmanım. Ve bu konuda. Daha önce yalan söyledim. Bu önemli. Düzinelerce istiyorum. Buralarda koşturacak ve bu adaya neşe getirecek düzinelerce erkek ve kız. Bu eve."

Sütyenini çıkarırken kıkırdıyor. Kazağımın eteğine uzanıyor ve başımın üzerinden çekiyor.

Bir kolumu ona dolayıp kendime çekiyorum, diğer kolumu külotunun içine sokup ıslak amını avuçlarken onu öpüyorum. Geri çekiliyorum, parmaklarımı bir göğsünün üzerinde gezdirirken ona bakıyorum, sonra onu çeviriyorum, yatağın üzerinde ellerinin ve dizlerinin üzerine itiyorum ve külotunu uyluğunun ortasına kadar sıyırıyorum.

Onu açarken, birden açlık hissediyorum ve başımı eğip amcığında ziyafet çekiyorum, onu tadıyorum, bir elimi saçlarına sarmadan ve ağzını tekrar öpmek için onu ayağa kaldırmadan önce uyarılmayı yalıyorum, ağzım onunla yapış yapış.

Parmak uçları göbeğimin kaslarında geziniyor, sonra aşağıya inip kotumu çözüyor. Elini içeri kaydırıyor ve bana bakıyor.

"Seni tatmak istiyorum, Sebastian." Sikeyim.

Evet.

Elimi saçlarında dolaştırıyorum ve onu dizlerinin üzerine itiyorum. Kotumu sonuna kadar açıp aşağıya doğru itiyor ve ben onun beni alışını, dizlerinin üzerinde duruşunu izliyorum.

Beni ağzına alıyor ve boğazından aşağı üflememek için her şeyimi vereceğimi biliyorum.

Işık, parmağındaki platin kordonun üzerindeki elmas yüzükten yansıyor ve gülümsüyorum, başı yatağa yaslanana kadar onu geriye doğru itiyorum, ona doğru eğiliyorum, yüzünü, gözlerini izliyorum, beni kabul ederken, yüzünü becerirken.

Karım.

O artık benim karım.

Bir inilti çıkarıp çekiliyorum, onu ayağa kaldırıyorum ve onu öptüğümde dudaklarında kendi tadımı alıyorum.

Onu yatağa yatırdım ve hâlâ ayaktayken damlayan amına girdim.

"Siktir. Benim için her zaman çok ıslaksın."

Beni almak için uzanışını izliyorum, amından gelen ıslak sesler beni daha da sertleştiriyor. Uzun süre dayanamayacağım ve çekip onu ters çeviriyorum. Kıç yanaklarını ayırıyorum ve arkadan içine giriyorum, başparmağım göt deliğinde, sürtüyor, bunu yaptığımda nasıl inlediğini duyuyorum.

Üzerine eğildim, ellerini tuttum, parmaklarımızı iç içe geçirdim, sol elindeki yüzüğümü hissettim.

"Sen tamamen benimsin, Helena. Sonsuza dek" diyorum, ağzım kulağında, yanağında. "Tamamen benimsin."

"Ben hep senin oldum Sebastian," diyor, beni öperken sesi titriyor. "Her zaman."

Son

TEŞEKKÜRLER

Yırtık'ı okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Sebastian ve Helena'nın hikâyesinin bu son bölümünü beğenmişsinizdir. Bu kitabı satın aldığınız mağazaya bir yorum bırakmayı düşünürseniz çok minnettar olurum.

Karanlık Miras Düetini sevdiyseniz ve daha fazlasını istiyorsanız, kardeşlerden başlayarak *Benedetti Mafya Dünyasını* tanıyın: *Salvatore, Dominic ve Sergio*, üç Karanlık Mafya Romanı.

Haberlerden ve çekilişlerden haberdar olmak için bültenime kaydolmayı unutmayın! Bağlantıyı web sitemde bulabilirsiniz: <https://natasha-knight.com/subscribe/>

Haberler ve çekilişlerden haberdar olmak için [FB Yazar Sayfamı beğenin!](#)

Özel tanıtımlar, çekilişler ve eğlenceli şeyler paylaştığım bir FB Hayran Grubum var. Muhtemelen TMI :) Adı The Knight Spot. [Bize katılmanızı çok isterim!](#)

SALVATORE'DAN ALINTI: KARANLIK BİR MAFYA ROMANTİZMİ

Önsöz Salvatore

Önümdeki sözleşmeyi imzaladım, o kadar sert bastırdım ki imzamın izi kâğıtta bir oyuk bıraktı. Kalemî yere bıraktım ve sayfaları masanın üzerinden ona doğru kaydıldım.

Lucia.

Büyük, masum ve korkmuş gözlerini benimkilere diktiğinde bakışlarını zar zor karşılayabildim.

Ona baktı, onu bana bağlayacak olan resmi belgelere. Bu onu benim yapacaktı. Okuyor muydu yoksa sadece bakıyor muydu, az önce olanları anlamaya mı çalışıyordu emin değildim. Onun için neye karar verilmişti. İkimiz için de.

Kızarmış gözlerini babasına çevirdi. İçlerinde gördüğüm soruları kaçırmadım. Yalvarışları. İnançsızlığı.

Ama DeMarco gözlerini indirdi, başı yenilgiyle eğildi. Kendisine izlettirilenlerden sonra kızına bakamazdı.

Bunu anlıyordum ve bunu ona yaptırdığı için kendi babamdan daha çok nefret ediyordum.

Lucia hırıltılı bir nefes çekti. Herkes duyabiliyor muydu yoksa sadece ben mi? Boynundaki hızlı nabız atışını gördüm. Kalemi eline aldığıında eli titriyordu. Bakışlarımla bir kez daha buluştu. Son bir yalvarış mı? Zaten lekeli olan yanaklarından dökölmek üzere olan gözyaşlarına karşı verdiği mücadeleyi izledim.

Onları gördüğümde ne hissettiğimi bilmiyordum. Kahretsin, artık hiçbir şey hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum.

"İmzala."

Babamın emri onun dönmesini sağladı. Bakışlarının çarpışmasını izledim.

"Bütün gün bekleyemeyiz."

Ona otoriter demek hafif kalırdı. Yetişkin erkekleri titreten biriydi.

Ama çekinmedi.

"İmzala Lucia," dedi babası sessizce.

Ondan sonra kimseye bakmadı. Bunun yerine kalemi kâğıda bastırdı ve benimkinin yanındaki noktalı satıra kendi adını -Lucia Annalisa DeMarco- yazarak imzaladı. Ailemin avukatı, o bitirir bitirmez kâğıtlara mührü bastı ve hızla alıp odadan çıktı.

Sanırım her şey resmileşti. Karar verildi. Bitti.

Babam ayağa kalktı, bana o kendine özgü hoşnutsuz bakışını attı ve odadan çıktı. İki adamı da onu takip etti.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Ona sordum. Babasıyla vedalaşmak mı i s t i y o r d u ?

"Hayır."

Ne ona ne de bana bakmayı reddetti. Bunun yerine sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı, artık kırıışmış olan beyaz eteği kalçalarının üzerine düştü. Ellerini iki yanında birleştirdi.

"Ben hazırım."

Ayağa kalktım ve bekleyen adamlardan birine işaret ettim. Sanki infazına o götürüyormuş gibi onun önünde yürüdü. Babasına baktım, sonra da soğuk muayene masasına, deri kelepçelerin artık açık, işe yaramaz, kurbanlarının serbest bırakıldığı yere baktım. Birkaç dakika önce orada olanların görüntüsü beni utandırdı.

Ama onun için çok daha kötü olabilirdi.

Babamın istediği gibi de olabilirdi. *Onun* Zalimlik sınır tanımıyordu.

Onu bundan kurtardığım için bana teşekkür etmeliydi.

Peki neden hâlâ kendimi bir canavar gibi hissediyordum? Bir canavar? Zavallı, omurgasız bir kukla?

Lucia DeMarco'nun sahibiydim ama bu düşünce beni sadece hasta ediyordu. O benim ailemin onun ailesine karşı kazandığı zaferin simgesi, yaşayan, nefes alan bir kupaydı.

Odadan çıktım ve gözlerimdeki duyguları boşaltarak asansörle lobiye indim. Bu iyi yaptığım tek şeydi.

Manhattan'ın boğucu, gürültülü kaldırımına çıktım ve beni bekleyen arabanın arka koltuğuna tırmandım. şoför beni nereye götüreceğini biliyordu ve yirmi dakika sonra geneleve, arka taraftaki bir odaya girdim, Lucia'nın o muayene masasında yattığı, bağlı olduğu, çırpındığı, doktor onu sağlam ilan etmeden önce araştırırken yüzünü çevirdiği görüntüsü sonsuza dek hafızama kazındı.

Onun yanında durmuştum. Bakmamıştım. Bu beni temize çıkarır mıydı? Bunun bir anlamı var mıydı?

O zaman neden sikim sertleşmişti?

Sessizce ağlamıştı. Gözyaşlarının yüzünden kayıp yere düşmesini izledim ve orada değil de başka bir yerde olmayı diledim. Sesleri, babamın aşağılayıcı sözlerini, sessiz kalmak için çabalarken aldığı sessiz nefesleri duymamak için kendimi zorladım.

Tüm bu olanlara seyirci kaldım.

Ben bir korkaktım. Bir canavardım. Çünkü sonunda o yanan kehribar gözlerle karşılaştığımda, bakışlarımı onunkilere kaydırmaya cesaret ettiğimde, gözlerimiz kilitlenmişti ve içlerindeki sessiz yakarışı gördüm. Sessiz bir yardım ılığı.

Çaresizlik içinde *benden* yardım istedi. Ve ben başka tarafa baktım.

Babasının yüzü, kabul ettiği tüm bedeli, onun omuzlarına yüklediğı borcun ödemesini fark ettiğinde bembeyaz olmuştu.

Onun hayatına karşılık onun hayatı. Hepsinin hayatı için.

Siktiğimin bencil piçi yaşamayı hak etmiyordu. Onu korumak için ölmeliydi. Bunun olmasına asla izin vermemeliydi.

Nefesimi içime çektim, ağır ve ıslaktı, beni boğuyordu.

Kendime bir içki doldurdum, geri kapattım ve tekrarlardım. Viski iyiydi. Viski kafamda canlanan sahneyi hafifletti. Ama gözlerinin benimkilerdeki görüntüsünü silmek için hiçbir şey yapmadı. Dehşete düşmüş, çaresiz gözlerini.

Bardağı fırlattım ve köşede parçaladım. Fahişelerden biri yanıma geldi, açılmış bacaklarımın arasına diz çöktü ve sikimi pantolonumdan çıkardı. Dudakları kıpırdadı ve şöyle dedi

Kafamın içinde süren savaştan duymadığım bir şey ve ne kadar berbat olabilirse o kadar berbat, zaten sertleşmiş olan sikimi ağzına aldı.

Sürtüğün saçlarından bir avuç tuttum ve gözlerimi kapattım, işini yapmasına, beni boğazının derinliklerine almasına izin verdim. Ama nazik olmak istemiyordum, şimdi değil. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ayağa kalktım, Lucia'nın masadaki görüntüsüne karşı gözlerimi sıkıca kapattım ve boğulana ve gözyaşları yanaklarından aşağı akana kadar fahişenin yüzünü becerdim. Sonunda boşalana, boğazından aşağı boşalana kadar, viski gibi cinsel rahatlama da bana hiçbir şey vermedi. Dünyada Lucia'nın o görüntüsünü aklımdan çıkarmaya yetecek kadar seks ya da alkol yoktu ama belki de bunu hak etmiştim. Suçluluğu hak etmiştim. Erkek gibi davranıp bunu kabullenmeliydim. Ne de olsa tüm bunların olmasına izin vermiştim. Hiçbir şey yapmadan durdum.

Ve şimdi, o benimdi, ben de onun.

Onun kendi canavarı.

* * *

Salvatore: Karanlık Bir Mafya Romantizmi tüm mağazalarda.

NATASHA KNIGHT TARAFINDAN DA

Taken (Dark Legacy Duet, 1. Kitap)

Torn (Dark Legacy Duet, 2. Kitap)

Giovanni

Sergio: Karanlık Bir Mafya

Romanı Salvatore: Karanlık Bir

Mafya Romanı Dominic:

Karanlık Bir Mafya Romanı

Benedetti Kardeşler Düeti Esir

Güzellik

Alçak Rezil

Onursuz Sapkın

Güzel Yalancı

İntikam

Onları Esir

Almak, Benimki

Alfa

Vahşiye Verilen

Canavar Tarafından

Alınan Canavar

Tarafından

Sahiplenilen Esirin

Arzusu Koruyucu

Gözaltı Amy'nin Katı

Doktoru Emma'yı

Evcilleştirmek

Megan'ı

Evcilleştirmek

Naia'yı

Evcilleştirmek

Sophie'yi Geri
Kazanmak

İtfaiyeci Kızın
Tehlikeli Meydan
Okuması Serseri
Şövalyesine Diz
Çökmeyi Öğretti
Ehlileştirilmiş: Roark Kardeşler
Üçlemesi Delinmiş

TEŞEKKÜRLER

Kapak Tasarımı Jay Aheer

Düzenleme Casey McKay

YAZAR HAKKINDA

USA Today çoksatan çağdaş romantizm yazarı Natasha Knight, karanlık, işkence görmüş kahramanlarda uzmanlaşmıştır. Mutlu Sonlar garanti, ancak karakterlerini oraya götürmek için cehenneme sokmayı seviyor. O böyle şeytandır.

Daha fazlasını ister misiniz?

www.natasha-knight.com

natasha-knight@outlook.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.